

Ken McClure

Chameleon

Copyright @ Ken Begg, 1994
Translation @ Libuše Chocholová, 1995
ISBN80-85928-03-5

Prolog

Když Gail Spoonerová viděla, že auto zpomaluje, uhladila si vpředu sukni a párkrát stiskla a ohrnula rty, aby měla rtěnku stejnoměrně rozetřenou. Čekala to, protože tenhle ford Orion už tady objížděl potřetí. Teď zastavil a ona vyloudila úsměv. Vykročila ze stínu, popošla k vozu, loktem se opřela o střechu a sklonila se k otevřenému okénku, aby mohla mluvit s řidičem. „Ahoj,“ prohodila, jako by to byl starý kamarád.

Řidič se natáhl, otevřel dveře pro spolujezdce, a řekl:

„Nasedni!“

„No, ty seš nákej frajer,“ ohodnotila ho Gail a při nastupování přehodila nohy tak, aby ze svých stehů v tenkých punčochách odhalila co nejvíc. „Ale já si potrpím na chlapy, který vědí, co chtěj.“ Otočila se na řidiče, ale v jeho tváři nebyla ani stopa po úsměvu. „Propána, snad nejste od policie?“ zeptala se nervózně.

„Kam pojedeme?“

„Parkoviště vzadu na Tescos. Je tam pěkně a tma a nikdo nás nebude votravovat.“

„Ne, v autě to nechci.“

„Byt mám taky, ale to by tě něco stálo!“

„Kolik?“

„Pětačtyřicet. Nebo víc, kdybys chtěl něco extra.“

„Extra?“

„No třeba, kdybys se měla jako převlíkat nebo dělat něco...“

„jako co?“

„Fajn, už mlčím,“ ustoupila Gail. „Můžeš mi pak sám říct, co tě nejvíc rajcuje. Dovolím ti všechno, jenom to nesmí bolet.“

„Kdepak, neboj se.“

„Prima, uděláme si pěkněj mejdan, jo? Co takhle dát si nejdřív panáka?“

„Ne, žádné pití. Kam jedeme?“

„Mám bejvák na Spicers Row. Je to ateliérovej byt, vlastně mansarda, ale mám to tam světový.“

Auto se prodíralo temnými ulicemi a pomalu zastavilo u křižovatky Battonovy ulice a Spicers Row.

„Odtud musíme pěšourem.“

„Tak dobře.“

Dvojice se vydala po Spicers Row a odbočila k tmavému vchodu do domu. Gail se začala hrabat v kabelce. Přitom občas zachřestila rtěnkou o pudřenku, až se konečně ozvalo zacinkání kovu, když nahmátla klíče. S kabelkou nešikovně pod paží se snažila strčit klíč od domu do zámku. V přízemním okně nalevo se pohnula záclona a vykoukla tvář.

„Zvědavá stará kráva,“ zasyčela Gail.

Muž se otočil doprava a vyhrnul si límec u kabátu. Gail to gesto nepřekvapilo. Byla zvyklá, že chlapi koukali, aby je nikdo nepoznal, když jsou s ní. Vyhrnuté límce a uhýbavé pohledy přes rameno, to všechno patřilo k její profesi.

Gail šla po točitých dřevěných schodech, které hlasitě vrzaly, první. V půli cesty se zastavila: „Ani jsi mi nesáhl na zadek. Všichni mě přes něj plácnou, když se před nima nesu po schodech. Ty jsi třída, to voceňuju.“

Muž místo odpovědi jen cosi zabručel a zase stoupali dál až nahoru, kde Gail otevřela dveře a rozsvítila. Vešli dovnitř a ona zapnula elektrický radiátor. Občas v něm zahrkalo a do pokoje se z něj šířil pach připáleného prachu, co se časem usadí na věcech, které se dlouho nepoužívají. Gail si svlékla kabátek a hodila ho nedbale na postel. Položila muži ruce na ramena a řekla se svůdným úsměvem: „Tak jdeme na věc, ne?“

Chlapík si jí nevšímal, rozhlížel se kolem. S lehkým úsměškem si prohlížel plakáty na stěnách. Byly na nich většinou hvězdy filmu a pop-music, ale visel tam také velký reklamní plakát s fotografií řeckých ostrovů.

„Už jsi tam byla?“ zeptal se.

„Ještě ne,“ odpověděla Gail.

Na okamžik se na ni zadíval prázdným pohledem a pak zase pokračoval v prohlídce pokoje.

„Nic moc, ale je to můj domov,“ řekla Gail a rozpačitě se uchichtla. Muž se neusmál ani teď.

Gail si jeho mlčenlivost vyložila jako ostych, vykouzčila úsměv, maličko odstoupila a začala se svlékat. Prováděla to se sebejistotou ženy, která ví, že dokáže muže vzrušit. Když se propracovala k spodnímu prádlu, potočila se a s upejpavým úsměvem se zeptala:

„Nechtěl bys mi s tím ostatním pomoci?“

„Lehni si!“

„Fakticky, ty jsi ale účinněj rychlík,“ zasmála se Gail a lehla si na postel na záda, s rukama za hlavou.

V nohou postele bylo uvázáno pár šňůrek. Muž je lehce uchoopil a protahoval si je celý zaujatý mezi prsty.

„Tak tohle tě rajcuje... No, proč ne?“ Gail k němu natáhla ruce a chraplavě zašeptala: „Svaž mě. Spoutej mě a budu ti vydaná na milost a nemilost. Bude to tak dobrý?“

Muž se poprvé usmál, Gail v tom viděla znamení úspěchu. Když jí připoutával obě zápěstí k rohům postele, profesionálně a afektovaně se chichotala. Pak vzal další dvě šňůrky a začal se věnovat kotníkům. „Nemyslíš, že bys mi měl nejdřív stáhnout kalhotky?“ Vyslovila to jako stydlivá školačka, ale chlapík jí nevěnoval pozornost, dokud nebyla pevně spoutaná. Pak se narovnal a s uspokojením pozoroval výsledek své práce, zatímco Gail naoko předstírala, že se snaží z pout vymanit. „Ted mě tu máš,“ šeptala. „Co se mnou budeš dělat?“

Na mužově horním rtu se objevily kapky potu a na levé tváři mu lehce pocukával sval. Něco si mumlal a Gail měla dojem, že mluví nějakou cizí řečí. „Hele, co to meleš?“ zeptala se a hlas se jí už trochu nejistě zadrhl.

Muž se díval Gail upřeně do očí, přitom sáhl do kapsy saka a vylovil cosi v sametovém obalu. Pečlivě jej rozbalil, vyňal z něj něco kovového a podržel jí to před očima. „Víš, co to je?“ zeptal se. Hlas měl najednou chraplavý.

Gailiny oči se rozšířily strachem. „To je nůž,“ zakoktala.

„Takovej ten nůž, co používají doktoři...“ Hrůzou se jí sevřelo hrdlo a z hlasu zaznívalo napětí. Bezmocně přihlížela, jak muž pomalu sklání ostří k její kůži. Chvilí se rozmyšlel a potom čistě odřízl ramínka podprsenky. Odhodil látku a pak jí plochou čepele přejížděl nahoru a dolů po břiše, až nakonec jedním řezem odstranil i zbytek prádla.

Na jeho tváři se objevil nepřítomný úsměv a Gail zase ovládla svůj hlas. „Počkej, to prádlo mě stálo hromadu prachů,“ pokoušela se nervózně žertovat. „Je z Francie.“

Muž se na ni podíval jako v snách, najednou mu však pohled ztvrdl. Gailin strach se proměnil v hrůzu. Chtěla vykřiknout, otevřela

ústa, ale muž jí je přikryl rukou a naklonil se jí k obličejí. „Mělas pravdu,“ zašeptal, „je to opravdu ten nůž, co používají doktoři...“

„Jak se cítíš?“ zeptala se Sue Jamiesonová manžela. Scott Jamieson vzhlédl nahoru na půvabnou dívku, která se na něj usmívala s hlavou malinko na stranu.

„Jako zamilovaný,“ řekl.

„No tak vážně.“

„Já to myslím vážně.“

„Ještě ses ani neprobudil,“ smála se Sue.

„Tak pojď zpátky do postele.“

„Není čas. Nesmíš zmeškat pohovor,“ prohlásila Sue, posadila se na kraj postele a prohrábla manželovy tmavé vlasy.

„Času máme moře,“ řekl Scott Jamieson. Objal Sue a přitáhl si ji na sebe, jenže ona se nedala. „Nemáme,“ namítla, vzepřela se mu oběma rukama o prsa a odstrčila ho.

Jamieson povolil sevření a usmál se. „Miluju tě,“ řekl něžně.

„Já vím, já tě taky miluju,“ vydechla Sue. „Ale teď... mazej pod sprchu!“

„Vzdávám se,“ ustoupil Jamieson a spustil nohy z postele.

Když se posadil, spatřila Sue jizvy na jeho těle a v náhlém popudu ho políbila na rameno.

„Nerozmyslela sis to?“ zeptal se.

„Už at' jsi tam,“ řekla. „Udělám snídani.“

Jamieson uchopil pravou rukou kohoutek sprchy, vtom mu prsty projela náhlá prudká bolest, až ucukl a tlumeně zaklel. Rozevřel prsty a důkladně si je prohlížel, jak to už v poslední době udělal snad tisíckrát, ale ani teď na nich nebylo vidět nic nepatřičného, žádné známky špatného skloubení, žádný viditelný důvod k tomu, aby zas nemohl uchopit skalpel, nebyť ovšem té přetrvávající ztuhlosti, která znemožňovala dokonalou kontrolu pohybu. Bud trpělivý, Jamiesone, domlouval si a hned se cítil se svým znovu získaným filozofickým přístupem spokojenější.

V prvních měsících rekonvalescence, kdy se ho zmocňovaly záchvaty frustrace, sebelítosti i slepého vzteku a kdy bylo téměř nemožné s ním žít, by byl takový postoj nedokázal zaujmout. Ale Sue se nedala zviklat. Od chvíle, kdy se mu stala ta nehoda, představovala spolehlivou baštu síly, svou péčí mu pomáhala překonat fyzické

bolesti a později i duševní stráž. Přiměla ho, aby se postavil tváří v tvář skutečnosti, která už byla zřejmá - že musí aspoň uvažovat o možnosti změnit specializaci, což byla myšlenka, která mu zpočátku připadala naprosto zruďná, ale kterou nakonec přijal.

Uvažoval o patologii, ale kariéra budovaná mezi mrtvolami v sladkém, mdlém pachu formaldehydu ho příliš nepřitahovala.

Ostatně řada jeho známých patologů byla na nejlepší cestě se upít, a on dobře věděl proč. Medicína pro něho znamenala záchranu životů, a ne zkoumání příčin, proč životy selhaly. Byl si vědom, že je to směšně zjednodušený postoj, ale bílé dlaždičky a zápach smrti, to pro něj zkrátka nebylo to pravé.

Takže zbývala radiologie a různé laboratorní specializace - hematologie, biochemie a mikrobiologie. Hledáním nového záchytného bodu v medicíně strávil celkem osmnáct měsíců, ale nakonec si musel přiznat porážku. Jeho studijní výkon v postgraduálních a rekvalifikačních kursech byl nepochybný, jenže jakmile se splnila šance naučit se něco nového, přihlásil se opět nepotlačitelný pocit neklidu a vědomí, že jej laboratorní specializace nemohou uspokojit. Neseděly jeho povaze, protože příliš dobře poznal vzrušení i pokušení, která poskytuje chirurgie.

Jamieson se už dokonce chystal, že nechá medicínu úplně a vstoupí do podniku svého otce, ale pak ho jeden z konzultantů v posledním rekvalifikačním kursu přesvědčil, aby se ucházel o práci, pro kterou by byl podle jeho názoru jako stvořený. Nedal se přemluvit, aby prozradil, o jakou práci jde, řekl pouze, že to bude něco mimořádného a žádná kancelářská rutina. Jamieson nakonec uznal, že když se přihlásí, nemá co ztratit, a teti byl pozván k pohovoru na ministerstvo vnitra.

Scottovi Jamiesonovi bylo třiatřicet let, byl o osm let starší než jeho žena Sue. Vyrůstal ve skotském pohraničí v průmyslovém městě Galashiels, které se rozkládalo na březích řeky v líbezně zvlněné krajině. Jako nejstarší syn úspěšného továrníka studoval Jamieson stejně jako kdysi jeho otec na škole Merchiston Castle v Edinburgu. Měl vrozený osobní šarm, tělesné předpoklady i studijní schopnosti, a tak školními léty snadno proplouval a nabyl přitom sebedůvěry člověka, který nikdy nepoznal nic jiného než úspěch.

Otcův realistický přístup a klidná vyrovnanost lidí z pohraničí, kteří byli jeho přáteli a sousedy, nedovolily, aby se jeho sebedůvěra

změnila v aroganci. Jedna věc byla dělat kapitána ragbyového mužstva na škole, jenže postavit se v sobotu odpoledne na hřišti proti fanatickým ragbyovým mužstvům ze skotského pohraničí bylo úplně něco jiného.

Domýšlivost v takových případech končívá v blátě.

Po škole si Jamieson dal roční pauzu, aby mohl pracovat v otcově továrně, než vstoupí na lékařskou fakultu Glasgowské univerzity. Ačkoli se mu práce v továrně docela zamlouvala, věděl, že by pro něj nebyla vhodná, a ulevilo se mu, když to oznámil otci a poznal na něm, že tím není nijak zvlášť zklamaný. Fakt, že má ještě dva mladší bratry, ovšem také nebyl zanedbatelný.

Na univerzitě se dopustil první chyby ve svém mladém životě, když podcenil náročnost prvního ročníku medicíny a trávil příliš mnoho času společenským životem, místo aby se učil. U zkoušek málem propadl, ale nakonec přece jen prolezl. Pak už si dal pozor, aby svůj omyl neopakoval.

Nakonec promoval mezi nejlepší třetinou ročníku. Po nástavbovém kursu na Bostonské fakultní klinice ve Spojených státech následovala praxe ve dvou londýnských nemocnicích a konečně rozhodnutí věnovat se chirurgii.

Když pracoval jako sekundář na chirurgii Adeenbrookovy nemocnice v Cambridgi, potkal Sue, která tam byla v ošetrovatelské škole, a jako spousta mužů, kteří kolem sebe měli stále houf přítelkyň, byl najednou, když přišla ta pravá, zamilovaný až po uši. Věděl okamžitě, že Sue je ta jediná, kterou si musí vzít, a po osmi měsících to také udělal.

Otec Sue, surreyský makléř, jim uspořádal nádhernou svatbu ve vesnici, kde Sue vyrůstala. Byli oddáni v románském vesnickém kostelíku za krásného slunného dne. Scott a jeho bratři, oblečení do tradičních skotských krojů, vnesli do jemné zeleně anglického trávníku živé barvy. Zatímco se kostkované sukně prolínaly s taftem a ve sklenicích se ve stínu klobouků se širokými zvlněnými střechami perlilo šampaňské, oslavovaly obě rodiny se spoustou hostů svatbu zlatého páru, který vypadal, že má před sebou nekonečně šťastnou budoucnost.

To, že Jamiesona v životě nepotkal žádný neúspěch, bylo paradoxně příčinou jeho neschopnosti vyrovnat se s důsledky autohavárie. Skoro čtrnáct dní byl v bezvědomí, a když konečně přišel k sobě,

byl strašně slabý. Jakmile však začal trochu nabírat síly, byl si naprosto jistý, že se zakrátko zas bude moci vrátit do normálního života. Zase začne operovat a jeho vzestup k profesionálnímu vrcholu bude pokračovat.

Když na něj pak s plnou silou dolehlo poznání, že rekonvalescence bude dlouhá a pomalá a že je vůbec velká otázka, jak dalece bude úspěšná, zmocnila se ho podrážděná netrpělivost a naštvanost, jakou u něj nikdo předtím nezažil.

Choval se hrubě k nemocničnímu personálu vůbec a zejména k lidem, kteří o něj nejvíc pečovali, pak zas měl dlouhá období zatvrzelé sebestítosti a hlavním tématem se stala sebevražda. Po celou dobu projevovala Sue vyzrálost, která se vymykala jejímu věku, a dokázala ho provést nejtemnějším obdobím jeho života, takže byl nakonec schopen přijmout to, co měl před sebou. Co měli před sebou, jak nikdy neopomněla Sue zdůraznit. Nakonec se jí podařilo dostat Jamiesona do stadia, kdy se začal za své nesnesitelné chování hrozně stydět. Od té chvíle až do nynějška se jeho stav den ode dne zlepšil, a ačkoliv nad jeho budoucností chirurga stále visel otazník, pro ni se už ten její starý Scott Jamieson úplně zotavil.

„Tak zlom vaz,“ popřála Sue Jamiesonovi, když se mezi dveřmi obrátil a políbil ji na tvář.

„Jestli mě budou nutit, abych dělal soupis nemocničních mís, tak tu práci nevezmu. Souhlas?“

„Souhlas,“ odpověděla s úsměvem Sue. „Ale pro jistotu seženu k večeři něco speciálního.“ Šla za ním až na silnici a mávala mu, dokud auto nezmizelo za rohem na konci ulice.

Když měl v červenci nebo v srpnu opustit pokojnou vesnici v Kentu, kde se Sue bydleli, a vydat se do centra Londýna, musel si Scott Jamieson vždycky dodat odvalu. Davy lidí a za slunných dnů i tíživé vedro mu vždycky spolehlivě zkazily náladu. Dnes bylo dusno a kalná šea převlékla domy ve městě do jednotvárné anonymity. Zajel k podzemnímu parkovišti za Trafalgarským náměstím a u závary si vyzvedl parkovací lístek. Pět minut musel kroužit po parkovišti, než našel místo, které právě uvolňoval starší muž. Ten člověk měl potíže s couváním, protože nemohl pořádně otočit hlavou dozadu. Každý pokus doprovázelo náležité túrování motoru, takže když konečně vycouval, byla celá parkovací plocha zahalena modrým dýmem.

Jamieson zamkl vůz, vyběhl po schodech a dal se na pochod k Whitehallu. Proplétal se mezi skupinkami turistů, kteří tu bezcílně procházeli a nijak zvlášť nedávali pozor na cestu. Zdržel ho hlavně nějaký Japonec, kterého se mu podařilo předejít teprve na třetí pokus. Ten človíček s Nikonem přilepeným na obličejí uhnul vždycky přesně tím směrem, kam si to namířil Jamieson. Nakonec Japoncova žena vzala svého muže za rameno a ten s orientálními úklonami a zdvořilými úsměvy nechal Jamiesona projít.

U vchodu na ministerstvo vnitra ho zastavila uniformovaná stráž. Jamieson se prokázal dopisem. Trpělivě čekal, až si ho muž přečte, strážný mu však oznámil, že si to bude muset ověřit. Zavolal kamsi místním telefonem a pak řekl:

„Slečna Robertsová přijde hned dolů.“ Vyzval Jamiesona, aby se posadil, a ukázal na lavici na chodbě.

Jamieson si sedl a z dlouhé chvíle pozoroval lidi, kteří procházeli kolem. Vážný mladý muž, jemuž hrozilo, že mu co nevidět spadnou z nosu brýle, se loudal chodbou a přitom se probíral hromadou lejster. Špičky nohou mu směřovaly do stran, takže připomínal komika z éry němého filmu.

Protože nedával pozor, kam jde, srazil se s dvěma dívkami, které si nesly šálky s čajem. Dívky se zapotácely dozadu a z hrnků, které držely v bezpečné vzdálenosti od těla, bryndaly čaj na zem. Muž, jenž si vůbec neuvědomoval, že to byl on, kdo způsobil potíže, vzhledl od papírů, krátce se usmál a kráčel dál, zatímco slečny písáčky ho probodávaly vražednými pohledy. Jamieson se chápavě usmál a jedno z děvčat zakroutilo hlavou.

Z druhé strany se pomalu blížili dva muži v korektních tmavých oblecích a při chůzi hlasitě rozmlouvali. Jamieson si všiml, že uniformovaní strážci v jejich blízkosti doslova ztuhli.

„Naprosto správně,“ prohlásil jeden z nich, když míjeli Jamiesona, kterého zřejmě vůbec nevnímali, „takové pověření může vydat výhradně ministr.“

Jamieson je ze zadu pozoroval, jak nevšimavě procházejí kolem strážných, naprosto zaujati hovorem. Bože, chraň mě před ouřadem, pomyslel si.

Z jednoho výtahu se vynořila žena v nafialovělém kostýmu a zamířila přímo k němu. V ruce nesla jakousi složku.

„Doktor Jamieson?“ zeptala se. Jamieson přisvědčil, žena poklepala na složku a pak řekla: „Jsem Robertsová. Buďte tak laskav a pojd'te prosím se mnou.“ Když se ve výtahu setkali pohledem, vyměnili si navzájem krátký úsměv a žena si pak už po zbytek jízdy jen zkoumavě prohlížela nohy, zatímco Jamieson upřeně pozoroval ukazatel poschodí. Snažil se vzpomenout na název parfému, který užívala. Jeho vůně byla v uzavřeném výtahu velmi intenzivní a Jamiesonovi z nějakého důvodu vadila. Femme! rozpomněl se krátce předtím, než se dveře výtahu otevřely. A už také věděl, proč mu byl parfém nepříjemný. V pubertě zažil prázdninový románec s dívkou, která potom tou věcí skrápěla své dopisy.

Dveře se zavřely a žena ho vedla chodbou až k místnosti označené Oddělení č. 4. Nechala Jamiesona chvíli o samotě v malém předpokoji, a když se vrátila, oznámila mu: „Komise vás teď přijme.“

Slečna Robertsová mu přidržela dveře a Jamieson vstoupil do velké místnosti, která by asi byla slunná, kdyby venku nebylo tak pošmourné. Uvnitř byli tři muži. Prostřední z nich se ujal představování. „Doktor Armour,“ řekl a ukázal na malého šedovlasého muže s puntikovaným motýlkem po své levici, „a doktor Foreman,“ otočil se vpravo. Podsaditý chlapík s napomádovanými vlasy, které na čele tvořily patku, na něj zběžně kývl. „A já se jmenuju Macmillan,“ pravil muž uprostřed a znovu se obrátil k Jamiesonovi. Jeho pohled zdaleka nebyl nepřívětivý, ale Jamieson si byl vědom, že ho podrobuje zkoumání. Macmillan byl vysoký, štíhlý padesátník s lehce opálenou pletí, což Jamieson přičítal dobrému životnímu stylu.

Stříbrné vlasy měl sčesané dozadu tak, že mu dosahovaly až k límcí modré košile s červenými pruhy.

„Dovolte, abych vám podal vysvětlení,“ řekl Macmillan.

„Zastupujeme lékařskou sekci střediska, které nese název Sci Med Monitor.“

Jamieson se tvářil nechápavě a Macmillan pokračoval:

„Jsme relativně malá skupina - je nás dvacet a zkoumáme a podle potřeby řešíme problémy, které v naší zemi nastanou speciálně v oblasti vědy a medicíny.“

„Lituji, ale není mi to moc jasné,“ prohlásil Jamieson.

Macmillan pokračoval: „Upřímně řečeno, je obtížné vyjádřit se podrobněji. Naše problematika je velice široká a rozmanitá.“

„Mluvil jste o problémech,“ pravil Jamieson. „O jaké problémy jde?“ Macmillan sepal konečky prstů a pak široce rozhodil rukama ve snaze vyjádřit tím gestem neurčitost věci. „Jde o problémy medicínské praxe, problémy etické, problémy různých okolností a někdy i o záležitosti kriminální.“

„Pořád se v tom nevyznám,“ přiznal se Jamieson a pohlédl na Foremana. „Případy kriminální povahy přece řeší policie?“

„To ano,“ odpověděl Foreman, „ale jenom tehdy, když je prokázáno, že skutečně došlo ke kriminálnímu trestnímu činu, a právě v tom je někdy zakopaný pes. Jsou případy, které policie prostě nemůže řešit bez expertizy. Má samozřejmě specializované kádry, jako je třeba oddělení pro podvody, ale když se jedná o vědu nebo medicínu, potřebuje odbornou pomoc.“

„A co třeba soudní znalci pro oblast vědy?“ namítl Jamieson.

„Ano, ale ti hoši jsou jak svým zaměřením, tak i školením spíš úředníci. Uplatní se většinou až po skončení případu.“

Jenže my občas potřebujeme lidi v přední linii a tady přichází ke slovu náš Sci Med Monitor. Když dovolíte, dám vám příklad. V jednom univerzitním městě na severu začal nedávno náhle vzrůstat počet trestných činů, které souvisely s drogami. Policie se marně snažila zjistit, odkud drogy pocházejí, a tak jsme do té oblasti nasadili našeho člověka.

Po třech týdnech jsme měli odpověď. Tu látku vyráběli čtyři postgraduální studenti přírodních věd. Podařilo se jim téměř rozbít trh s halucinogeny. Každý pracoval na jiném oddělení a každý měl na starost získávat jinou skupinu chemikálií potřebných k výrobě drogy. Protože ty látky byly rozepsány na čtyřech různých objednávkách listech, nevzniklo podezření, a teprve náš člověk, který měl přístup ke všem dokladům a měl čas je sledovat, zjistil, co se děje.“

„Aha,“ řekl Jamieson. „Ale to bych já nedokázal. Nemám ani ponětí, jak vyrobit LSD.“

„To od vás taky nikdo nechce,“ pravil Armour. „Ten náš člověk byl biochemik. Jak řekl Macmillan, naše poslání je tak široké, že musíme pro každou práci vytipovat vhodnou osobu. Uvedu vám ještě jiný případ. Jednu z našich největších farmaceutických společností přivedly do rozpaků fámy o jejím údajném velkém úspěchu, na těch řečech však nebylo ani zbla pravdy. Náš expert vystopoval fámu až k jistému výzkumnému pracovníkovi, který byl zaměstnán na prestiž-

ním biotechnologickém pracovišti při jedné z našich předních univerzit. Ten člověk investoval všechny své peníze do akcií oné farmaceutické firmy a pak pustil do novin informaci, že výzkumný tým vyvinul účinnou vakcínu proti AIDS a zmíněná farmaceutická firma že obdrží práva na její výrobu. Jelikož informace vyšla z tak seriózní instituce, noviny to spokly a publikovaly. Akcie farmaceutické firmy samozřejmě vyletěly nahoru, a ten člověk tudíž vydělal balík.“

„já osobně jsem si nekoupil ani akcie Britské plynárenské,“ přiznal se Jamieson.

„I v tomhle případě je jasné, že to není váš obor,“ pravil Macmillan.

„Tak co tedy?“ zeptal se Jamieson.

„Vy jste chirurg a díky svým dodatečným studiím po té nešťastné havárii máte i pozoruhodné znalosti z dalších medicínských specializací. To nás přivedlo k názoru, že byste byl pro nás cenným přínosem.“

„Říkáte, že se snažíte nasadit vhodné lidi na konkrétní práci. Máte tedy pro mne nějaký specifický úkol?“ zajímal se Jamieson.

„Po pravdě řečeno, máme,“ řekl Macmillan. „Jde o problém chirurgický, nikoli kriminální, a hlavně proto si myslíme, že pravým mužem pro ten úkol jste vy.“

„Poslouchám s napětím,“ řekl Jamieson. Poprvé za řadu měsíců pocítil zájem a zaujetí pro pracovní projekt.

Macmillan otevřel složku, která před ním ležela na stole, a z hromady listů vybral ten horní. Byla to krátká zpráva, napsaná na modrém papíru. Podal ji Jamiesonovi.

Jamieson mlčky četl dokument a snažil se soustředit bez ohledu na upřené zraky všech tří mužů. Dozvěděl se z něj o nedávném úmrtí dvou žen, které se podrobily operaci na gynekologickém oddělení Kerrovy nemocnice v Leedsu.

U obou žen se vyvinula pooperační infekce, která nereagovala na léčbu.

„A v čem je tu problém?“ zeptal se Jamieson.

„Obě ty ženy podstoupily poměrně malý zákrok a u obou se po operaci objevila infekce vyvolaná bacílem *Pseudomonas*, která nereagovala na terapii.“

„A víte proč?“

„Ukázalo se, že jde o kmen rezistentní vůči antibiotikům.“

„To je u pseudomonády častý problém,“ podotkl Jamieson.

„Máte pravdu, ale v tomhle případě to bylo obzvlášť zlé.

Nezabraly ani specializované léky.“

„To je špatné,“ připustil Jamieson. „A vystopovat zdroj infekce se jim nepodařilo?“

„Ne, a to je právě jádro problému,“ odpověděl MacMillan.

„Navzdory intenzivnímu šetření prováděnému personálem mikrobiologické laboratoře a navzdory důkladným dezinfekčním opatřením po druhém úmrtí je tu záhada znova před třemi dny se nakazila další žena. Je na tom velmi zle.“

„To je divné,“ řekl Jamieson. „Jsem si jistý, že při troše spolupráce mezi laboratoří a operačním týmem by se bylo muselo podařit zdroj epidemie identifikovat a odstranit ho!“

„Když jste mluvil o spolupráci, uhodil jste hřebík na hlavičku,“ pravil Armour. „Primář chirurgie v Kerrově nemocnici je tak trochu divný pavouk. Jmenuje se Thelwell.

Obviňuje laboratoř, že nedokázala najít ohnisko nákazy.

Richardson, vedoucí bakteriolog, s obviněním přirozeně nesouhlasí. Tvrdí, že pokud přípravný a sály byly čisté, musí být chyba někde v samotném operačním týmu.“

„A obě strany se stáhly do opevněných pozic,“ dodal Macmillan.

„To pochopitelně celou věc komplikuje,“ souhlasil Jamieson.

„Do místního tisku se zpráva o téhle disharmonii mezi pracovníky nemocnice ještě nedostala, ale může to být jen otázka času. Už se objevily náznaky, že by se problému mohlo využít k politickému fotbalu. Rozumíte, ve stylu: zkrácení dotací rovná se špinavá nemocnice, nedostatek personálu znamená nebezpečí pro pacienty.“

„A jak vlastně do toho zapadám já?“ zeptal se váhavě Jamieson.

„Vy jste chirurg, vy dovedete rozlišit dobrou praxi od špatné. Taky jste strávil dost času na mikrobiologii, takže vám bude jasná i tahle stránka věci. Pokud se k nám dáte, byli bychom rádi, kdybyste tam jel a celou situaci důkladně prozkoumal. Snažte se přijít problému na kloub, a bude-li to možné, tak ho vyřešte.“

„Nebudou s mou přítomností souhlasit,“ řekl Jamieson.

„To je jasné,“ přisvědčil Armour. „V žádné profesi lidé nevítají něco, co považují za zasahování zvenčí, a v naší profesi nejméně ze všeho.“

Jamieson přikývl a zeptal se: „Co když se mnou odmítnou vůbec spolupracovat?“

„To nemohou,“ odporoval Macmillan. „Vláda jejího Veličenstva vám udělí neomezenou pravomoc provádět veškerá šetření, jaká uznáte za nutná. Dali bychom přednost tomu, kdybyste nešlápl na palec příliš mnoha lidem, ale na druhé straně, když se začne hrát hnusná a špinavá hra o lidské životy, musí jít osobní důstojnost stranou.“

„Chápu.“

„Můžete se rozmyslet do zítřejšího poledne, jestli se k nám přidáte, nebo ne,“ řekl Macmillan. „Ale pak už to musíme vědět.“

„Ještě bych měl jednu nezdvořilou otázku,“ začal Jamieson váhavě.

„Váš plat bude odpovídat platu prvního asistenta,“ řekl Macmillan.

„Víte co, já tu lhůtu nepotřebuju,“ pravil Jamieson pevně.

„Už jsem se rozhodl. Můžete se mnou počítat.“

„Vynikající,“ odpověděl Macmillan. Vstal a potřásl Jamiesonovi rukou. Armour a Foreman ho následovali. „Zastavte se ještě u slečny Robertsové, ta vám sdělí podrobnosti. Čím dříve začnete, tím dříve tu věc vyjasníme.“

„Jestli to stačí, můžu odjet zítra.“

„Ještě byste si měl vzít tohle,“ poznamenal Macmillan a podal Jamiesonovi složku s materiály týkajícími se Kerrovy nemocnice. „Najdete tam informace o vedoucích pracovnících.“

Bude lépe, když se o tom místě něco dozvíte ještě před nástupem.“

Jamieson se rozloučil a poskytl slečně Robertsové všechnu údaje, které považovala za nutné k vyřízení jeho přijímacích dokumentů. Ona mu naopak předala doklady o jeho pověření a dvě kreditní karty. Byla tam také příručka o povolených výdajích. Zeptala se, zda je ochoten dát se ještě odpoledne vyfotografovat a podstoupit rutinní lékařskou prohlídku. Jamieson odpověděl, že si jenom zajde na oběd a hned se vrátí.

Když Jamieson opouštěl budovu, cítil se dobře jako už dlouho ne. Našel opravdovou práci, ne jenom umístění v postgraduálním nebo rekvalifikačním kursu, a co bylo ještě lepší, zdálo se, že práce to bude zajímavá. Z první budky, na kterou narazil, zavolal Sue a oznámil jí novinky.

„To je ohromné,“ radovala se Sue. „A oč přesnějde?“

„To ti řeknu až doma, ale je to něco, co má smysl a z čeho mám dobrý pocit.“

„To slyším,“ smála se Sue. „Kdy začneš?“

„Zítřka.“

„To je ale rychlost!

„Je to v Leedsu.“

„V Leedsu!“ vyděsila se Sue. „Snad se tam nebudeme muset stěhovat...?“

„Ne, ani nápad,“ přerušil ji Jamieson. „Zůstaneme, kde jsme, ale jestli se ta práce rozjede, budeme možná muset trávit dost času mimo domov. Ale o tom si promluvíme až přijdu.“

„Kdy dorazíš?“

„Brzy zvečera.“

„Tak přivez nějaké víno,“ přikázala Sue.

Když Jamieson při zpáteční cestě dojížděl po silnici A4 ke Canterbury, dalo se do deště. Když minul město a pokračoval dál po úzkých silnicích mezi ovocnými sady, dalo se podle nízko zataženého nebe očekávat, že se spustí ještě něco horšího.

I doma v jejich domku tekly po oknech proudy vody. Sue servírovala večeři a Jamieson jí povídal o své práci.

„To zní, jako by se z tebe měl stát nějaký medicínský detektiv,“ poznamenala Sue.

„To ne. Spíš jde o to, že člověk zvenčí dokáže vnímat věci, které by mohly uniknout lidem, kteří jsou do nich příliš hluboko ponořeni.“

„A pro stromy nevidí les,“ řekla Sue.

„Něco takového.“

„Dáš si ještě víno?“

„Mám bohužel práci,“ odmítl Jamieson.

„I když je to náš poslední večer?“

„Musím se prokousat nějakými papíry, které se týkají nemocnice. Je mi líto, ale tohle je důležité...“

Sue se usmála Jamiesonovým rozpakům a políbila ho na čelo. „Tak se do toho dej,“ řekla. „Já to zatím sklídím.“

Fascikl, který si přivezl domů, si Jamieson odnesl nahoru do pokojíku, který používal jako pracovnu, a rozsvítil stolní lampu. Stůl stál přímo pod oknem, a tak chvíli pozoroval, jak do okenní tabule šlehá déšť. Pak si upravil stolní lampu a začal pročítat papíry. Velký lustr nerozsvítil, kruhová tuň světla od stolní lampy mu vyhovovala lépe, připadala mu jako jakýsi ostrov soustředění.

Po dvou hodinách četby byl Jamieson spokojen. Vstřebal veškeré nutné informace, které potřebuje, aby svou misi v Kerrově nemocnici mohl zahájit. Obeznámil se se jmény a charakteristikami asi půltuctu vedoucích pracovníků i s jejich vzájemnými vztahy v hierarchii nemocničního života.

Sklapl fascikl, opřel se zády o opěradlo a roztáhl ruce do temnoty mimo světelný kužel.

Do pokoje vstoupila Sue, přiblížila se k němu zezadu, obepjala mu ruce kolem ramen a tvář položila na temeno jeho hlavy.

„Máme ještě nějakou nedokončenou práci,“ poznamenala.

„Opravdu?“

„Od rána...“

Zastavili se na schodech přede dveřmi pracovny a Sue řekla:

„Prší. Poslouchej!“ Naslouchali spolu, jak na střechu bubnuje déšť a z větví vrby padají velké kapky. „Mám to tady hrozně ráda,“ poznamenala Sue.

Jamieson ji políbil na vlasy: „Já vím, já taky. A chtěl bych, abychom tady zestárli. Chtěl bych jednou sedat za letních večerů venku a pozorovat vnoučátka, jak si hrají okolo domu, který tu stál stolet před tím, než princ Karlík Sličný odpochoďoval na jih.“

„A pak kdo je tu sentimentální měkkota?“ zeptala se Sue.

„Já,“ pravil Jamieson. „Až do zítřka!“

Sue obrátila k Jamiesonovi tvář a řekla něžně: „Aspoň do té doby tě tedy budu mít pro sebe.“ A přitáhla si jeho ústa ke svým.

Jamieson vstal ráno první. Už se koupal, když uslyšel, že i Sue vstává a jde dolů. Za zvuků rádia z přízemí se třel osuškou a přitom vyhlížel z okna, jestli ještě prší. V duchu zaklel, když si představil tu cestu na sever po mokré silnici a těžké nákladáky, které mu co chvíli zacákají přední sklo.

Pátral po obloze ve všech směrech, jestli se mračna přece jen někde netrhají, ale marně. Zklamaně se vrátil do ložnice a začal se oblékat.

Dolů přišel v tmavomodrém obleku. Zápasil s kravatou, jako by ho u krku škrtila. „Tak co, vypadám jako detektiv?“ zeptal se.

„To ne, spíš jako doktor.“

„A to je chyba?“

Sue se usmála. „Naopak, to je v pořádku.“

„Nebylo by lepší, kdybych měl špinavý pršák a neustále se drbal v hlavě?“

„To by tě asi sestřičky hned hnaly do vany,“ varovala ho Sue.

„Asi máš pravdu,“ připustil Jamieson.

Sue mu nalila kávu. „Včera našli v Leedsu zavražděnou nějakou prostitutku. Hlásili to v rádiu.“

„Zřejmě to není zrovna nejbezpečnější profese.“

„To si musím zapamatovat pro případ, že ti to s tím novým zaměstnáním nevyjde.“

Jamieson se zasmál a Sue poznamenala: „Jsi nervózní, vid? Je to na tobě vidět.“

„Hrozně,“ přiznal se Jamieson. „Těším se, až ten dnešní start budu mít z krku.“

„To si dovedu představit,“ řekla Sue. „Zkusíš mi večer zavolat?“

„Jistě. Při troše štěstí by to ani nemuselo trvat moc dlouho.“

„Co je to vlastně za bacil, který tam tropí všechnu tu neplechu?“ chtěla vědět Sue.

„Jmenuje se Pseudomonas. Je to docela běžný bacil, který si lihuje všude, kde je vlhko. Ve špitálech se dá najít i ve vázách s květinami a podobně, ale když se dostane do otevřených ran a infikuje je, dokáže nadělat pěknou paseku, protože se obtížně léčí. A tenhle je, jak se zdá, zvláště odolný.“

„To musí být peklo, jít do špitálu s úplně banální záležitostí a chytit tam něco mnohem horšího,“ uvažovala Sue.

Jamieson přisvědčil. „To se může stát docela snadno, a přitom je to věc, která nahlodá důvěru veřejnosti. Proto se s tím ministerstvo tak horlivě snaží skoncovat.“ Jamieson sebral tašku a druhou rukou objal Sue. „Večer ti zavolám.“

„Dej na sebe pozor,“ řekla Sue.

Na Gordonovi Thomasovi Thelwellovi se podepsala výchova.

Jestli byl někdy schopen nějakých vřelejších citů, dokázal je dokonale wmýtit vliv soukromé internátní školy, posedlé sebekázní a hlásající celoživotní oddanost středostavovským principům úctyhodnosti a bezúhonného vystupování. Jeho tenké rty se usmály jen málokdy, a když už se to stalo, nabyl výrazu člověka, kterého přinutili předvádět nějaký naprosto nepřírozený výkon. Řeč si udržoval ve stejně fádní a chmurné tónině jako své oblíbené obleky. Vypadalo to, jako by košile s tuhým naškrobeným límečkem, jaký neodmyslitelně patří k oděvu laických kazatelů, byly navrženy speciálně pro Thelwella a jeho pocit maximálního nepohodlí.

Thelwellovi nechyběla výmluvnost potřebná k předávání cizích názorů a vědomostí, ať už lékařských při výuce mladých doktorů, nebo náboženských při nedělním kázání, ale ústní komunikace s kolegy byla pro něj vždycky kamenem úrazu. Neměl tušení, co je to, jen tak si s někým popovídat.

Humor považoval za cosi vulgárního. Vztek se u něj při řeči projevoval lehkým usekáváním samohlásek. Měl výjimečnou schopnost hlodavého sarkasmu, který se naprosto neohlížel na city ostatních. Když byl naopak spokojen, naznačil to letmým pokývnutím a kratičkým sešpulením rtů.

Zkrátka a dobře, G. T. Thelwell by byl rozhodně nezvítězil mezi personálem Kerrovy nemocnice v soutěži oblíbenosti, ale byl celkem respektován jako schopný, i když těžko přístupný primář chirurgie a jeden z pilířů místní společnosti.

Fakt, že Thelwell byl také otcem dvou dcer, sloužil jako terč spousty neuctivých komentářů zvláště z úst mladších nemocničních sestřiček, které si Thelwella jako milence nedovedly představit nebo tu představu přímo vylučovaly.

Kdo znal jeho ženu Marion, musel uznat, že byla jeho přesným ženským protějškem, ovšem zatímco on se usmál málokdy, Marion si na obličeji svědomitě pěstovala permanentní úsměv, jakým členky královské rodiny obvykle obdařují veškeré osazenstvo při slavnostním zahájení provozu v továrně na sušenky.

Pokud Marion právě nevychovávala „naše děvčata“, jak obvykle nazývala své dcery, věnovala se charitativní činnosti.

Zajímala se hlavně o zvířátka a chudé děti, ale v poslední době s oblibou organizovala akce, jejichž cílem bylo získat peníze na zakoupení nového nemocničního vybavení. Jako předsedkyně Sdružení přátel Kerrovy nemocnice už v poslední době na malých slavnostech, o kterých referoval tisk, předala nemocnici dva nové inkubátory. Fotku, která byla k novinovému článku o této události připojena, si dala zarámovat a vystavila si ji na toaletním stole.

Marion Thelwellová podobně jako její manžel považovala humor a vášně za nepřátele povinnosti. Za starých časů by s manželem patrně našli své pravé poslání v Indii nebo v nějakém jiném vzdáleném koutě impéria, kde by se Thelwell uplatnil jako oblastní komisař a Marion sehrála plnohodnotnou a významnou roli tím, že by s bičíkem komandovala domorodce.

Budík v ložnici u Thelwellů zazvonil v sedm. Marion vstala jako vždy první, hodila na sebe župan a zašla do kuchyně postavit konvici na oheň. Na zpáteční cestě se přesvědčila, jestli už jsou vzhůru také děvčata, a pak v ložnici roztáhla závěsy. „Propána, ono pořád prší,“ šeptla.

„No ovšem,“ reagoval automaticky její manžel.

„Máš toho dnes moc, miláčku?“

„Dvě vyšetření a hysterektomii, a pak toho zatraceného chlapa z ministerstva.“

„Jakého chlapa, miláčku?“

„Přijede nějaký protivný čmuchal až z Londýna, z ministerstva zdravotnictví, aby se prý podíval na naše problémy.“

„Jistě vám chtějí jen pomoci, miláčku. Myslíš, že budeš do čtyř doma?“

„To těžko. Náš velevážený ředitel mě informoval, že tomu čmuchalovi musím ve všem vyhovět a být mu nápomocný.“

Z Thelwellova hlasu přímo kapal jed. „Proč se ptáš?“

„Mám ve čtyři schůzi rady. Uvažuji, jestli bych neměla požádat paní Riversovou, aby dohlédla na děvčata.“

„Raději ano. Až budu mít toho pana čmuchala z krku, zavolám ti.“

„Nejsi proti tomu člověku nějak moc zaujatý?“ namítla Marion. „Vždyt čím dřív se ta záležitost s infekcí vyjasní, tím líp pro všechny, ne?“

Thelwell vrhl na Marion pohled, který naznačoval, že se rouhá. „My v Kerrově nemocnici nepotřebujeme nikoho z Londýna, Marion, potřebujeme, aby zodpovědně pracovalo mikrobiologické oddělení. Kdybychom měli laboratoř, která dělá svou práci pořádně a najde zdroj toho zatraceného mikroba, nepotřebovali bychom vůbec žádný zásah zvenčí. Domníval jsem se, že ti jsou takové věci jasné.“

„Ale ovšem, miláčku.“

„Dobré jitro, tatínku!“ V pokoji se objevila jedenáctiletá dívka, z koupelny ještě celá zrůžovělá.

„Dobré jitro, Nicolo!“

„Dobré jitro, tatínku!“ Vedle Nicoly se zařadila druhá dívka, trochu vyšší, ale se stejně vymydleným obličejem.

„Dobré jitro, Patricie!“

Tím byl obřad ukončen, matka vyprovodila děvčata z ložnice a G. T. Thelwell mohl vstát a nachystat se na nový den.

Krátce poté servírovala Marion Thelwellovi snídani, sestávající ze dvou vařených vajec (tři minuty patnáct vteřin).

„Včera v noci našla policie ve městě zavražděnou ženu. Byla to prostitutka.“

Thelwell s nespokojeným mručením hledal na stole sůl.

Když Marion zpozorovala jeho očividnou podrážděnost, honem mu solničku podala. „Když člověk uváží, jaký vedou život, je div, že takových vražd není víc,“ poznamenal a energickým seknutím nože utal prvním vejci špičku.

John Richardson, přednosta bakteriologie v Kerrově nemocnici, zívá a podrábá si strniště na bradě. Když uviděl, že venku pořád prší, zatvářil se zhnuseně a zamumlal: „Ó bohové, hle, zas o den blíže hrobu.“

„Tak kvůli tomuhle jsem si tě asi vzala,“ ozval se zpod přikrývek ženský hlas. „Pro tvůj nakažlivý neutuchající optimismus.“

„Tímhle sis ovšem vykoledovala, že nedostaneš do postele čaj,“ řekl Richardson.

„Tak já to беру zpátky,“ protáhla líně.

„Tvoje neochvějná zásadovost tě přímo předurčuje k politické kariéře,“ zasmál se Richardson. „Kafe nebo čaj?“

„Čaj. A co že tak brzy vstáváš?“

„Mám toho moc a kromě toho má dneska přijet z Londýna ten chlap, víš, ten, co jsem ti o něm vyprávěl,“ odpověděl Richardson a stále pozoroval, jak venku prší.

„Jo, ten vládní čmuchal,“ pošklebovala se ironicky Claire Richardsonová.

„No jo, ten.“

„A co on je vlastně zač? Nějaký ouřada?“

„Ne, pokud vím, tak má lékařskou kvalifikaci. Je z nějaké instituce, která si říká Sci Med Monitor.“

„Myslíš, že tu bude něco platný?“

Richardson pokrčil rameny a dál si mnul bradu. „Normálně bych řekl, že ne, ale co můžeme vědět? Dneska jsem svolný se vším, jen aby už nikdo zbytečně neumřel. Už jsme zkusili všechny prostředky, jak najít ohnisko té infekce, ale všechno vyšlo naprázdno.“

„To je zoufalé.“

„A taky trapné,“ dodal Richardson. „Vypadám jako naprostý idiot, což mi Thelwell nikdy neopomene naznačit.“

„Tebe přece nemohou z ničeho vinit.“ řekla Claire, „provedl jsi všechny existující testy a kromě toho jsi jeden z nejzkušenějších bakteriologů široko daleko.“

„To je všechno pro kočku, když mi začnou umírat ženské a já jim nedokážu říct proč.“

„Opravdu pořád nemáš potuchy, odkud se ta infekce vzala?“

„Ne.“

„To je ale dost divné, vid?“

Richardson se trpce zasmál. „Začínáš mluvit jako Thelwell.“

„Promiň, já jsem to tak nemyslela. Jen mi ale nejde na rozum, že se vám nepodařilo najít zdroj nákazy, když sám říkáš, že je to úplně obyčejný bacil, o kterém se toho strašně moc ví.“

Richardson se musel ustaranému ýrazu své ženy usmát.

„Já přece vím, žes to tak nemyslela,“ ujistil ji něžně, „a máš vlastně pravdu, je to divné. A to mě právě utvrzuje v přesvědčení, že jsme při testech nic nezanedbali. Ta infekce se neschovává někde po špitále, musí si ji s sebou nosit někdo z personálu.“

„Ale personál jste přece taky vyšetřili?“

„Samozřejmě. A všechno bylo negativní.“

„Takže jste tam, kde jste byli.“

Ríchardson přikývl. Vtom uslyšel z kuchyně hlasité cvaknutí, které signalizovalo, že voda se už vaří, a spěchal tam.

„A jak si zvyká ten tvůj nový asistent?“ volala za ním Claire.

„Evans? To je jednička.“

Claire Richardsonová se láskyplně usmála na manžela, který se právě vracel a nesl jí tác s čajem a sušenkami.

„Takhle ty mluvíš o všech svých podřízených. Ty jsi zkrátka moc velký dobrák, Johnne Richardstone.“

„Nesmysl,“ zabručel Richardson. „Je to vynikající mikrobiolog a určitě mí pořádně odlehčil.“

Claire Richardsonová se musela usmát, jak jejího muže vždyc-ky přivede do rozpaků jakýkoli náznak chvály. Dokonce v takové situaci vždyc-ky tradičně předváděl charakteristické gesto. Začal se levou rukou škrábat vzadu na krku, jako by ho tam něco svědilo. Nikdy mu o tom neřekla. „Kdyby mi tak bylo o třicet let méně, zas bych se do tebe zamilovala až po uši.“

„To je nějakých řečí kvůli hrnku čaje do postele,“ zamumlal a odšoural se z pokoje.

Jamieson stočil auto ke vchodu a vjel do brány Kerrovy nemocnice, tam ho však okamžitě zastavil uniformovaný strážný. Musel zůstat sedět ve voze, zatímco mu ten člověk detailně prozkoumá-val přední sklo, teprve pak ho vyzval, aby stáhl okénko.

„Nevidím tu žádnou propustku.“ Strážný to vyřkl jako ortel smrti.

Jamieson sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl průkazku, kterou ho vybavila vláda. Muž se podíval na fotku a pak na Jamiesona.

Tento postup opakoval třikrát a pak se teprve dal do čtení toho, co bylo na kartě napsáno. Prováděl to s důkladností pokladníka Anglické banky. Poté mu kartu vrátil a narovnal se. „To nemám v poky-nech,“ prohlásil, založil ruce za zády a čněl tam jako vysoká lidská zeti.

„Prosím?“ zeptal se Jamieson, když pochopil, že tím to pro něj skončilo.

„Mám jasné instrukce,“ odvětil muž. „Touhle branou neprojede nikdo bez propustky podepsané tajemníkem nemocnice. Budete muset odjet.“

Jamieson pohlédl na strážného. Muž od něj odvrátil oči a upřel zrak kamsi do dálav, což všichni byrokrati považují za naprosto vý-

mluvný pokyn. Jamieson spolkl nadávku a vycouval s vozem z brány. Vzhledem k začákanému zadnímu sklu mu to dalo dost práce a nijak mu to nespravilo náladu. „Pěkný začátek,“ mumlal si, „s nejvyššími pravomocemi vlády Jejího Veličenstva se nedostanu ani přes tu zatracenou bránu...“

Pět minut se honil ulicemi, než našel místo k parkování a s povzdechem vypnul motor. Dalších pár minut strávil úvahami, jestli déšť nepovolí, ale když spatřil, že se nadějný náznak světlé skuliny v mracích zase zatáhl, nezbylo mu než se vydat na téměř kilometrový pochod nazpátek k nemocnici.

Déšť naopak zesílil, Jamieson měl náladu čím dál tím víc pod psa a vlasy čím dál mokřejší. Přepadlo ho paranoidní podezření, že strážný u brány dostal pokyn, aby ho co nejvíc otrávil, což by odpovídalo překážkám, na které byl připraven, ale pak tu myšlenku zapudil. To by přece bylo dětinské. Nebo ne? Když pěšky míjel vrátného u brány, schválně se mu vyhnul pohledem; připadal si jako vojenský zajatec, přinucený k pochodu po ulicích svého přemohitele.

Radši se začal poohlížet po ceduli „Ředitelství“.

„Jste objednaný?“ zeptala se úřednice, když ji Jamieson požádal, aby ho ohlásila u tajemníka nemocnice. Kňouravý hlas té dámy přispíval k její už tak pramalé přitažlivosti: měla nápadně kulatá ramena a pleť suchou jako pergamen.

Vlasy měla stočené do pevného šedivého drdůlku a na zlatém řetízku se jí pohupovaly brýle.

„Objednaný nejsem, ale bezpochyby zjistíte, že mě očekává.“

Žena se povýšeně usmála, jako by Jamiesona nachytala při lži, a pravila: „Pan Crichton bez objednání nikoho nepřijímá.“

Jamieson, který měl po pochodu v dešti ještě pořád úplně mokrou hlavu a stěží krotil svůj vztek, vytáhl průkaz a s pomalou rozvážností jej položil před ni na stůl. Ještě se snažil ovládnout svůj hlas. „Jen mu sdělte, že jsem tady... buďte tak laskavá.“

Zdálo se, že úřednice začíná svou samolibou aroganci ztrácet. „Musím se zeptat,“ zakoktala, s průkazem v ruce se otočila a zmizela ve vedlejších dveřích. Za chvíličku se vrátila a za ní kráčel pomenší pán. V levé ruce držel Jamiesonovu průkazku a pravou si tiskl k nosu veliký bílý kapesník.

Jamieson trpělivě čekal, až se muž vysmrká a proneše:

„Můžu vám být nějak nápomocen?“

„Vy jste tajemník nemocnice?“

Muž se skromně usmál. „To ne, já jsem Cartwright. Obávám se, že vás pan Crichton nemůže přijmout bez objednání.“

V té chvíli se už u Jamiesonových promoklých nohou utvořila kaluž vody a on dal konečně průchod své rozmrzelosti.

Opřel se o pult a nesmlouvavě prohlásil: „Pane Cartwrighte, vy teď laskavě oznámíte panu Crichtonovi, že jsem tady, a to okamžitě!“

Změna v Cartwrightově výrazu svědčila o těžce potlačované zuřivosti. Po takovém zpochybnění své autority se doslova naježil pobouřením.

Jamieson si všiml, že se žena opět vzchopila a chystá se z nové obranné pozice podpořit svého kolegu. Rozhodl se zaútočit první. „Podívejte se, mne k vašemu tajemníkovi posílá ministerstvo vnitra spolu s ministerstvem zdravotnictví a vy dva jste se zřejmě rozhodli, že mi v tom zabráníte.“

Navrhuju, abyste uvážili, co o tom všem budu nucen napsat do své zprávy, a ... rozmysleli si to ještě jednou.“

Na okamžik se zdálo, že Cartwright chce znovu diskutovat, ale pak to vzdal a odešel z místnosti. Žena uhnula Jamiesonovu pohledu a sedla si zase k psacímu stroji.

Za pár minut vstoupil do místnosti příšerně hubený člověk, vysoký dobře metr osmdesát, hlavu téměř úplně holou a na nose brýle, které mu byly zřejmě malé. Podal Jamiesonovi jeho průkazku a s úsměvem napřáhl ruku. „Doktor Jamieson? Já jsem Hugh Crichton. Očekával jsem vás. Jste ale nějaký promočený.“

Crichton zavedl Jamiesona do své kanceláře a nabídl mu whisky, která by byla Jamiesona málem zlákala, ale vzhledem k tomu, že byly teprve čtyři hodiny, s díky odmítl. Všiml si, že Crichtonova plet má trochu nažloutlý odstín, a napadlo ho, že by to mohlo mít nějakou souvislost s alkoholem.

„Nebo byste si přál něco jiného?“

„S povděkem bych přijal parkovací povolení.“

Crichton zaklonil hlavu a rozchechtal se. „Aha, chápu. Asi jste narazil na našeho pana Norrise. Promiňte, měl jsem to předvídat. Ale hned to zařídíme.“ Stiskl tlačítko domácího telefonu a požádal ženu na druhém konci linky, aby vystavila Jamiesonovi parkovací kartu. S prstem na tlačítku se ještě zeptal: „Nedáte si kávu nebo čaj?“

„Dal bych si čaj.“

Zatímco čekali na čaj, Crichton se zeptal, co bude Jamieson ke své práci v nemocnici potřebovat.

„Nějakou místnost, telefon, přístup k lékařským záznamům a možná i nějaké místo v laboratoři.“

Crichton přikývl. „Ano, to jsem zhruba očekával. Rezervoval jsem vám místnost v administrativní budově a náš ředitel doktor Carew požádal jednotlivé přednasty oddělení, aby vám pomohli zajistit vhodný prostor na svých odděleních, pokud byste si to přál. Dovolil jsem si také dát pokyn správci, aby pro vás připravil pokoj v lékařském domě. Pokud ovšem budete chtít bydlet v nemocnici.“

„Ano, to bych rád, děkuji.“

„Není zač. Možná že byste si tam teď rád zašel a trochu se osušil, než se pustíte do práce.“

Jamieson přisvědčil a dopil čaj.

„A co dál?“ zeptal se Crichton. „S čím byste chtěl začít?“

„Nejdřív bych si rád promluvil s doktorem Carewem, je-li to možné.“

„I s tím jsem počítal,“ usmál se Crichton. „Doktor Carew vám bude k dispozici v pět hodin.“

Ted' se zas usmál Jamieson. „Snad by bylo nejlepší, kdybyste mi řekl, s čím vším jste ještě počítal, a z toho bychom vyšli.“

„Myslel jsem, že se zřejmě budete chtít setkat s přednasty oddělení Thelwellem a Richardsonem, tak jsem zorganizoval malé posezení tady u mě v šest hodin. Bylo by to takové neformální setkání při sklence sherry, a přitom byste se dohodli o zítřku.“

„Výborně,“ souhlasil Jamieson.

Crichton stiskl knoflík na svém interkomu a promluvil do něj. „Doktor Jamieson bude bydlet v lékařském domě.“

Informujte o tom správce a požádejte slečnu Dotriceovou, aby tam doktora Jamiesona zavedla.“

Jamieson poděkoval dívce, která ho uvedla do ubytovny. Zavřel za sebou dveře a zhluboka si vydechl. Pokoj působil skličujícím spartánským dojmem, ale měl tam všechno, co potřeboval. Postel, stůl, židli, telefon, lampičku - Jamieson si rozsvítil, aby oživil přítmí - a také malou koupelnu, která byla zřejmě zřízena docela nedávno. Vznikla prostě přepažením jednoho kouta pokoje. Napustil si vanu a svlékl šaty.

Sáhl na staré litinové těleso ústředního topení, bylo studené.

Stejně arkticky ledový byl držák na ručníky. Nad vanou visel nástěnný radiátor. Zastrčil tedy šňůru do zásuvky, aby ho zapnul. Trochu ho překvapilo, když podle slabého zapraskání poznal, že ta věc funguje.

Strčil nohu do vody a chvíli si to teplo vychutnával, než konečně vlezl do vany celý a ponořil se, až mu z vody koukal jen obličej a špičky kolen. Spokojeně vzdychl, a aby nepokazil blaho té chvíle, ležel tiše a bez hnutí a pozoroval, jak vzhůru k vysokému popraskanému stropu stoupá pára.

Útrapy dlouhé cesty autem a potíže s malichernou byrokracií pomalu odeznívaly.

Ospalé ticho náhle přerušilo ostré zazvonění telefonu a Jamieson zoufale zavřel oči. Chvilku uvažoval, jestli nemá telefon ignorovat, ale bylo možné, že ho volá Sue a chce se přesvědčit, jestli dojel v pořádku. Vystrčil pravou ruku, chytil se chromovaného držadla za vanou a vytáhl se z vody.

Už téměř stál, když se držadlo prudce vyrvalo ze zdi a on sebou těžce plácl zpátky. Narazil si kostrč a uhodil se loktem o okraj vany. Zaklení, které mu už už uniklo, mu však ztuhlo na rtech, když uviděl, co se mu děje nad hlavou. Půl druhého metru nad ním se z úchyty vytrhl radiátor a zůstal viset na jediném postranním šroubu, který vězel ve zdi sotva milimetr hluboko. Vytržené madlo úplně odhalilo šachtu elektrického rozvodu ve stěně a strhlo omítku za radiátorem.

Jamieson zíral nahoru, bez dechu hrůzou, že to žhoucí těleso spadne do vody a elektrický proud ho zabije. Vtom zpozoroval, že se zase trochu pohnulo. Vzadu stále zvonil telefon. Panický strach ho nutil, aby se vzchopil a vyhoupl se z vany, ale uvědomoval si, že by to byla hloupost. Skoro jistě by to skončilo katastrofou. Radiátor visel na vlásku a při sebemenším zachvění by pravděpodobně spadl.

Voda! napadlo Jamiesona. Musí z vany vypustit vodu!

Jestli to dokáže dřív, než na něj radiátor spadne, snad by to mohlo zabránit zkratu, který by ho zabil.

Opatrně, oči neustále upřené na rudou tyč nad sebou, nahmatl palcem nohy zátku. Našel řetízek a zkoušel za něj zatáhnout prsty. Cítil, jak se mu články řetízku zařezávají do citlivé kůže mezi prsty, zátka se však stále nechtěla pohnout, ale bolest teď byla druhořadá.

Zatáhl ještě víc, až konečně uzávěr povolil a bylo slyšet, jak voda začíná s bubláním vytékat do odpadu.

A zase musel přemáhat své instinkty. Kdyby zátku vyškubl příliš prudce, samotné vyražení vzduchové bubliny z odpadu by mohlo způsobit takové zachvění, že by zářič spadl. Přinutil se ponechat otvor jenom tak malý, aby voda vytékala pomalu.

Vana už byla asi z poloviny vyprázdněná, když Jamieson uslyšel, že kdosi strká klíč do zámku vedlejšího pokoje.

Opět se ho zmocnila hrůza. Pro živého boha, jen nepráskni těmi dveřmi! modlil se, zatímco se dveře otvíraly. Čas se zastavil na pár vteřin, které se zdály nekonečné, pak dveře bouchly a radiátor se utrl.

Události, které následovaly, připadaly Jamiesonovi neskutečně pomalé: nohou úplně vytrhl zátku z vany, rukou odhodil chromovanou tyč, kterou až dosud svíral, a vymrštil obě ruce, aby zachytil zářič. Dlaně měl okamžitě popálené.

Jak se prudce otočil, aby jej odmrštil, ucítil zápach spálené kůže.

Proud ze sítě mu projel tělem, čelisti se semkly a celé tělo zachvátila křeč, ale jeho zoufalý hazard se přece jen vyplatil. Síla, jakou vložil do svého obratu, dokázala urvat zářič od elektrického rozvodu a přerušit proud.

Strach, že bude mít trvale zmrzačené ruce, přiměl Jamiesona, aby si nevšímal bolesti ani toho, že od rozžhaveného tělesa začal chytat koberec. Prudce pustil studenou vodu a vystavil ruce jejímu proudění, i když se stále chvěl po celém těle z prodělaného šoku a bolesti.

Někdo zaklepal na dveře, ale Jamieson zůstal sedět ve vaně s rukama pod proudem studené vody.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal se tlumený hlas.

Jamieson nebyl schopen odpovědět - stále mu cvakaly zuby a trásl se po celém těle.

Klepání i hlas zesílily. „Hej! Něco se tam pálí. Jste v pořádku?“

Jamieson se pokusil přinutit rty, aby vydaly nějaký zvuk.

Podal se mu jen jakýsi skřek, ale pak ze sebe s nesmírným úsilím vymáčkł slabé zavolání o pomoc.

Dveře se rozlétly, dovnitř nahlédl hubený zrzavý chlapík a spatřil scénu v koupelně. „Pane bože!“ vykřikl, když zaznamenal dráty trčící ze zdi a doutnající koberec. Na ochranu si omotal ruce ručníkem, pak zvedl radiátor a vhodil ho do bezpečí umyvadla. Rychle udusal doutnající koberec a spěchal na pomoc Jamiesonovi. „Je to moc zlé?“ zeptal se a pokoušel se prohlédnout si Jamiesonovy ruce.

Jamieson naznačil hlavou, že neví.

„Ukažte,“ řekl muž.

Jamieson pomalu vytáhl ruce z proudící vody a muž zavřel kohoutek. Jamieson se duševně připravoval na přival bolesti, který s jistotou očekával, jakmile se rány na rukou dostanou na vzduch, byl však trochu překvapen, že to není tak zlé. Bolest byla silná, ale určitě ne tak zničující, jako kdyby šlo o popáleninu druhého nebo ještě horšího stupně.

„Myslím, že jste se z nejhoršího dostal,“ prohlásil zrzek a opatrně Jamiesonovi prohlížel ruce. Jamieson, ještě napolo v šoku, zjistil, že se soustřeďuje na mužův profil. Orlí nos, propadlé tváře a velice světlá plet, u zrzavých lidí obvyklá. K tomu bylo nutno připočíst ještě jizvičky zbylé po silné pubertální akné.

„Je to vesměs povrchové. Naštěstí jste duchapřítomně a včas strčil ruce pod studenou vodu,“ řekl muž.

Jamieson přikývl. Na okamžik se rozpomněl, jak se v dětství houpal na laně nad řekou. Jednou se trochu sesmekl a klouzal dolů po celé délce lana, přičemž se snažil brzdít svůj pád rukama. Spáleniny, které si tím způsobil na dlaních, by asi byly bývaly dost těžké, nebýt toho, že pád skončil v řece a náhlé ponoření do studené vody ho zachránilo od trvalých následků. To byla lekce o léčení spálenin, na kterou nikdy nezapomněl.

S úlevou zavřel oči a zaplavila ho náhlá vlna únavy. Zrzek to na něm poznal: „Myslím, starouši, že bychom vás měli předat do špitálu. Pěkně to s vámi zamávalo, snad se vás ten výraz nedotkne.“ Sebral ze země osušku, přehodil ji Jamiesonovi přes ramena a pomohl mu vstát.

Přitom oba dva přehlédli skutečnost, že ačkoli byl radiátor vytržen ze zdi, dráty, na které byl napojen, byly pořád pod proudem a trčely z vedení za vanou. Jak mu zrzek pomáhal vstát, Jamieson o ně zavadil stehnem. Proud ze sítě ho zasáhl znovu a prudce s ním hodil

přes okraj vany. Rozplácl se na koberci, z něhož se ještě pořád kouřilo. Zrzek, chráněný osuškou, která ho izolovala od Jamiesona, upadl na kolena vedle něj a střídavě se mu hluboce omlouval a sobě vyčítal svou hloupost.

Jamieson však stále ještě cítil největší úlevu, že bude mít ruce zase v pořádku, takže jak tak ležel na zemi, dokázal se na svého vyděšeného zachránce dokonce trochu křivě usmát.

„Není vám něco?“ zeptal se muž v obavách, že by Jamiesonův úsměv mohl být příznakem duševní poruchy.

Jamieson zachraptěl: „Upřímně řečeno... už jsem zažil lepší časy.“

Muž se zasmál: „Já jsem Clive Evans.“

„Scott Jamieson. Nezlobte se, že si s vámi nepotřesu rukou.“

Jamiesonova postel byla obležena návštěvníky. K hubené postavě nemocničního tajemníka, který vypadal jako pakobylka, se připojil menší a elegantnější šedovlasý pán se zastřiženým knírkem, který se představil jako ředitel nemocnice Norman Carew. Jako třetí se s Jamiesonem pozdravil John Richardson, přednosta bakteriologie, prošedivělý a podsaditý chlapík.

„Drahý doktore, nevím, co bych řekl, je to naprosto příšerné,“ začal tajemník Crichton. „Taková věc se musí přihodit zrovna nám. Opravdu nevím, jak to omluvit.“

„To už se tak někdy stane,“ odpověděl Jamieson v naději, že tím snad ukončí Crichtonovy omluvné lamentace. Působily na něj depresivně. Zranění se mu zdálo těžší, než ve skutečnosti bylo. To ho dráždilo. Carew spustil na stejnou notu a Jamieson musel zase opovnovat, že to byla opravdu náhoda, která se může stát kdekoliv, a že se vlastně kromě pár povrchních, i když bolestivých spálenin nic zlého nepříhodovalo.

„A já se tak těšil na to sherry, poznamenal Richardson, což okamžitě uvolnilo atmosféru. Jamieson se zasmál a po něm i všichni ostatní.

Crichton vrhl pohled na Carewa, a jak se Jamiesonovi zdálo, trochu rozpačitě prohlásil: „Pana Thelwella hrozně mrzí, že se sem nemohl dnes večer dostavit. Požádal mě, abych vám tlumočil jeho politování, a vzkázal, že se s vámi rád setká, jakmile budete zase v pořádku.“

Jamieson si vzpomněl, že Thelwell je ten pán, o kterém mu bylo řečeno, že je to divný pavouk. Byl docela rád, že se jejich setkání odkládá. Komplikací si dnes užil až dost. Čím dřív se dnešek stane minulostí, tím líp.

„Můžeme pro vás ještě něco udělat?“ zeptal se Crichton, když už se všichni tři chystali k odchodu.

„Rád bych zavolał ženě,“ odpověděl Jamieson.

„Ale ovšem. Sestra vám sem dá přípojku. A my se rozloučíme.“

Jamieson sledoval jejich odchod s úlevou. Za pár minut přinesla sestra telefon a Jamieson zavolał Sue.

„Scotte! Odkud voláš?“ zvolala potěšeně Sue.

„Abych pravdu řekl, tak z postele.“

„V tuhle dobu?“

„Měl jsem totiž malou nehodu.“

Jamieson podal Sue příslušně upravený referát o tom, co se mu přihodilo, ale ona byla přesto vyplašená. „Ale vždyť tě to mohlo zabít!“ zděsila se.

„Jenomže nezabilo a všechno je v pořádku,“ uklidňoval ji.

„Ale tvoje ruce, říkal jsi...“

„Jenom povrchové popáleniny, to je vše,“ přerušil ji Jamieson.

„Seberu se a přijedu do Leedsu, naléhala.

„Ať tě to ani nenapadne,“ odporoval. „Jsem úplně v pořádku a chci se dát co nejdřív do práce. Netoužím z té hloupé příhody dělat aféru. Zůstaň doma a já přijedu o víkendu, nebo hned jak to půjde. V pořádku?“

Po delším váhání Sue souhlasila. „Už teá mi chybíš,“ řekla.

„Já jsem na tom stejně,“ odpověděl Jamieson.

Sotva položil telefon, ozvalo se zaklepání a objevil se Clive Evans.

„Řekl jsem si, že se zaskočím podívat, jak se vám daří.“

„To je od vás hezké,“ usmál se Jamieson. Teprve teď si mohl svého návštěvníka dobře prohlédnout. Evans byl středně velký, něco po třicítce. Už po několika větách si Jamieson všiml slabého velšského přízvuku.

„Ani jsem vám nestačil vysvětlit,“ řekl, „že mám v lékařském domě pokoj vedle vás. Proto jsem ucítil ten kouř.“

„Aha, takže vy jste taky lékař?“

„Jsem bakteriolog a dělám asistenta na mikrobiologii.“

„V oddělení doktora Richardsona?“

„Přesně tak.“

„Už jste tu dlouho?“

„Skoro dva měsíce.“

Jamieson se usmál. Byl rád, že si může promluvit s někým, kdo nepatří do nemocniční hierarchie. „To teď musíte mít pěkně zamotanou hlavu z té záhadné infekce?“

Evans přisvědčil. „Zkousíme, co se dá, ale bez výsledku.“

Vyčítá se nám, že příčinu nedokážeme najít.“

„A váš vlastní názor na tu věc?“ zeptal se Jamieson.

„Je to naprostá záhada,“ přiznal Evans. „Všechny vzorky, které jsme nabrali v nemocničních pokojích a operačních sálech - a byly jich stovky -, byly negativní. Doktor Thelwell to však nechce uznat. Myslí si, že jsme neschopní, a dává nám to řádně najevo.“

„A co vy na to?“

„Doktor Richardson je vynikající.“

„A doktor Thelwell?“

„Nechtějte na mně, abych se vyjadřoval o kvalitách chirurga.“

Obávám se, že to není moje parketa.“

Jamieson přikývl. Líbila se mu loajalita a střizlivost, jakou jeho návštěvník projevil.

„Co myslíte, kdy budete zase v pořádku?“ zeptal se Evans.

„Zítřka,“ řekl Jamieson rozhodně. „Ráno se nechám převázat a pak začnu pracovat.“

„Takže se zřejmě zítra uvidíme,“ řekl Evans. Napřáhl ruku směrem k Jamiesonovi, ale pak si uvědomil, že to zatím není ten nejlepší nápad. Oba se zasmáli. Jamieson si přitom všiml, že Evans má na hřbetě pravé ruky červenou skvrnu, která vypadala jako spálenina. „To vás asi spálil ten radiátor v koupelně,“ řekl starostlivě.

„To nic není,“ ujistil ho Evans. Stáhl si přes ránu rukáv a už se zvedal ze židle.

„Ale někdo by se vám na to podívat měl,“ naléhal Jamieson.

„Spáleniny se infikují snadno.“

„To opravdu nestojí za námahu,“ ujišťoval ho Evans.

„Skoro to ani neproniklo pokožkou.“

Jamieson se zatvářil pochybovačně a dodal: „Za vaši pomoc jsem vám opravdu vděčný.“

„To nestálo za řeč,“ odpověděl Evans. „Už abych šel. Mám noční službu na telefonu.“

Když se za Evansem zavřely dveře, lehl si Jamieson na polštář a pohlédl na své zafačované ruce. „To teda byl začátek,“ zamumlal, „zatraceně odporný začátek.“

Venku na dvoře. mezi blokem, kde spal Jamieson. a starým kamenným pavilonem porodnického a gynekologického oddělení, bez přestání pršelo. Salty Jenkinsová poslouchala, jak déšť padá na dlažbu. Bolesti v břiše ji nenechaly spát.

„To je po operaci úplně normální,“ ujistila ji sestra. Dostane prášek a zítra se bude cítit o hodně líp.

I její muž Keith ji takhle utěšoval. Doktor Thelwell ho ujistil, že na sále probíhalo všechno výborně. Při operaci lokalizoval na jejích vejcovodech srůsty, které jí bránily, aby otěhotněla. Ukázalo se, že se zbytečně bála, aby změny na vejcovodech nebyly tak velké, že by se nedaly spravit ani operací. Doktor Thelwell překážku úspěšně odstranil. Ted už nebyl důvod, proč by nemohla mít děti.

Chtěla by dát Keithovi syna, chlapce, kterého by s sebou mohl brát v sobotu na kanál na ryby, zatímco ona s dcerkou - ano, chtěla by mít také holčičku - zatímco ona a Alice si spolu budou užívat doma. Určitě ji pojmenují Alice po Keithově matce. Ta bude ráda. Vždycky mezi nimi byl tak trochu chladný vztah. Nic vážného, ale Salty tušila, že jí stará Alice má za zlé, že se ani pět let po svatbě ještě nedočkala vnoučat.

Alice by raději viděla, kdyby si Keith vzal Stellu Gormanovou, s kterou chodil, když se se Salty seznámil. Tatínek Stelly Gormanové měl na Trafalgarské ulici garáže. Alice si už začala malovat Keithovu slibnou budoucnost, ale nevyšlo jí to. Keith si místo Stelly vzal Sally, a jelikož její otec nevlastnil žádné garáže ani žádný jiný podnik, pracoval Keith pořád jako mechanik v městských autobusových dílnách.

Sally se ve tmě trochu usmála, ačkoli bolesti nepovolovaly, spíš naopak. Nechtěla sestry znova otravovat, ale začínalo jí být opravdu zle. Možná že by ji přivedlo na jiné myšlenky, kdyby si i dát představovala děti, které přijdou, nebo kdyby se aspoň soustředila na to, jak venku haraší déšť.

Sally měla zvuk deště ráda. Nějak jí vždycky připomínal dobu před mnoha lety, kdy se skautkami tábořily venku.

Celý týden, který strávily v Deanském lese, bez přestání lilo.

Celé hodiny proležely ve stanech a poslouchaly, jak déšť bubnuje do celt, zatímco jejich rádkyně pro ně neustále vymýšlela nové a nové varianty různých společenských her.

Salty byla docela ráda, že hrám unikla, protože ji posílali každé ráno na blízký statek pro mléko. Cestou čvachtala gumovými holínkami v blátě a déšť jí bubnoval na kapuci větrovky jako teá na okenní parapet.

Nový záchvěv bolesti, který jí projel, zahnal všechny úvahy o dešti i o dětech. Zalapala po dechu a sáhla po zvonku.

Bolest jako by ji zasáhla na nejcitlivějších nervových zakončeních těla. Křečovitě ztuhlými prsty sevřela zvonek.

Podvědomě se prohnula ve snaze uniknout bolesti, ale pohybem si zase napnula nezhojené stehy na podbřišku. K drnčení zvonku přidala ještě svůj pronikavý křik.

Noční sestra, která sloužila na Oddělení princezny Marie, zavolala službu konajícího sekundáře. Ten byl napřed rozladěný, že ho vyrušují kvůli nějaké běžné pooperační nevolnosti. Sestra však trvala na svém. Ustoupil, teprve když naznačila, že tedy zavolá přímo doktoru Thelwellovi. „Bojím se, že z toho bude zase jeden z těch problematických případů,“ řekla.

„Ale to není možné,“ protestoval sekundář. „Primář Thelwell přece dnes operoval na ortopedickém sále. A na ortopedii problémy s infekcí nikdy nebyly.“

„No, možná že teď budou,“ prohlásila sestra, a sotva zavěsila sluchátko, protal noční klid další pronikavý výkřik, který probudil i ostatní pacientky. Jak spěchala na pomoc Sally Jenkinsové, ozývaly se ze všech stran ospalé hlasy žen, které bylo třeba uklidnit. „Nic se neděje, paní Elmsová... V pořádku, paní Cartwrightová, hned všechno spravíme... Spěte, paní Brownová, nemusíte se ničeho bát...“

Sekundář v chvatně oblečené košili, na níž měl ještě tři knoflíky nezapnuté a přes kterou si přehodil bílý plášť, dorazil během pěti minut a prsty si prohraboval neučesané vlasy, zatímco mu sestra podávala zprávu. Zběžně Sally vyšetřil a zjistil, že má teplotu 37,8 °C a že všechny příznaky ukazují na bakteriální sepsi. Kdyby to byl ojedinělý případ, naordinoval by normální antibiotika první volby a spo-

léhal by, že zaberou. Ale vzhledem k současnému výskytu problematické infekce na oddělení zaváhal.

Jestli je tu možnost, že by mohlo jít o infekci pseudomonády, pak by penicilin, který je jinak nejlepším lékem, protože nemá vedlejší účinky, asi nezabral. Na druhé straně ani ostatní léky, které měl k dispozici, v předešlých případech s tímto mikroblem nehnuly. Sekundář chvíli váhal, rozmyšlel se, jestli má, nebo nemá požádat o konzultaci. Bylo sice už po půlnoci, ale nakonec zvítězilo pokušení svalit odpovědnost na někoho dalšího. Zavolał Thelwellovi domů.

Telefon vzala manželka.

„Paní Thelwellová, hrozně se omlouvám, že vás tak pozdě ruším, ale mohl bych prosím mluvit s manželem? Tady je Graham Dean z nemocnice. Máme tu dost velký problém.“

„Lituji, Grahame, ale Gordon ještě není doma. Musel se dnes večer zúčastnit nějaké večeře. Mám mu od vás něco vyřídit?“

Dean Marion krátce informoval o komplikacích, které se vyvinuly u Sally Jenkinsové, aby to mohla sdělit manželovi, až přijde domů, a rozhodl se zatelefonovat Thelwellovu zástupci. Našel si číslo v příručním seznamu, který visel na zdi u telefonu, a zavolał Philipa Mortona, Thelwellova prvního asistenta. Tentokrát měl štěstí. Když vysvětlil situaci, Morton slíbil, že během čtvrt hodiny přijede. Shodli se, že se patrně jedná o infekci pseudomonády tak jako v ostatních případech a že má Dean okamžitě začít s antibiotiky.

„Nasad'te jí Pyopen.“

„A na bolesti?“

„Omnipon, obvyklou dávku,“ rozhodl Morton.

Kdosi otevřel dveře suterénního bytu, a dříve než je zevnitř zavřel a zamkl na dva západy, pečlivě zatáhl těžké závěsy na oknech, která stále smácel déšť. Muž zůstal chvíli stát ve tmě zády ke dveřím, ale slyšel jen svůj vlastní dech a cítil chlad a vlhko z místnosti. Po tváři mu přelétl lehký úsměv, protože on se tady cítil dobře a příjemně. Cvakl vypínačem a v chabém světle čtyřicetiwattové žárovky pomalu prošel místností do koupelny, kde nad vanou visela gumová zástěra. Za umyvadlem ležela sada chirurgických nástrojů, tak jak je tam posledně vyrovnal. Byly už čisté a suché.

Připravené k použití. Sundal zástěru a pečlivě ji složil, než ji uložil do aktovky. Vnitřek tašky byl vyložený silnějším igelitem,

protože muž si potrpěl na preciznost. Nepotřeboval, aby se někde objevily krvavé stopy. Vůbec nikde se tady nesměla objevit krev.

Ve zvláštním oddíle aktovky měl řadu plastikových sáčků.

Spočítal je a rozhodl se, že jich ještě několik přidá.

Náplastí bylo stále ještě dost. Aktovku na okamžik odložil a šel do kuchyně otevřít lednici. Tam ve dvou igelitových sáčcích ležely věci, které odebral té ženské Spoonerové. Spokojeně zamručel. Zase je mihn o jednu čubku, která roznášela svinstvo.

Mihn o jednu z těch potvor, co splétají pasti z hedvábí a parfémů a chytají do nich neprozíravé chlapy. Chlapi jsou takoví blázni, že nepoznají, jaké hnusné stvůry se skrývají za usměvavými tvářičkami a atraktivním oblečením. Ale není to tak úplně jejich chyba. To sama příroda ty čubky takhle dobře vybavila. Bylo tak snadné podlehnout jejich trikům. On sám to věděl nejlíp.

Muž zavřel oči a celý se chvěl, jak v něm znovu ožíval tragický zážitek. Chudák nebožka matka ho odjakživa vedla k tomu, aby si dal pozor na ženské svádění a prohnání.

A on jí také vždycky důvěřoval. Ale když po něm ve městě jednoho večera od domovních dveří vyjela ta štetka, přepadla ho najednou slabost. Chtěl ji odstrčit. ale něco uvnitř mu v tom zabránilo. Vzpomínal si, jak tam stál a vdechoval její sladkou voňavku, cítil, jak se o něj otírá její tělo, a vnímal svou vzrůstající erekci a jak se ho zmocňuje touha popadnout a mačkat řadra, která se k němu drala z její polorozevřené blůzy.

Děvka ho chytila za ruku, smála se a chichotala a zatáhla ho do tmavého průchodu. Tam mu zajela rukou mezi nohy a začala vychvalovat, co nahmatala. „Tak vidíš, že mě chceš, vid’?“ broukala, a čím déle mluvila, tím víc po ní toužil.

Zaplatil jí, co požadovala. Zavedla ho do špinavého pokoje v polorozpadlém činžáku, do postele páchnoucí potem, s prostěradlem pomatlaným zaschlými tlekanici. Ale to mu tenkrát bylo „jedno. Nic mu nevadilo. I uprostřed všeho toho neřádu jí stále chtěl. Byl jako v ohni. Ztratil všechno sebeovládání a přemohla ho touha dostat jí. Kurva ho rozvášňovala dál a dál, až se jí nakonec spěšně a divoce zmocnil jako zvíře v říji.

Potom tam zůstal ležet. V uších mu stále ještě zvonil její smích. Teprve když opadla vášně, došlo mu, že ho ta čubka přelstila. Rafinovaně ho přinutila dělat věci, které byly vysloveně proti jeho

vůli. Najednou všechno pochopil nad slunce jasněji. Cítil se ponížený a špinavý. Měl nesmírný vztek.

Nakonec tu čubku zmlátil. Cítil, že je to jeho povinnost.

Pěstí jí rozbil obličej a dal jí ránu, až upadla do bezvědomí.

Uplyne pěkně dlouhá doba, než bude schopná na svou hezkou larvičku zase někoho ulovit. Ale jak se později ukázalo, jemu už to nebylo nic platné. Chytil od té děvky ohavnou infekci.

Ze začátku to byla jenom palčivost při močení. Nemohl se smířit s myšlenkou, že by to mohlo být něco jiného než slabý zánět močové trubice, ale pak se objevil tvrdý vřed. Po čase sám od sebe zmizel, ale on věděl, že je to právě jeden z příznaků, jeden z úskoků treponemy pallidum. A že se určitě objeví znovu a příště bude následovat druhá fáze onetnocnění, vyrážka, zamoření celého organismu, léze kostí a kloubů, eventuálně centrálního nervového systému. Možná že oslepne nebo zešílí. Ta kurva mu totiž nadělila syfilis.

Terapie moderními antibiotiky by si podle všeho měla s problémem poradit. Bůh ví, že bylo už samo o sobě trapné vůbec léčbu nastoupit a muset chodit na tu prokletou odpornou kliniku, kde člověka vedou jako číslo ve směšné snaze zachovat anonymitu, ale pro něj měl osud v záloze ještě další lahůdku. Ukázalo se, že kmen syfilis, který chytil on, na obvyklou terapii nereagoval. Zatvrzele jí odmítal podlehnout. V jeho těle probíhala válka a treponema vítězila.

Na klinice ho krmili nekonečným proudem frází a sladkých řečíček, aby ho přesvědčili, že mají všechno pod kontrolou. On však věděl své. Dělali, co mohli, aby ho vyléčili.

Prostě se jim to nedařilo. Jeho onemocnění bylo nevyléčitelné.

Každý člověk má určitý práh, který rozhoduje o tom, kolik bolesti a zoufalství je schopen vydržet, než ztratí sebekontrolu a začne se mentálně rozpadat. V mírových dobách naštěstí málokdo klesne až na takové dno. Ale pro člověka, který byl celý život ve škole samotář a podivín, kterému se holky smály a ze kterého si kluci utahovali, pro člověka, který se nikdy neodvážil vymanit z bezpečí matčiny lásky, znamenala jeho nemoc poslední kapku, kterou přeteče pohár.

Prvně té hranice dosáhl před rokem, když se jeho matka zhroutila a zemřela. Nedostal žádné varovné signály a nebyla mu dopřána žádná lhůta, aby se na to připravil. Prostě jednou ráno přišel do ložnice a našel ji tam ležet, studenou jako led a s očima otevřenýma. Cítil se tak zrazený a osamělý, že po celé týdny nebyl s to promluvit.

Odvezli ho do nemocnice na kopci, kde jen seděl v proutěné židli, celé dny tupě zíral do stěny a nebyl ochoten komunikovat vůbec s nikým ze strachu, co na něj život ještě chystá.

Dostal prášky, aby mohl v noci spát, a jiné, které ho ve dne udržovaly na hranici reality. Snažili se ho uměle vymanit ze stresu, až se za čas zotavil natolik, že mohl dát životu ještě jednu šanci. Na svou nemoc pohlížel jako na důsledek zklamané důvěry.

Tentokrát už nehodlal upadnout do transu. Nehodlal kapitulovat před ranami všemocného osudu a sklonit hlavu v odevzdaném očekávání. Přestal balancovat na hranici mezi realitou a šílenstvím. Dostal se příliš daleko. Cesta zpátky pro něj neexistovala. Byl plný nenávisti. Hluboké, spalující zuřivosti bez hranic. Už nechtěl žádné pilulky ani slova útěchy. Chtěl pomstu.

Musel se obrnit proti d'ábelským svodům kurev, protože proti nim ještě stále nebyl imunní. Zjistil to, když minule přivázel tu děvku a znovu se přihlásila erekce. Pokoušela se o něj i teď, sotva na to jen pomyslel. Rozepnul zip poklopce, sáhl do kalhot a představoval si různé návnady, kterých všechny ty čubky používají. Punčochy, prádélko, parfémy, rozesmátá zmalovaná ústa. Před tím se musel chránit. Zhasil světlo a v temnotě sklepa si ulevil od své touhy, která by se mu mohla vymstít jako nežádoucí slabost při plnění úkolu, jež měl před sebou.

Pak uložil do brašny chirurgické nástroje zabalené do roušek, aby nechrastily, všechna ostří opatřená pouzdry z fólie, aby se neotupila, zaklapl brašnu, a než otevřel dveře, zhasl světlo. Chvilí čekal ve sklepním prostoru a naslouchal, jestli neuslyší kroky, ale všude bylo ticho. Venku ještě pořád pršelo. To bylo dobře. Na ulici nebude moc lidí. Ale kurvy ano, ty tam budou. Ty jsou na ulici vždycky, ať je jak chce, a on si na ně počíhá.

Gordon Thelwell zavolal do nemocnice ve čtvrt na jednu.

Právě se vrátil domů a dozvěděl se, že se po něm večer sháněl jeho sekundář. Pohovořil s noční staniční sestrou na oddělení, kde ležela Sally Jenkinsová. Seznámila ho se současným stavem a průběhem léčby, kterou naordinoval Philipp Morton.

„To je otřesné!“ křičel Thelwell. „Celý tenhle špitál je jediná žumpa s infekcí!“

Sestra beze slova čekala, co bude následovat. Thelwell se jí zeptal, jaké vzorky poslali do laboratoře, a ona mu to po nahlédnutí do záznamů sdělila.

„Doufám, že to nezůstane trčet ve sběrném koši,“ řekl Thelwell.

„Označili jsme je jako urgentní a požádali jsme službu konajícího mikrobiologa, aby se o ně postaral, pane,“ odpověděla sestra.

Thelwell zabručel a zeptal se, jestli je Dean ještě stále na oddělení.

„Ne, pane,“ odpověděla sestra. „Paní Jenkinsová vypadá teď stabilizovaně, pane. Doktor Dean odešel asi před patnácti minutami.“

Thelwell znovu zamručel a přikázal, aby ho informovali, kdyby u pacientky nastaly nějaké změny.

„Samozřejmě, pane, ujistila ho sestra.

„Uvidíme, jak bude vypadat ráno.“

„Ano, pane.“

„Máš nějaké problémy, miláčku?“ Marion Thelwellová se posadila na posteli a mžourala do světla, které její muž rozsvítil.

„Jedna moje pacientka. Zřejmě se jí do rány dostala infekce,“ odpověděl roztržitě Thelwell.

Marion Thelwellová přestala mžourat a zatvářila se starostlivě. „Jen aby to zase nebyl ten nešťastný případ,“ vzdychla. „Já myslela, že ses dnes chystal operovat na ortopedickém sále?“

„Taky že jsem na ortopedii operoval,“ vyštěkl Thelwell.

„Ano, miláčku.“

Thelwell si uvědomil svou příkrost a řekl omluvně: „Obávám se, že jsem trochu přetažený. Tahle záležitost mě zabije.“

„Chápu tě, miláčku. Pojd' si lehnout.“

„Až za chvíli.“

„Jistě, miláčku.“

Scott Jamieson se probudil ve tři ráno. To se mu často stávalo, když měl starosti. Vědět, že je pouze jedním z tisíců lidí, kteří se právě v tuto dobu probouzejí, nebyla žádná útěcha.

Příroda se rozhodla, že tři hodiny ráno jsou ten pravý čas, kdy se budou probouzet lidé, kteří mají problémy nejružnějšího rázu, od nezvládnutelných hypotéčních splátek až po opravdové manické deprese, aby pohlédli do tváře svého osobního pekla. Optimismus vyžaduje denní světlo. Beznaděj kvete ve tmě.

Když tak ležel v tlumeném nočním osvětlení cizího pokoje a poslouchal noční zvuky, cítil se osamělý. Postrádal vedle sebe Sue, ke které by mohl natáhnout ruku, nahmatat její spící tělo a stulit se k němu. Rozhodl se, že nikdy nepřipustí eventuální návrhy na oddělené postele. Dráždilo ho, že jeho nové poslání začalo tak špatně. Podvědomě zahýbal pod obvazy prsty na obou rukou, aby zjistil, jak moc bolí. Ve skutečnosti to nebylo tak důležité, protože už se stejně rozhodl.

Ráno s průzkumem začne, i kdyby nebyl ještě úplně v pořádku. Ale jak to vypadalo, cítil se celkem dobře.

Jeho dychtivost začít rychle s vyšetřováním nepramenila jenom z toho, že se nemohl smířit s nucenou nečinností.

Přispívala k tomu i obava, že by jinak Sci Med mohl považovat za nutné poslat místo něj někoho jiného. To by znamenalo, že zklamal, což byla pro Scotta Jamiesona naprosto nepřijatelná představa, i když by mu na tom nikdo nemohl vyčítat žádné zavinění.

Právě když Jamieson zavřel oči a snažil se opět usnout, zazvonil u postele Johna Richardsona telefon a probudil ho z hlubokého spánku. Dopřál si pár vteřin, aby se mu v hlavě rozsvítilo, a zvedl sluchátko.

„Je mi hrozně líto, že vás budím,“ uslyšel hlas Cliva Evanse, „ale před pár hodinami mě zavolali na pooperační oddělení k pacientce doktora Thelwella, nějaké paní Sally Jenkinsové.“

Vypadá to, že se jí do rány dostala infekce, a tak Thelwellův sekundář nabral vzorky na otestování.“

„No a?“

„Gramnegativní bacily a pozitivní test pro oxidázu. Vypadá to zase na pseudomonádu. Tak jsem si řekl, že byste to měl vědět.“

„Správně, a děkuju vám,“ řekl Richardson a položil telefon.

Žena, probuzená telefonem, chtěla vědět, co se děje.

„Další pooperační infekce na gynekologii.“

„Ale já myslela, že Thelwell gynekologický sál uzavřel?“

„Taky že ano,“ řekl zamyšleně Richardson. „Trval na tom, že své plánované operace přesune na ortopedické oddělení na tak dlouho, dokud nenajdeme zdroj nákazy.“

„To potom vypadá, jako by si tu infekci přitáhl s sebou.“

Richardson pohlédl na svou ženu a odpověděl: „To je přesně to, co po celou tu dobu tvrdím já. Když není možné najít zdroj náka-

zy přímo na sále, tak musí být vada v samotném personálu. Je na čase, abychom znova prověřili celý operační tým; nosič musí být mezi nimi. To je jediné logické vysvětlení. Museli jsme ho z nějakých záhadných důvodů propást...“

„Nebo ji.“

„Nebo taky ji, když na to přijde.“

Jamieson se zaposlouchal do hovoru dvou ošetřovatelek.

Stály na chodbě u dveří jeho pokoje, jedna s rukou na klice a druhá s plechovým podnosem v ruce. Jamieson byl zcela vzhůru, a tak toho z jejich konverzace dost pochytíl.

„Prý ji rozřezal na kusy,“ povídala jedna ze sestřiček.

„To jsem taky slyšela,“ přikývla druhá. „Ale nemůžu pochopit, že ji nikdo neslyšel křičet.“

„Možná že slyšel, ale dělal, že neslyší, To máš bohužel dneska úplně běžný. Lidi se nechtějí do ničeho zamíchat.“

Sestra s rukou na klice si všimla, že Jamieson je vzhůru.

Rychle ukončila konverzaci, vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře.

„O co jde?“ zeptal se Jamieson.

„Ale, před pár dny našli ve městě zavražděnou prostitutku,“ odpověděla dívka.

„Žena mi o tom říkala,“ podotkl Jamieson, „slyšela to v rádiu.“

„Ale ona nebyla jen zavražděná,“ namítla dívka, „prý ji zohavil a rozřezal na kusy.“

Jamieson se zatvářil nevěřičně.

„Úplně jako Jack Rozparovač, píšou o tom v novinách.“

Jamieson odtušil, že ty noviny, „co o tom píšou“, budou asi nějaký bulvární plátek.

„A jak se cítíte vy?“

„Skvěle. Hned po převazu hodlám odejít.“

„Asi byste měl počkat na doktora Carewa, aby se na vás koukl. Jste prominentní pacient.“

Jamieson se usmál té nezáludnosti. „Zodpovědnost vezmu na sebe.“

„Když myslíte, pane doktore.“

Hned po snídani se Jamieson vrátil do pokoje v lékařském domě a potěšilo ho, když viděl, že stěna za vanou je opravená a radiátor upevněný. Ale neměl moc chuti ho znovu použít, at bylo v pokoji

jakkoli chladno. Zatelefonoval do tajemnickovy kanceláře, že je připraven na rozhovory s personálem.

Crichtona překvapilo, že Jamieson už je schopen práce, a staral se, jestli je moudré tak brzy odejít z nemocniční péče. Jamieson to všechno trpělivě vyslechl a pak požádal o pomoc při přípravě denního programu.

„O to se postaral osud, doktore,“ řekl Crichton. „U pacientky, kterou primář Thelwell včera operoval, se objevila infekce, přestože se operace konala na jiném operačním sále a v jiné části nemocnice. Na desátou je svolána porada, na které se má situace probrat. Nechcete taky přijít?“

„Samozřejmě že chci,“ přisvědčil Jamieson. „Mám jen jednu otázku. Kam pacientku po operaci převezli?“

„Na gynekologické pooperační oddělení.“

„Tak vám děkuji,“ řekl Jamieson a položil telefon. Tak oni změnili operační sál, a situaci to stejně neovlivnilo. Zbýval tedy personál operačního sálu nebo pooperační oddělení na gynekologii. Tam byla pacientka po operaci převezena. Jamieson si v duchu připravoval seznam otázek, které chtěl na schůzi položit.

V kanceláři Hughy Crichtona, kde se všichni sešli, aby posoudili poslední záhadný případ, panovalo dusno. Crichton se obrátil na vážně vyhlízejícího pána s úzkými rty. „Vy zřejmě ještě neznáte doktora Jamiesona, že? Doktore Jamiesone, představuji vám pana Thelwella, primáře gynekologického oddělení.“

Jamieson se na Thelwella přes stůl usmál a v odpověď se mu dostalo sotva znatelného pokývnutí. Pak mu byl představen ještě Thelwellův sekundář Phillip Morton a posléze Clive Evans, kterého už znal.

„Pánové, nejdříve nás informujte o stavu pacientky dnes ráno!“ požádal Crichton.

„Velice špatný,“ pravil Thelwell. „Antibiotika vůbec nezabírají.“

„Takže jde o stejný kmen jako u ostatních?“

„Vypadá to tak,“ řekl John Richardson. „S jistotou to budeme schopni říct, až bude hotový test citlivosti na antibiotika.“

„Žádná nová zjištění, pokud jde o zdroj epidemie?“ vyptával se Carew.

Richardson zavrtěl hlavou a Thelwell si slyšitelně odfrkl, zatímco ostatní začali rozpačitě poposedávat na židlích.

Richardson pokračoval, jako kdyby nic neslyšel. „Všechny střery, které jsme odebrali z operačních sálů a z pokojů, byly pro daný mikroorganismus negativní. Úroveň sterility byla naopak velmi dobrá.“ Thelwell si znovu odfrkl a Carew se na něj popuzeně podíval, ale stále ještě nic neřekl.

„Odkud se střery braly?“ optal se Jamieson.

„Ze všech hladkých ploch včetně stěn. Ze všech vlhkých míst včetně umyvadel, odpadů a odtokových kanálů a včetně váz na pokojích,“ odpověděl Richardson.

„A nikde žádné stopy po pseudomonádě?“

„Ale ano, pseudomonádu jsme našli, ale ne dotyčný kmen,“ namítl Clive Evans. Jamieson si všiml, že jizvy po akné mu při stresu nápadně promodraly.

„Co vzorky ovzduší?“

„I ty jsme dělali,“ řekl Richardson. „Ve všech testech negativní pro pseudomonádu.“

„Jestli tomu správně rozumím, tak skutečnost, že poslední případ byl operován na ortopedii, dokazuje, že gynekologické sály jsou mimo podezření?“ zeptal se Hugh Crichton.

„Myslím, že se to tak dá vyložit,“ odpověděl Richardson.

„Takže jaké nám zbývají možnosti?“

„Ošetřující a lékařský personál jako potenciální bacilonosiči, anebo něco na pooperačních odděleních, o čem jsme ještě neuvažovali.“

„Předpokládám, že personál jste už otestovali,“ zeptal se Jamieson.

Richardson přisvědčil: „Ano, všechny. U každého nosní a podpažní střery opakovaně dvakrát v různých dnech. Zjistili jsme, že jedna ze sester je bacilonosičem hemolytického streptokoka, ale nikdo není nosičem pseudomonády.“

„Co nástroje a obvazový materiál?“

„Všechno se sterilizuje v Ústředním sterilizačním oddělení a dodává se na sály ve sterilním balení.“

„Jak často se kontrolují sterilizátory?“

„Autoklávy jsou opatřeny širokou škálou pojistek, které zajišťují správnou funkci.“

„ještě něco?“ zeptal se Jamieson.

„Biologickou bezpečnost na ÚSO má na starosti doktor Evans,“ pravil Richardson a pohlédl na svého mladého kolegu.

„Hlavní sterilizátor se testuje termočlánkem každý týden,“ začal Evans. „Test provádím osobně. Sterilizátor je v perfektním stavu. Na ostatních denně sleduje záznamníky někdo z mikrobiologie nebo já sám. Máme grafické záznamy každého cyklu autoklávu. Jsou uloženy v laboratoři, kdybyste si je chtěl prohlédnout.“

„Myslím, že si v tomhle stadiu budu chtít prohlédnout úplně všechno, i zprávy o rozboru ovzduší a o stěrech,“ prohlásil Jamieson.

Evans se na něj podíval trochu překvapeně, ale Richardson řekl pouze: „Pochopitelně. Kdy byste rád přišel?“

„Hned jak to tady skončí, jestli vám to nevadí.“

„Vůbec ne.“

Carew si odkašlal: „A teď, pánové, přicházíme k nejzávažnější otázce. Můžeme si dovolit pokračovat na gynekologickém oddělení Kerrovy nemocnice v operacích?“

Gordon Thelwell se zatvářil, jako kdyby o tom nikdy nebylo nejmenších pochybností. „Musíme,“ řekl pevně. „Pořadník žen, čekajících na operaci, mám delší, než je fronta aut při sváteční dopravní zácpě. Jakékoliv odklady by ho ještě prodloužily.“

„Ale musíme si uvědomit, že už nám po operaci zemřely dvě ženy a třetí je na tom velmi zle,“ namítl Carew.

„Ten počet je nutné posuzovat v porovnání s počtem operací, konaných na mém oddělení,“ řekl na to Thelwell.

Chlad, s jakým to Thelwell pronesl, Jamiesona až zarazil.

Všiml si, že na ostatní to zapůsobilo také tak.

„Ovšem pozůstali po zemřelých ženách se o vztahy mezi nějakými čísly sotva zajímají,“ vyštěkl Richardson.

Thelwell zaútočil jako podrážděná vos: „Vážený pane, kdyby vaše oddělení odvádělo kvalitní práci, pak bychom se patrně ani my, ani oni nemuseli tímto problémem zabývat.“

Richardson se na židli vztekle naklonil dopředu. Dokázal však své rozčilení včas zkrotit. Nadechl se a prohlásil: „My děláme všechno, co je v lidských silách, abychom odhalili zdroj infekce, a budeme v tom dál pokračovat, počínaje novou sérií stěrů, kterým se podrobí celý chirurgický tým a všechny sestry na pooperačním oddělení.“

„Možná že bychom tentokrát mohli poslat stěry přímo Laboratorní službě ministerstva zdravotnictví,“ navrhl Thelwell. „Oni by třeba toho zatraceného mikroba spíš našli.“

Jamieson zpozoroval, jak se Richardsonovy oči zableskly vztekem, a uvědomil si, že Carew není schopen do tohoto vyhraněného sporu zasáhnout. Přerušil jej tedy sám, „Vzorky půjdou jako normálně do nemocniční laboratoře.“

Thelwell zareagoval, jako kdyby ho Jamieson fyzicky napadl.

Procedil pomalu: „A mohli byste mi laskavě říct, kdo vy vlastně jste, že si osobujete právo na takové rozhodnutí?“

Jamieson mu odpověděl s klidem: „Myslím, že zjistíte, že k tomu mám veškerou pravomoc.“ Pohlédl na Crichtona a Carewa.

Crichton prohlásil: „Ano, doktor Jamieson skutečně má veškerou pravomoc, doktore Thelwelle.“

Z Thelwellova úsměvu přímo čísel sarkasmus. „Takže chirurgii v Kerrově nemocnici teď bude řídit nějaký státní ouřad.“

„Pro vaši informaci, jsem chirurg,“ řekl Jamieson. „A moje pověření u vás bude trvat jen do toho okamžiku, kdy na vašem oddělení přestanou zbytečně umírat pacienti. A když už jsme u vašeho oddělení, pane Thelwelle, rád bych se tam ještě dnes podíval.“

Jamieson vydržel Thelwellův upřený pohled, aniž uhnul očima. Byl to naopak sám Thelwell, kdo ten souboj očí přerušil: „Dám pokyn panu Mortonovi, aby vás provedl.“

„Byl bych raději, kdybyste to mohl udělat vy sám,“ řekl Jamieson, rozhodnutý prosadit svou autoritu hned na začátku, aby už o ní nadále nikdo nepochyboval.

Thelwell ještě jednou bojoval s pokušením vrhnout se do konfliktu a Jamieson postřehl jeho zběsilý výraz, když se rozhodoval, co má odpovědět. Úzké rty se mu chvěly, ale pak k všeobecné úlevě stručně přisvědčil: „Dobře. Spojte se s mou sekretářkou a ta vás zařadí někam do mého programu.“

Carew je však upozornil: „Pánové, stále ještě jsme nerozhodli o plánu operací.“

„Já myslel, že ano,“ řekl Thelwell mrazivě.

„Vy jste nás seznámil se svým náhledem, pane Thelwelle,“ odbyl ho Carew. „Ale my jsme se ještě nerozhodli. Musíme uvážit všechny eventuality.“

„A ty jsou?“

„V podstatě máme tři možnosti. První z nich je dočasné uzavření chirurgie. Druhá možnost je, že začneme posílat pacienty do jiných nemocnic. A třetí možnost, že budeme pokračovat v operacích a doufat, že při zachování nejvyšší bdělosti všech zúčastněných stran se problém nevynoří znova.“

„Obávám se, že druhá možnost je předem ztracená,“ prohlásil Crichton. „Spojil jsem se se všemi ostatními nemocnicemi a nezdá se, že by mohly, až na zcela mimořádné případy, naše pacienty převzít. Mají operační plány stejně nabitě jako my.“

„Takže zbývá zastavit operace, anebo pokračovat s maximální pečlivostí.“

„Nelíbí se mi tón vaší poznámky, Carewe,“ pravil ledově Thelwell.

„V tom, co jsem řekl, není pranic osobního, Thelwelle.“

Jestli rozhodneme, že operace mají pokračovat, musíme zpřísnit aseptické nároky na všech místech.“

Nakonec bylo jednohlasně rozhodnuto, že na gynekologickém oddělení budou operace pokračovat.

„Ještě jednu změnu bych rád navrhl,“ ozval se Jamieson.

„Ano, doktore?“ zeptal se Carew.

„Používáte pro pacientky z gynekologie stále tytéž pooperační pokoje. Myslím, že by nebylo špatné je na nějaký čas přestěhovat jinam. Je to možné?“

Po krátké úvaze Crichton připustil, že by to šlo. Oddělení Alexandra bylo už několik měsíců uzavřeno pro nedostatek ošetřujícího personálu, lépe řečeno pro nedostatek prostředků na jeho financování. Kdyby se řádně uklidilo a připravilo, mohlo by se pro pooperační případy znovu otevřít.

„Za jak dlouho?“ chtěl vědět Jamieson.

„Asi za dva dny,“ odpověděl Crichton.

„Navrhuji tedy, aby se s operacemi začalo, až bude oddělení připraveno.“

Všichni okolo stolu souhlasili.

„A já zatím zařídím, aby se staré oddělení po vyklizení pořádně vykouřilo,“ navrhl Richardson.

„Výborně,“ přikývl Crichton.

„Máte ještě něco, pánové?“ Carew se rozhlédl po ostatních.

Nikdo se nehlásil. „Tak tedy dobře. Půjdeme po své práci.“

Když odcházeli z porady, řekl Jamieson Clivovi Evansovi, že se ještě před návštěvou mikrobiologie potřebuje zastavit v lékařském domě pro aktovku. Clive se nabídl, že ho doprovodí a pak mu ukáže cestu.

„Musím říct, že jsem ještě nezažil, aby se někdo doktoru Thelwellovi postavil jako vy,“ přiznal se vážně Evans, když přecházeli přes dlážděný dvůr k zčernalé kamenné budově lékařského domu. Jamiesona první setkání s Thelwellem zrovna nepotěšilo. Dokonce musel přiznat, že to bylo ještě horší, než se obával, ale nechťelo se mu s personálem začínat jakoukoli konverzací o Thelwellovi. Raději tu poznámku přeslechl a věnoval se prohlížení řady kamenných bust na rampách při vchodu do ubytovny. Koroze pískovce místy nahlodala povrch podstavců a nápisů na nich. Ačkoliv bylo obtížné přečíst jména a data, přece se mu podařilo vyluštit je aspoň u té hlavní. Nápis zněl: John Thurlow Kerr, profesor medicíny, 1881-88.

„Pokus našeho zakladatele o nesmrtelnost,“ prohodil Evans, Jamieson na okamžik zauvažoval, proč jsou si všechny busty a sochy tak strašně podobné. Jaký mají vlastně význam?

Co si má pomyslet, když pohlédne na kamenné poprsí? Evans svou poznámkou o „pokusu o nesmrtelnost“ zřejmě uhodil hřebík na hlavičku. Opravdu dojemné.

Uvažoval, jak asi vypadala tahle nemocnice v roce 1881, kolik asi bolesti a utrpení shlédly a slyšely od té doby její zdi. Kdyby jen mohly mluvit. Vlastně bylo asi lepší, že nemohly. Měla tehdejší veřejnost stejnou důvěru ve své léčitele, jak je tomu dnes? Tutěž slepou důvěru? Jestlipak pacienti s nadějí sledovali, jak jim nasazují pijavky pod „odborným“ dohledem učených pánů doktorů v redingotech, mužů, kteří o svých schopnostech nikdy nezapochybovali a jejichž dnešní obdobou je Thelwell?

Jamiesonovy úvahy o historii lékařské profese nevyznívaly právě lichotivě. Existovalo vůbec jiné povolání, které by si pěstovalo tak konzervativní názory a které by bylo tak nelítostně úzkoprsé, tak

nesmlouvavé v odhodlání nepustit mezi sebe žádné vetřelce? O tom pochyboval a nebyl na to vůbec hrdý.

Hleděl na přísnou vousatou podobu Johna Thurlowa Kerra a představoval si stav medicíny koncem devatenáctého století. K chirurgii tehdy neodmyslitelně patřil křik a nářek pacientů bez anestezie a téměř jistá perspektiva, že bude následovat hnisavá infekce operační rány. Pro mnoho žen znamenal porod horečku omladnic, chorobu, zaviněnou tehdy téměř vždy samotnými doktory, kteří se bezohledně pohybovali mezi márnici a porodnicí, a tak nevědomky šířili infekci, kterou se pak pracně snažili léčit.

Kolik lékařů si přiznalo tuto skutečnost později, kdy už byl podíl bakterií na této infekci konečně znám? Upřímně řečeno, nebylo jich mnoho. Pokora a skromnost nebyly běžné vlastnosti praktických lékařů. A bylo to tak po celém světě, ať už šlo o lékaře z Harley Street, nebo o africké šamany.

Obojí se svým způsobem snažili udržet pacienty v nevědomosti o funkcích jejich těla. Všichni podstrkovali pilulky a lektvary s tajemností, kterou si pěstovali v zájmu zachování svých pozic ve společnosti. „Co vlastně ten penicilin dělá, pane doktore?“ „Léčí infekci, paní Brownová.“ Ale kolik praktiků se skutečně vyznalo v tom, jak penicilin působí?

Odhadem sotva jeden ze sta. Jamieson to věděl, protože se to dozvědět chtěl. Měl to v povaze, a právě to byl hlavní důvod, proč ho doporučili na Sci Med Monitor.

„Budu hned zpátky,“ řekl Evansovi a pospíchal nahoru pro aktovku. V pokoji se trochu zdržel, aby si na levé ruce upravit obvaz, který se mu nebezpečně uvolnil. Když ho utahoval, přemýšlel o tom, co se dozvěděl na poradě. Pro člověka Thelwellova typu nebylo označení „divný pavouk“ dosti přesné. Byl to čtyřladvacetikarátový parchant, na kterém se nedalo najít pranic pozitivního.

Carew byl příliš slabý na funkci ředitele. Výborně se hodil na zahajování slavnostních ceremonií a na přednášky v dámském spolku, ale s lidmi jako Thelwell nic nepořídil.

Crichton se zdál docela schopným administrativním úředníkem, ale v medicínských záležitostech se prostě nevyznal.

Phillip Morton připadal Jamiesonovi v pořádku, alespoň podle toho mála, co od něj slyšel. Rozhodně mu nezáviděl, že musí sloužit pod Thelwellem. Také Richardson vypadal na dobrého chlapa. Ja-

mieson musel sice obdivovat, jak dokázal udržet své pocity na uzdě a nereagovat na Thelwellovu provokace, ale měl své pochybnosti, jestli to byla jen otázka sebekontroly, nebo nechut pouštět se do boje, která by odpovídala jeho věku. Clive Evans se mu jevil jako schopný, k Richardsonovi loajální lékař, dychtivý pomáhat ze všech svých sil. A kromě toho teď čekal dole.

Jamieson šel za Evansem úzkou cestou, kde šipky ukazovaly na jedním směrem ke kožní klinice a na druhou stranu k nemocniční prádelně. Představoval si moderní mikrobiologické oddělení, ale když Evans zabočil doleva k několika schodům dolů, začal se obávat nejhoršího. A to se také vyplnilo. Oddělení bylo umístěno v přízemí a suterénu jedné z nejstarších budov špitálu.

„Pracovna doktora Richardsona je tamhle,“ poznamenal Evans a pokračoval dále. Laborantka u příjmu vzorků zvedla hlavu a usmála se. Jamieson se na ni také usmál. Kdo je odkázán sám na sebe, nesmí úsměvy zanedbávat. Přispívají k pocitu jistoty, stejně jako navigační bóje pro námořníka v neznámých vodách.

O Jamiesona se pokoušela klaustrofobie, jak procházeli dlouhou chodbou mezi řadami malých laboratoří, které si stěží mohly dělat nárok, aby byly označeny jako místnosti.

Byly to spíš kamrlíky. Na některých místech, kam byly pro nedostatek prostoru vytlačeny ven z laboratoře lednice a jiná větší zařízení, se chodba zužovala tak, že člověk sotva prošel.

Přestože Richardsonova pracovna byla rozlehlejší a měla větší okno, bylo zjevné, že sem nikdy nejde dost denního světla a musí se tu svítit. Protějščí budova byla vzdálená sotva půl druhého metru.

„Zařídil jsem, abyste měl dole k dispozici místnost,“ řekl Richardson. „Asi to nebude nic moc, ale jak vidíte, pracujeme tu v dosti stísněných podmínkách.“

„Mně to bude určitě stačit,“ poděkoval Jamieson.

„Kdybyste ještě něco potřeboval, stačí říct.“

Clive Evans si svlékl sako a oblékl si bílý plášť. Když si ohrnoval manžety košile, Jamieson si znovu všiml červených spálenin na hřbetě jeho ruky a zeptal se ho na ně.

„Ale to vůbec nic není,“ trval na svém Evans. „Taková maličkost.“

„Co se vám stalo?“ zeptal se Richardson.

„Ale doktor Evans se popálil, když se mě včera snažil zachránit před popravou elektrickým proudem,“ vysvětlil mu Jamieson.

„Vážně?“ vykřikl Richardson, kterému zranění mladého kolegy zřejmě dělalo starost. „Ošetřil jste si to vůbec, Clive?“ zeptal se. „Asi byste si to měl zavázat.“ Naklonil se, aby si poranění prohlédl zblízka, ale Evans ho znovu ujišťoval, že to nic není, a přetáhl si přes ránu manžetu. Pak se obrátil na Jamiesona. „Jestli chcete, provedu vás po laborkách.“

Jamieson následoval Evanse, který mu předváděl buňky v přízemí a vykládal, co se v které dělá. Pak zamířil do suterénních prostor osvětlených chladným fluoreskujícím světlem. „Tady je přípravná. Sterilizuje se tu všechno sklo a nástroje.“

U velkých nerezových dřezů pracovaly tři ženy a Jamieson si všiml parního sterilizátoru, který byl právě v provozu.

Tikající relé zajišťovalo přísun páry a stálou teplotu.

„Jak vidíte, máme tu velký autokláv, připojený přímo na ústavní přívod páry. Tady sterilizujeme všechny vzorky, na nichž jsme skončili práci. Pak tu máme tři horkovzdušné kotle a řadu malých tlakových sterilizátorů pro akutní potřebu.“

„Sterilizujete také něco pro potřebu ostatních pracovišť a oddělení?“ zeptal se Jamieson.

„Ne. To zajišťuje centrální servis Ústředního sterilizačního oddělení.“

„Aha,“ řekl Jamieson. Všiml si, že ženy jsou celé zpocené, a pátral na stropě po nějakém odsávací par.

Evans si toho všiml a řekl: „Klimatizaci tu bohužel nemáme.

Doktor Richardson už ji dlouho požaduje, ale marně.

Přednost mají jiné věci. Dá se to vydržet, když není zapnutý sterilizátor.“

„Ale když je, tak je to dost strašné,“ dodal Jamieson.

Postupovali dál chodbou suterénu a Jamieson musel sehnout hlavu, aby se do ní neuhodil o splet trubek, které se táhly pod stropem. Evans, který byl o pár centimetrů menší, tenhle problém neměl.

„Tak tohle je moje laboratoř,“ pravil Evans a otevřel dveře čtvercové místnosti, která nebyla o moc větší než ty, které si už Jamieson prohlédl, s výjimkou Richardsonovy pracovny. „A tohle je bohužel prozatím vaše.“ Evans otevřel dveře na protější straně chodby a Jamieson nahlédl do malého úzkého pokojíčku, který mu při-

požíval šatnu. Byl tam psací stůl, telefon a lampa s kloubovým ramenem. Na nic jiného by už stejně nezbylo místo. Na stole ležely dva lepenkové pořadače.

„V těch složkách jsou informace, které jste si vyžádal.

Kdybyste ještě něco potřeboval, jsem hned naproti.“

Jamieson mu poděkoval, svlékl si sako a pověsil je přes židli. Posadil se a rozhlédl po stěnách, které ho obklopovaly.

Ze svého místa obsáhl všechny. Nad sebou měl skleněnou tabuli se zalisovaným drátem. Snažila se vyvolat zdání, že propouští jakési denní světlo, o něco slabší než za kalného svítání. „Horší než kobka v Toweru,“ zašeptal Jamieson odevzdaně a rozsvítil si lampu. Otevřel pořadače a pustil se do čtení.

Po dvouhodinovém studiu Jamieson usoudil, že procedurám, které podniklo mikrobiologické oddělení, aby vystopovalo zdroj infekce, se nedá nic vytknout. Záznamy svědčily o tom, že byly opakovaně a s maximální pečlivostí použity všechny doporučené standardní postupy, každý víc než jednou, některé třikrát i čtyřikrát. Ale výsledek byl vždycky stejný. Po bakterii, která sužovala gynekologické oddělení, nebylo ani stopy.

Jamieson znovu prošel záznamy o testech zaměstnanců, jestli by v nich nenarazil na něco mimořádného. Náhle se jeho prst na stránce zastavil, protože přece jen cosi objevil.

Jedna ošetřovatelka a jeden člen operačního týmu měli při dvou izolovaných opakovaných testech vždycky negativní nález. To se mu zdálo divné. U většiny lidí se běžně vyskytují nejružnější bakterie, ať už v nose, v krku nebo na kůži.

Většinou jde o neškodné mikroorganismy, ale v některých případech jsou lidé nosiči bacilů, které mohou u ostatních za určitých okolností vyvolat chorobu. Samozřejmě že takoví jedinci se musí držet dál od pacientů s otevřenými ranami.

Pro tak totálně negativní výsledky bylo několik vysvětlení a Jamieson si je po řadě probral. Pokud má dotyčná osoba nasazenou nějakou antibakteriální léčbu, může být zasažena normální bakteriální flóra celého těla. Nebo může jít o použití antiseptických krémů na oblasti, ze kterých se dělají stěry, ale to už by si žádalo vysvětlení. Jamieson si zapsal čísla obou testů a rozhodl se, že za věcí půjde, až prostuduje všechny dokumenty. Dokončil přehled zaměstnanců a začal probírat laboratorní protokoly o testech infikujícího organismu.

Byly tu záznamy o kultivaci a z nich plynoucí charakteristiky, které bakterii s určitostí identifikovaly. Teprve když si prohlédl výsledky antibiotických testů, začal chápat, v čem spočívá vážnost problému. Mikroorganismus se zdál být imunní vůči všem známým antibiotikům ze seznamu standardních léčiv. Neexistoval prostě způsob, jak tuhle infekci léčit. „Není divu, že umřely.“ řekl si Jamieson v duchu.

Rezistence určité bakterie proti antibiotikům není nic nového.

Čas od času se běžně vyskytne. Paradoxně hlavně v nemocnicích. Vzhledem k množství léčiv, která se tam používají, je to nejspíš otázka přírodního výběru. V bakteriálních populacích se mohou často vyvinout spontánní mutace, a když se pak pacientovi podá antibiotikum, náhodný mutant, schopný odolat jeho působení, může přežít a rozmnožit se. Postupně se stane dominantní formou daného mikroba, a není-li odhalen a zneškodněn, může přežívat dost dlouho a napadnout i jiné pacienty.

Bakterie pseudomonády, která působila všechny ty potíže, se prosadila svou mimořádnou odolností vůči řadě antibiotik.

Další odolnost, získaná životem v nemocničním prostředí, z ní mohla udělat velmi nebezpečného činitele. Ale přesto všechno se virulence kerrského kmene zdála překvapující.

Dovnitř nahlédl Clive Evans, aby se pozeptal, „jak Jamieson pokračuje, „Jsem už mnohem chytřejší, než jsem byl,“ odpověděl Jamieson.

„Prima. Nemám vám teď ukázat, kde je restaurace pro zaměstnance?“

Jamieson pohlédl na hodinky a byl překvapen, že už je jedna pryč. Přesto se však zeptal: „Může vám dřív položit pár otázek?“

„Samozřejmě.“

„V seznamu jsem našel dvě osoby z chirurgického týmu, které měly negativní výsledky stěrů ze dvou po sobě jdoucích testů. Zaměřil se na to někdo?“

„Ne, toho jsem si asi nevšiml,“ přiznal Evans.

„Bylo by možná dobré se na to podívat.“

„Dnes ráno jsme sice udělali další stěry, ale máte pravdu, měli jsme tomu věnovat pozornost. O koho se jedná?“

„Jména neznám. Ve vašich seznamech jsou jen čísla. Tahle.“

Jamieson podal Evansovi papír s vypsánými referenčními čísly.

Evans je strčil do kapsy a slíbil to prošetřit.

„A další otázka?“

„Testovali jste pseudomonádu na faktor přenosu rezistence?“

„Ne,“ odpověděl Evans. „Doktor Richardson si myslel, že by to nemělo význam. Když je bakterie rezistentní na antibiotickou léčbu, tak je zkrátka rezistentní. On si myslí, že pacienta vůbec nezajímá, proč je rezistentní.“ Evans si všiml Jamiesonova výrazu a honem dodal: „Takhle to aspoň říkal doktor Richardson.“

Jamieson kategoricky prohlásil: „Především by nám to mohlo napovědět, odkud nákaza pochází.“

„Chápu,“ řekl rozpačitě Evans. „To nám nedošlo. Soustředili jsme se na to, abychom našli synergické vazby mezi antibiotiky, která máme k dispozici. Doktor Richardson doufal, že bychom mohli přijít na nějakou kombinaci antibiotik, která by zabrala.“

„Takzvaný efekt jedna plus jedna jsou tři,“ usmál se Jamieson.

„To je dobrý nápad. A našli jste něco?“

„Zatím ne, ale zkoušíme to dál.“

„V tomhle by možná mohl pomoci Londýn,“ řekl Jamieson.

„Kam bych podle vás měl vzorky poslat?“

„Pošlete je do laboratoří Sci Med v Londýně a označte je jako Prioritu E,“ použil Jamieson kód, který dostal pro případ, že by potřeboval rychlou a expertní vědeckou pomoc.

Nadiktoval Evansovi i adresu laboratoří.

„Ještě něco?“ zeptal se Evans.

„Neříkal jste cosi o obědě?“

Po nevalném obědě v nemocniční kantýně se Jamieson vrátil do své „šatny“ na mikrobiologii a zavolal Thelwellově sekretářce, aby mu sdělila, kdy na něj bude mít šéf čas. Bylo mu řečeno, že panu primáři by se to hodilo ve čtyři. Jamieson slíbil, že se dostaví. Sotva zavěsil, byl tu Evans a položil před něj list papíru. „To jsou jména těch dvou dvojnásobně negativních osob. Škoda, že jsem si toho nevšiml dřív.“

Jamieson nahlas přečetl obě jména. „Ošetřovatelka Laura Fantesová a... pan Gordon Thomas Thelwell. Děkuju vám,“ snažil se, aby mu v hlase nebylo znát vzrušení. „Zmíním se o tom, až tam půjdu.“

„Fajn,“ odpověděl Evans s náznakem úsměvu.

„Může pro vás udělat ještě něco?“

„Potřeboval bych nějaké místo v laboratoři,“ řekl Jamieson.

„Místo v laboratoři?“ padivil se Evans.

„Ano, místo v Laboratoři a kulturu pseudomonády. Chci si tu potvůrku prohlédnout na vlastní oči a udělat vlastnoručně pár laboratorních testů.“

Chvíli se zdálo, že ta žádost uvedla Evanse do rozpaků.

„Víte, jak jste si jistě všiml, s prostorem je to u nás dost špatné. Přemýšlím, kde... Pokud byste se ovšem nechtěl o laboratoř podělit se mnou.“

„To je od vás ohromně milé. Postačí mi kousek laboratorního stolu,“

Evans zavedl Jamiesona přes chodbu do své laboratoře a představil ho seriózně vyhlížející dívce. Dělal takový dojem proto, že měla tmavé vlasy sepnuté dozadu do malého drdůlku a na očích jí seděly velké brýle. Byla tak zabraná do práce, že z ní ani nespustila oči.

„Tohle je Moira Lippmanová, jedna z našich odborných laborantek,“ řekl Evans. „Můžete se na ni obrátit o pomoc a radu se všim, co budete potřebovat.“

Dívka konečně vzhledla od své práce a usmála se. Zvedla ruce v rukavicích na znamení, že si s Jamiesonem nemůže potřást rukou.

„To je v pořádku,“ řekl Jamieson také s úsměvem.

„Moira, doktor Jamieson by rád dostal kulturu pseudomonády.

Nemohla byste mu ji opatřit, až budete volná?“

Dívka dokončila práci, pak si u dřezu svlékla kontaminované rukavice, hodila je do označeného šlapacího kbelíku a nakonec loktem pustila vodu a umyla si ruce. Když si je znovu osušila, přistoupila k Jamiesonovi a ukázala mu lepenkové krabice na polici nad stolem. „Tady najdete rukavice a masky. Na ty vaše zafačované ruce byste chirurgické rukavice nenatáhl. Raději si vezměte ty velké inspekční, jsou v krabici u dveří. Ted se vám podívám po plášti.“

Když byl Jamieson ustrojen do masky, rukavic, pláště a plastické zástěry, Moira řekla: „Nebezpečné bakterie přechováváme v lednici s červenou značkou na dveřích.“

„Budu si to pamatovat,“ řekl Jamieson, který na červeném pruhu zaznamenal také lebku se zkříženými hnáty.

„Normálně bychom pseudomonádu neklasifikovali jako životu nebezpečnou, ale speciálně tenhle kmen si to zaslouží.“

Moira odemkla lednici klíčem, který měla přišpendlený na klopu spolu s odznakem, a vybrala z ní umělohmotnou misku, ve které byl slámově zbarvený gel. Povrch gelu byl podobaný koloniemi mikroorganismu a měl světle modrozelené zbarvení. „Nemůžete si ji splést,“ řekla Moira, „ten pigment ji vždycky prozradí.“

„Pyocyanin,“ řekl Jamieson.

„Píšu vám jedničku,“ usmála se dívka. „Já myslela, že jste chirurg?!“

Jamieson se zasmál. „Momentálně devatero řemesel.“ Pohlédl na kulturu v misce a všiml si slabého pachu čerstvě pokosené trávy, který znal ze své praxe na mikrobiologii jako typický pro pseudomonádu. Na té misce vypadala tak neškodně. Barva pigmentu byla dokonce hezká. Jeho název, pyocyanin, zněl náramně libozvučně, dokud jste si neuvědomili jeho význam: modrý producent hnisu.

Sallyiny vnitřnosti už bakterii pseudomonády důvěrně znaly.

Žena pomalu umírala na infekci, která jí proměnila pobřišnici v bující, hnisavou zmrštinu. Mikroorganismus zaplavil její tkáň jako lavina, z operační jizvy se šířil do okolních oblastí a proti lékům, které Sally do těla vháněli lékaři, byl naprosto imunní. Ted už napadl i krevní oběh a uvrhl Sally do deliria, jež jí znemožnilo jakýkoliv kontakt s manželem, sedícím v bezmocném zoufalství u její postele. „Opravdu nemůžete nic dělat?“ zašeptal chraplavě. „Sakra, přece se musí něco najít!“

Phillip Morton zavrtěl hlavou a polkl své pohnutí. „Je mi líto,“ vypravil se sebe. „Nechcete raději počkat venku?“

„Ne,“ trval Jenkins na svém a znovu uchopil ženu za ruku. „Chci být u ní. Neopustím ji. Sally! Slyšíš mě?“

Morton a sestra se po sobě podívali. Oba si připadali hrozně bezmocně. Nebylo nic horšího než vědět, že případ je beznadějný, a přitom mít vedle sebe příbuzného, který ještě stále doufá v uzdravení.

Sally zmítala hlavou ze strany na stranu. Sestra jí jen s obtížemi mohla otírat z tváře pot. Dýchala zrychleně a namáhavě a prsty neustále neklidně tápala, jako by hledala záchranu před bolestí. Přes duševní prázdnotu deliria k ní však z vnějšího světa nemohl nikdo proniknout.

Najednou pohyby ustaly. Krk se jí vypjal. Na okamžik zavládlo absolutní ticho, pak se jí z hrdla vydral dlouhý bublavý vzdech a tělo se uvolnilo do smrtelného klidu.

Smrt vrátila Mortona a ošetřovatelky do reality. Jenkinsovo zoufalství však teprve propukalo. Vrhł se na ženino tělo a vyrážel dlouhé křečovitě vzlyky. Snažil se líbat její mrtvé prsty v zoufalé snaze spojit se s ní a přivolat ji zpět.

„Přece mě neopustíš!“ vzlykal. „Nesmíš mě opustit, Sal!“

Morton vystrčil sestry za dveře a tiše jim řekl: „Dopřejte mu chvilku času!“

Moira Lippmanová pozorovala Jamiesona, jak si sedá ke stolu, aby naočkoval čerstvou kultivační miskou bakteriemi pseudomonády, které vybrala z lednice. Rozžhavil očkovací kličku nad Bunsenovým kahanem a nechal ji chvíli zchladit, než se jí dotkl dárcovské kultury. Pak nasycenou kličkou postupně přejížděl přes novou kulturu.

„Víte, že ze způsobu, jak tohle kdo dělá, můžete leccos uhádnout o povaze člověka?“ řekla Moira.

„Opravdu?“ zeptal se trochu pobaveně Jamieson.

„Je to něco jako rukopis. Kdo je mírný a plachý, sází tyhle čáry těsně k sobě. Extroverti udělají několik nedbalých čar a ukončí je rozmáchlou kličkou, jako když se podpisují.“

„A jak jsem na tom já?“ zeptal se Jamieson.

Moira vzala novou kulturu a přes víčko se podívala na její povrch. „Čáry hezky souběžné, úpravné, přesně v úhlech souměrné. Řekla bych - pečlivý pracovník s velkým smyslem pro detaily.“

„S tím se rád spokojím,“ usmál se Jamieson.

Moira vložila kultivační sklíčko do inkubátoru a zeptala se: „A co vlastně chcete s tou bakterií dělat?“

„Chci si udělat pár rutinních biochemických testů. Tak nějak si tu potvůrku osahat, jestli víte, co myslím. Zatím pro mne představuje jen hromadu faktů a čísel na papíře. Když si ty testy udělám opravdu sám, myslím, že si o tom všem vytvořím lepší obraz.“

„Standardní škálu testů?“

„Úplnou škálu.“

„Ale s tím můžete začít teprve zítra, až kultura vyroste.“

Mám vám na zítřek připravit zkumavky?“

„To by mi ohromně pomohlo,“ souhlasil Jamieson.

„Žádný problém,“ řekla Moira. „Jen vám řeknu, kde co najdete, pro případ, že bych ráno musela jít na oddělení.“

Jamieson se zastavil na sekretariátu, aby se poptal po ošetřovatelce Lauře Fantesové. Z rozvrhu služeb se však dozvěděl, že má volno až do zítřka do tři čtvrtě na osm. Už už se smířoval s tím, že bude muset rozhovor s ní odložit na zítřek, když mu úředník prozradil, že ošetřovatelka bydlí na ubytovně sester v areálu nemocnice. Možná že by ji tam našel.

Jamieson poděkoval a zeptal se na cestu. Podle návodu došel až na prostranství před ponurou třípatrovou budovou vedle nemocniční kuchyně.

Na budově si přečetl nápis „Domov Thelmy Morrisonové pro ošetřovatelky“. Na barevném okně v průčelí byl obraz sestry, sklánějící se nad raněným vojákem z krymské války.

Mají tyto „tradice“ vůbec nějaký význam? Měl pocit, že celá ta zatracená záležitost spočívá v neustálých odkazech na historii plnou zabíjení a mrzačení druhých. Oslavovalo se něco, co bylo spíš k zavržení. Někdy si říkal, že by bylo docela hezké žít v nějaké zemi, kde by bylo co nejméně „tradic“. Někde, kde nekvete blbost. Někde, kde by byly domy nové a všechno by fungovalo. Ale existuje takové místo?

Na náměstíčku bylo rušno. Bylo slyšet rachocení vozíků na potraviny a syčení páry v kuchyni, ze které vedly na dvůr tři nakládací rampy. Skladník, který zápolil na dláždění se svéhlavými kolečky těžkého kontejneru, si přitom dosu falešně vyzpěvoval jakousi operní árii. Podle Jamiesonova odhadu ten chlapík možná doufal, že ho někdo „objeví“.

Že se zpoza popelnic vynoří někdo od televizní přehlídky mladých talentů a nabídne mu od příštího dne hvězdnou kariéru. Jeho výraz naivní vznešenosti o něčem takovém svědčil. Jamieson litoval noční sestry, které dospívají přes den v takovém randálu.

Vešel do domova sester a uviděl proti sobě schodiště a na obou stranách chodby, ale nikde nebyl žádný plánek ani tabule se jmény bydlících. Byl tam sice pult vrátného. Nikdo u něj však neseděl a vůbec to vypadalo, že nikde není ani noha. Jamiesonovi připadal ten dům podivný. Měl trochu ráz kostela, což asi působilo světlo, prosvítající barevným oknem, které zjevně sahalo až do prvního patra.

Vydal se na průzkum po chodbě, pokryté fádním červeným kobercem, který tlumil jeho kroky. Vzduch tu byl nehybný a zatuchlý a vydechoval chlad, tak příznačný pro vnitřek kamenných domů. Zrovna ho zaujala perfektně vyvedená pavučina na stočené požární hadici, když vtom zaslechl, že se otevřely domovní dveře. Spatřil muže v beztvaré modré uniformě, jak se s šálkem a talířkem v ruce šourá chodbou.

Muž se usadil za pult vrátnice a sáhl pod něj pro noviny. Lekl se, když k němu Jamieson přistoupil a zakašlal, aby na sebe upozornil, protože si ho vůbec nevšiml.

„Hej! Co tu chcete?“ vykřikl poplašeně. „Tady nemáte co dělat!“

„Hledám sestru Fantesovou,“ odpověděl Jamieson.

„To se ale musíte nejdřív ohlásit, a ne abyste tu sakra bloumal po chodbách.“

„Vy jste tu ale nebyl,“ řekl klidně Jamieson a významně se po díval na jeho hrnek.

Chlapík zavěšil v Jamiesonovi někoho z vedení a začal to hrát do autu. Zeptal se, teď už trochu zdvořileji: „Smím vědět, kdo ji shání?“

„Doktor Jamieson a je to v úřední záležitosti, ne osobní,“ dodal Jamieson a předešel tak dalšímu dotazu.

„Hned se podívám, jestli je doma, pane doktore,“ nabídl se muž a předvedl něco, co měl být přátelský úsměv, ale co se zvrhlo ve výraz jezevčíka s bolavými zuby. Jednou rukou si nasadil brýle a prstem druhé ruky si ukazoval v seznamu nájemníků. Pak zvedl domácí telefon a vytukal na něm trojmístné číslo. Nato se na Jamiesona znovu usmál a zřejmě byl zklamaný, když se mu nedostalo podobné odezvy, ale jakmile se volaná osoba ozvala, vyřídil vzkaz.

„Bude tady coby dup, pane doktore,“ prohlásil a hned na druhý pokus se mu podařilo vrátit sluchátko do vidlice.

„Můžete na ni počkat ve společenské místnosti.“

Jamieson následoval jeho shrbenou postavu dolní chodbou až do velké místnosti s vysokým stropem, kde měl na sestru počkat. Na jednom konci se tyčil elegantní krb s vyšívanou krbovou zástěnou a měděným stojanem na polena.

Studené pokoje a krby bez ohně, pomyslel si Jamieson.

V tom bylo něco typicky britského. Na bílých stěnách visely v pravidelných vzdálenostech vybledlé olejomalby z anglického venkova a po linoleu na podlaze bylo rozestavěno pár různorodých lenošek, které pamatovaly lepší časy. Na malém černém stolku byly naskládány výtisky Směrnic pro ošetřovatelky a různé ženské časopisy.

Podíval se na hodinky; bylo půl čtvrté. Dveře se otevřely, vešla malá tmavovlasá dívka, úzká v ramenou, ale s rozložitými boky, většinou skoro ke třicítce. Tiše za sebou zavřela dveře a pak se představila jako Laura Fantesová.

Jamieson se také představil a vysvětlil jí svoje poslání v Kerrově nemocnici.

„Ano, já vím,“ řekla dívka, ale její pohled prozrazoval, že si není jistá, proč Jamieson přišel právě za ní.

„Týká se to těch stěrů, které se odebíraly všemu chirurgickému personálu,“ vysvětlil jí Jamieson.

„Ale ty jsem přece měla negativní, pospíšila si dívka s odpovědí.

„No právě. Proto jsem tady.“

„Tomu nerozumím,“ řekla.

„Byly až moc negativní.“

Děvče zmateně zakroutilo hlavou. „Až moc negativní?“

„Absolutně bez jakýchkoliv bakterií,“ sdělil jí Jamieson.

„A to je chyba?“ zeptala se dívka nevěřičně.

„Ne,“ řekl trpělivě Jamieson. „Ale je to neobvyklé, pokud ovšem neberete nějaké antibakteriální léky... Jenže v záznamech nic takového nemáte.“

Dívka chvíli vydržela Jamiesonův pátravý pohled. Pak sklopila hlavu a zadívala se do země. Ramena se jí viditelně nahrabila. „Já blázen,“ zašeptala. „To mě nenapadlo. Já blázen!“

Jamieson mlčky čekal, až se děvče vzpomene. Kdesi v budově bouchly dveře a ozvěna toho zvuku ještě zdůraznila trapné ticho v místnosti.

„Máte úplnou pravdu,“ řekla tiše Laura Fantesová. „Skutečně beru léky.“

„Jaké máte potíže?“

„Cystitidu. Beru na to ampicilin.“

Jamieson hned nepochopil, proč je dívka tak vylekaná.

Cystitida - zánět močového měchýře - je běžná obtíž mladých žen, vyplývající někdy ze sexuální aktivity a často přezdívaná „nemoc líbánek“, ale rozhodně to nebyl důvod k nějakým tajnostem nebo pocitu trapnosti. Ale pak mu došlo, v čem je asi háček. „Vy jste s tím nešla k doktorovi?“ zeptal se.

Děvče zavrtělo hlavou.

„A vzala jste si léky z oddělení?“

Laura Fantesová přikývla.

Jamieson zhluboka vzdychl a pak se zeptal: „Jste si vědoma toho, že vzít jakýkoliv lék z oddělení je přestupek, za který můžete být okamžitě propuštěna?“

Prisvědčila: „Ovšemže to vím. Byla to ode mne hrozná blbost.

Asi jsem si to v té chvíli neuvědomila. Já mívám cystitidu často a doktor mi na ni vždycky předepíše ampicilin.

Myslela jsem si, že to bude zas to samé, tak se mi nechtělo jet přes celé město a čekat tři čtvrtě hodiny u doktora v čekárně. Vždycky to tam na mě úplně padá.“

„Jak dlouho už sloužíte jako ošetřovatelka?“ zeptal se Jamieson.

„Devět let.“

„A vdávat se nechcete?“

Dívka se trpce zasmála. „V tom je ta ironie. Jela jsem se svým chlapcem na týdenní dovolenou k jezerům a právě tam mě ta cystitida přepadla. A skončilo to tím, že jsme se definitivně rozešli, a teď ještě tohle!“ Rezignovaně se na Jamiesona podívala a zeptala se: „Co teď se mnou uděláte?“

Jamieson se zadíval na ubohou postavičku před sebou a uvažoval, jaké má možnosti. Nejsnadnější by byl samozřejmě úřední postup. Ohlásit to, což znamenalo vyhazov. Konec. Ale je potřeba vzít v úvahu i jiné okolnosti. Holce je skoro třicet. Přišla o přítele a není právě nejprůtržlivější.

Co s ní bude, když přijde i o práci, vlastně nejen o práci, ale i o svou kariéru? Zřejmě by jí hrozil trpký osud staré panny.

Přitom se podle záznamů jednalo o výbornou ošetřovatelku.

Bylo by správné tohle všechno zničit? Podle předpisů bylo totiž jedno, o jaký lék se jedná a k jakému účelu byl užít.

Jamieson se rozhodl, že na tohle nepřistoupí. Děvče, které strávilo devět let života službou v instituci jako Kerrův špitál a muselo

bydlet v baráku, jako byla Ubytovna Thelmy Morrisonové, si zaslouží individuální přístup. A kromě toho nesebrala morfin, ale jen ampicilin, lék, který je ozdobou poloviny koupelnových lékárníček. Jamieson nabral dech a prohlásil: „Nic.“

„Prosím?“ vydechla Laura nevěřicně.

„Dneska večer si uděláte výlet přes celé město a počkáte si tři čtvrtě hodiny v čekárně s vřešticími dětičkami a chrchlavými bronchitidami. Pročtete si stará čísla Punche a Motoristy, a až na vás přijde řada, povíte pěkně panu doktorovi, že máte zánět močového měchýře. A tímhle způsobem - jenom tímhle způsobem - dostanete ampicilin teď i kdykoliv přistě. A v životě už nic nevezmete z oddělení. Rozumíte?“

Laura Fantesová zírala, jako by nevěřila svým uším. Tvář se jí rozzářila jako sluníčko a těžce hledala slova, jak by vyjádřila vděčnost.

„Opravdu nevím, jak vám dost poděkovat,“ řekla.

„Nechte toho,“ odmítl ji Jamieson. Znovu se podíval na hodinky. Byl nejvyšší čas jít za Thelwellem. Ne že by se na to těšil. Když vycházel z ubytovny, zpívající skladník se právě snažil strefit do nejvyšší noty jakési proslulé arie.

Nestrefil se.

Jamieson vstoupil do gynekologického pavilonu postranním vchodem, ale úzká chodbička ke schodům byla zabarikádovaná množstvím ohromných krabic. U té hromady stáli dva sanitáři stáli a čekali, až přijede služební výtah.

„Za minutku to bude,“ řekl jeden z nich, když uviděl Jamiesona. Přikývl, že počká. Zdviž byla staromódní, bylo do ní ze všech stran vidět a měla blíž k železné kleci než k modernímu výtahu. Jamieson pozoroval, jak sjíždí a zastavuje se v přízemí. Jeden z mužů roztáhl skládací dveře a druhý šoupal krabice dovnitř, aby mu uvolnil prostor. Když měl Jamieson volnou cestu, vydal se po schodech a podle tabulek našel Thelwellovu pracovnu. Zaklepal a vešel.

„Vy jste doktor Jamieson?“ zeptala se žena, která seděla u psacího stroje. „Pan Thelwell vás už očekává. Můžete jít hned dál.“

Ukázala na jedny z tmavých dveří za sebou. Ve výši očí na nich byla mosazná tabulka se jménem „G. T. Thelwell“.

Jamieson vstoupil a zastihl Thelwella v hovoru s Phillipem Mortonem. Thelwell vzal jeho příchod na vědomí krátkým pokývnutím hlavy, otočil se na židli, čímž dal Mortonovi na srozuměnou, že jejich porada je u konce. Morton to pochopil a zvedl se. Když odcházel, usmál se na Jamiesona.

„Co dělají ruce?“

„Mají se o moc líp,“ odpověděl Jamieson.

„Posaďte se,“ vyzval ho Thelwell.

Jamieson si sedl.

„Naše pacientka paní Jenkinsová bohužel dnes odpoledne zemřela,“ pravil Thelwell, když se za Mortonem zavřely dveře.

„To je mi líto,“ řekl Jamieson. „Muselo to u ní vzít rychlý spád.“

„Co tím míníte?“

„Od začátku infekce uplynulo jen něco málo přes čtyřicet hodin,“ řekl Jamieson. „To je přece neobvyklá rychlost.“

„Co tím chcete naznačit?“

Jamiesonovi se zdálo, jako by se ten člověk celý naježil, aby se přichystal na hrozící útok proti jeho oddělení. Zůstal však klidný a řekl: „Chci naznačit jen to, že ten infekční mikroorganismus je nejen velmi odolný vůči lékům, ale také mimořádně virulentní.“

Thelwell si uvědomil, že jeho reakce byla předčasná, a zavrčel: „To jste snad věděl. Ve všech třech případech se během dvanácti hodin infekce projevila generalizovanou sepsí.“

„To vím,“ odpověděl Jamieson.

„Dobře, tak co si vlastně přejete, abych vám ukázal?“ otázal se Thelwell.

„Všechno. Pokoje, operační sál, pooperační oddělení, sterilní přípravnu... prostě všechno.“

Thelwell jako by se chystal k odporu, ale pak to vzdal.

Zvedl se ze židle a řekl: „Tak snad abychom začali.“

Jamieson zjišťoval, že nachází to, co očekával; totiž dobře vedené a přesně výkonné oddělení, srovnatelné s kterýmkoliv jiným v rámci veřejného zdravotnictví, natolik čisté a moderní, jak jen to dovozoval jeho rozpočet a umístění ve staré budově. Neshledal žádné viditelné nedostatky materiálního ani procedurálního rázu.

Během obchůzky popisoval Thelwell rutinní chod oddělení a Jamieson si dělal poznámky. Ale v tom, co pozoroval, nebylo nic mimořádného.

„Kde máte uložené chirurgické nástroje?“ zeptal se, když mu Thelwell předvedl operační sál.

Thelwell přešel k ocelové skříni a otevřel ji. Ležely tam balíčky s nástroji, každý s visačkou potvrzující, že prošly sterilizací. Nikde nechybělo datum ani iniciály pracovníka ÚSO, který za sterilizaci ručil. Na každém byla také široká páska z autoklávu se zčernalým proužkem, který potvrzoval, že nástroje byly po předepsanou dobu vystaveny žádané teplotě.

Jamieson pochvalně pokynul a Thelwell zase skříň zavřel.

„Kdy začnete znovu operovat?“

„Zítřa,“ odpověděl Thelwell.

To Jamiesona překvapilo. „Dohodli jsme se, myslím, že se s operacemi nezačne, dokud nebude připraveno nové pooperační oddělení?“

„Tohle je akutní případ,“ prohlásil Thelwell. „Ale brali jsme v úvahu vaše přání a připravili jsme dole jednu vedlejší místnost jako osobní pooperační pokoj speciálně pro tuto pacientku.“

„Co je to za případ?“

„Ovariální nádor. Operaci už nelze odkládat.“

„Budete zase operovat na ortopedii?“ otázal se Jamieson.

Thelwell zakroutil hlavou. „Ne, víme už, že infekce nemá nic společného s naším operačním sálem, takže se sem zase vrátíme, ale dnes v noci bude ještě pro jistotu operační sál zevrubně dezinfikován, včetně stropu. Všichni členové týmu se dnes podrobili novým střům, abychom měli jistotu, že nikdo není nositelem toho zatraceného mikroorganismu. A pacientka bude ihned po operaci umístěna na pokoj, o němž jsem mluvil, a bude jí věnována speciální péče až do úplného uzdravení. I tento pokoj bude vyčištěn a důkladně dezinfikován.“

„No, myslím, že tu nejsou žádné nedostatky,“ řekl Jamieson.

„Je od vás velice šlechetné, že to uznáváte,“ neodpustil si Thelwell.

Jamieson tu špičku přešel: „Rád bych byl při té zítřejší operaci.“ Thelwellův nesouhlas bylo cítit, ale úzké rty zůstaly pevně sevřeny a obličej, kromě očí, neprozrazoval po celých deset vteřin zho-

la nic. Až posléze Thelwell řekl: „Za jakým účelem, smím-li se zeptat?“ Každou slabiku vyslovil se soustředěnou pečlivostí.

„Pouze jako pozorovatel,“ vysvětlil Jamieson. Jeho klid jen stupňoval Thelwellovu zuřivost.

„Nebyl jste otestován na bakterie,“ řekl Thelwell.

„Ale ano, byl,“ odpověděl Jamieson. „Dal jsem se otestovat na mikrobiologii, než jsem sem šel.“

Thelwell namáhavě polkl a podřídil se. „No dobře. Hledte, abyste byl v deset umytý, pokud ovšem budou vaše testy v pořádku.“

„Děkuji vám.“

Thelwell pohlédl na hodinky: „Jestli tedy už nemáte nic jiného, mám dnes večer zkoušku sboru.“

„Abych pravdu řekl, tak potřebuji ještě něco,“ zastavil Jamieson Thelwella, který se už chystal k odchodu. „Chtěl bych s vámi mluvit o vašich vlastních stěrech. Rád bych, abyste mi vysvětlil, jak to, že oba dva vaše poslední stěry z nosu byly zcela negativní.“

„Nerozumím,“ zakoktal Thelwell. ale Jamieson cítil, že rozumí velmi dobře. Vyčkával. Thelwell to nakonec vzdal.

„V zájmu svých pacientek jsem si zvykl používat nosní krém Naseptin. Zřejmě proto byly moje stěry čisté. Mám ten zvyk tak zafixovaný, že mě patrně nenapadlo ho vynechat v den, kdy se nabíraly vzorky.“

Jamieson ho nechal, aby se ještě chvíli kroutil na háčku, a pak prohlásil, co se jevilo jako samozřejmé: „Jenomže účelem testování personálu bylo přece zjistit, jestli některý ze zaměstnanců není nositelem bacilu, který by ohrožoval pacienty. Kdyby si všichni před testem vysterilizovali dýchací cesty, nemělo by žádnou cenu ho dělat...“ Jamieson si byl vědom, že se Thelwell pod zdánlivě klidným výrazem přímo svíjí pocitem trapnosti.

„Jak říkám,“ přiznal, „asi jsem zapomněl, že bych měl v den testu s tím krémem přestat. Mám teď takovou spoustu problémů.“

Jamieson dál vyčkávavě hleděl na Thelwella, zvědavý, jestli bude ještě něco následovat. A jeho taktika vyšla.

Thelwell ze sebe vyhrkl: „Tak dobře, když to chcete vědět, nechť se mi dát tomu idiotovi Richardsonovi příležitost, aby mě při své neschopnosti mohl přivést do úzkých. Ten chlap by byl schopný prohlásit, že mi našel v nosohltanu bakterie tyfu.“

Jamieson musel vyvinout velké úsilí, aby zachoval klid.

Nevěděl, jestli je v nemocnici. nebo v blázinci. Thelwellova paranoia by tam skoro patřila, ale prozatím nechtěl předbíhat událostem. Bylo možné, že Thelwell o tom svém návyku na krém nelže. Navrhl: „Tak snad abyste si pozítří dal udělat další rutinní odběr pro laboratoř.“

„Samozřejmě.“ zamumlal Thelwell, kterému bylo nesmírně trapně a toužil už s tímhle tématem skoncovat.

„Tak si tu zkoušku užijte,“ poznamenal Jamieson. „To je místní sbor?“

„Nu... ano,“ koktal Thelwell, který honem nevěděl, jak přehodit výhybku na společenskou konverzaci. „V kostele svatého Serfa. Nacvičujeme Te Deum.“

„To je roztomilé,“ poznamenal nepatříčně Jamieson.

V tmavém výklenku u dveří obchodu stál muž a pozoroval dění na ulici. Děvky tam pořád byly, poletovaly sem a tam, navlečené do imitace leopardí kůže, ale jeho nezmátly.

Polovina jich určitě měla v kabelce policejní průkazy a ten ford sierra, zaparkovaný v Clarion Street, si mohl rovnou vystrčit modré blikáčky na střechu, místo aby v něm ti dva blbci hltali sendviče a pořád koukali na hodinky. Copak ho mají za úplného idiota? Myslí si, že by se pokoušel zaútočit stejným způsobem? A skončit v té jejich pastičce jako nějaký mentálně postižený chudák? Ani neměl vztek. Jen ho udivovalo, že jsou tak pitomí. Takhle přijít s křížkem po funuse...

Zprava se vynořil autobus a zastavil před ním. Vyhrnul si límec a nastoupil. Dnes večer se radši soustředí na jiné věci a bude ho to těšit o to víc, že policajti budou celou noc mrznout venku. Když někdo hodlá ochraňovat ty hnusné stvůry, ať si teda užije všecko, co k tomu patří.

Autobus zastavil na vzdáleném konci okruhu a muž vystoupil, aktovku pod paží, a klobouk si narazil hlouběji do čela. Začalo pršet, ale do svého suterénního bytu to měl jen kousek. Pak už se bude moct pustit do svého nočního díla.

Zahnul do uličky, která oddělovala hlavní třídu od ulice, kde bydlel. Když jí procházel, musel se opatrně vyhýbat hromadám krabic a starého papíru, které tu čekaly na zítřejší odvoz.

Poloha bytu byla pro jeho účely ideální, protože ve všech okolních budovách se usadily kanceláře. V noci se tu objevil zřídka. Všechna okna v ulici byla tmavá až na jedno světlo nahoře v kanceláři inspektora přímo naproti jeho bytu. To bylo tak neobvyklé, že se ve stínu na konci uličky na okamžik zastavil a zahleděl se tam. Byl zvědavý. Takhle dlouho tady ještě nikdy nikdo nepracoval. Vrozená opatrnost ho nutila uvážit všechny možné důsledky.

Jak se tak díval, objevila se u okna mladá žena. Na někoho se smála, a když zvedla ruku, aby zatáhla roletu, přistoupil k ní zezadu nějaký chlápek a objal ji kolem pasu. Muž ve stínu pozoroval, jak ruce toho chláka putují nahoru až na její prsa a jak se jí obličejem přitiskl ke krku. „Blbče“ zasyčel muž a v očích se mu rozhořel vztek, když spatřil, že se žena už zase směje a vztaženou rukou čechrá svěmu milenci vlasy. „Copak nevidíš, že tě chce vlákat do pastí?“

Žaluzie se zatáhla a obě postavy zmizely ve tmě, ale muž na konci uličky stále civěl na okno. Musel dvakrát polknout, aby se zase sebral. Měl před sebou práci. Sešel po schodech do suterénu, dveře otvíral zvláště opatrně. Rozhodně nechtěl těm dvěma naproti poskytnout důvod, aby vyhlédli z okna, i když to stejně nebylo pravděpodobné. Ten blázen se teď zajímal o jiné věci. Ale opatrnost byla jako vždycky nejdůležitější...

Tiše zavřel dveře, zatáhl závěsy a pak teprve rozsvítil.

Pavouk, který se ve světle promítl na bílé stěny, honem prchal po svém záchranném laně, jenže muž si ho nevšiml.

Otevřel dvířka malé kovové skříňky a zkoumal její obsah.

Výborně, pomyslel si, všechno jde báječně. Až přijde čas na výměnu, bude připraven, a všechno může začít znova.

Zavřel skříňku, prošel do kuchyně a rozsvítil malou lampičku nad kuchyňským stolem. Nejdřív vydávala tlumené červené světlo. ale jak minuty ubíhaly, byla stále jasnější.

Muž vyšel z ložnice oblečený do bílé kombinézy a přes obličej měl průhledný plastový štít. Ujistil se, že mu rukavice dobře přiléhají a má přes ně dokonale přetažené manžety kombinézy. Také kazajku na krku měl těsně uvázanou. Nemohl si dovolit žádné selhání. Ještě chvíli všechno prověřoval a vylepšoval svou toaletu, až byl konečně spokojen, jak dokonale je chráněn. Dal se do práce.

Uplynuly dvě hodiny, když si konečně řekl, že už toho udělal pro ten večer dost. Zhasl lampu a sundal štít. Chladnu suterén

vzduch mu vlhce ovanul zpocenou kůží na čele, takže se trochu otřásl, když se zvedal od stolu a začal uklízet. Jakmile všechno uložil do bezpečí kovové skříňky, ulehčeně si vydechl a podíval se na hodinky. Ještě naposledy zkontroloval teploměr na skříňce a večerní práce mu skončila.

Když zhasínal světlo a chystal se otevřít dveře, zaslechl shora z ulice hlasy. Zastavil se ve tmě, aby lépe slyšel.

Jeden hlas byl mužský, druhý ženský, ale nerozuměl, co si povídají.

Jak minuty ubíhaly, ztrácel pomalu trpělivost. Když tam tak bez hnutí stál, pocífoval ještě větší chlad a vlhko.

Velice pomalu otočil patentním klíčem ve vnitřním zámku, ale přitom se opíral plnou vahou o dveře pro případ, že by se pohnuly proti rámu a způsobily hluk. S nesmírnou pomalostí pak centimetr po centimetru dveře otvíral, až konečně uslyšel rozhovor zřetelně.

Po chvíli došel k názoru, že hlasy patří tomu chlápkovi se ženskou, které předtím viděl nahoře v protějším okně.

Skončili své pokoutní radovánky a teď odcházeli. Kdepak to asi v té kanceláři provozovali? Na psacím stole? Nebo se svíjeli na podlaze jako zvířata? Nebo u zdi, ženská na něm v závěsu? Fantazie těch děvek neznala hranice. A proto musel být i on lstivý, aby se jim vyrovnal.

Žena trvala na tom, že není nutné, aby ji muž zavezl domů. Už se opozdil dost a takhle by měl doma ještě větší malér. Ona klidně pojede autobusem, zastávku má hned za rohem a bude doma za čtvrt hodinky.

„Když teda myslíš,“ ustoupil muž.

„Určitě,“ řekla.

Pak bylo dlouho ticho a muž ze suterénu předpokládal, že se líbají na rozloučenou. V slabém odrazu pouliční lampy se zhnusene zašklebil.

Ještě si párkrát zašeptali dobrou noc a pak zaznělo klapání vysokých podpatků na dlažbě jako důkaz, že už se rozloučili. A když se o pár vteřin později rozjelo auto, mohl bezpečně odejít i on. Ale v jeho hlavě přece jen začalo klíčit semínko nápadu. Pravda je, že to neměl v plánu, ale mohl si nechat ujít takovou příležitost?

Jenže pozor! Musí být opatrný! Neplánované akce mohou snadno zkrachovat. Spontánní jednání by mohlo znamenat katastrofu,

ale na druhé straně by si neměl nechat ujít šanci zbavit společnost další kreatury. Zase zavřel dveře, a než rozsvítil, znovu zatáhl závěsy. Pospíšil si do koupelny, stáhl ze šňůry nad vanou gumovou zástěru, rychle ji složil a nacpal do aktovky. Nástroje měl připravené na okraji dřezu.

Chvatně je zabalil do sametového obalu.

Tak, tohle bude zkouška, pomyslel si, když za sebou tiše zavíral dveře suterénu. Jestli ta kurva bude ještě na zastávce autobusu, až tam on dojde, bude to znamení osudu. Jestli ne, vrátí se do bytu a vykašle se na to.

Jak pospíchal uličkou, zachytil nohou o jakousi krabici a málem sebou praštil. Vyrovnal to včas, i když si musel znovu připomenout, že je třeba dávat pozor. Na konci uličky se zastavil, aby se dal dohromady, upravil si kabát a klobouk a pak zahrnul za roh ke stanici autobusu.

Přece jen tam byla! Stála na zastávce, sukně jí těsně obepínala stehna, ze zadního rozparku vykukoval trojúhelníček spodničky, rafinovaný střih kabátku zdůrazňoval křivku poprsí.

Když se k ní na zastávce připojil, ohlédl se, ale vůbec ho nezaregistrovala. Takhle se na něj ty kurvy dívaly vždycky.

Jako kdyby tam nebyl. Zahleděl se zezadu na její šíji. Její profil s lehce nadřazeným výrazem si prohlédl, když se trochu pootočila. Myslí si, že někoho oblafné svým počestným zevnějškem? Opravdu si představuje, že tu její masku neprokoukne? Že za ní neuvidí všechnu tu špínu a zlo?

Přijel autobus a žena do něj nastupovala. S vylézáním po strmých schůdcích měla trochu potíže, vadila jí těsná sukně, takže si ji musela pár centimetrů vykasat. Muž za ní došel k přesvědčení, že to udělala kvůli němu, a začal mu stoupat tlak za očima. Snažila se ho odvrátit od jeho poslání tím, že předváděla své dábelské vnady. Používala k tomu tytéž zbraně, jaké ho porazily tenkrát. Zase cítil dole vzrůstající tlak a na horním rtu mu vyrazily drobné kapičky potu. Snažil se ten pocit potlačit. Nesmí se nechat vyvést z míry.

Žena chtěla jízdenku za padesát pencí a on chvíli shledával po kapsách drobné a pak požádal o totéž. Sáhl pro lístek do automatu, ale přitom zavadil aktovkou o spodek strojku a uvnitř zacinkaly nástroje, které vyklouzly z obalu.

„Copak to tam máte, kamaráde?“ zeptal se řidič, „korunovační klenoty?“

Muž se pokusil zasmát, ale vyznělo to násilně a nepřírozeně. S ostentativně klidným výrazem se usadil na zadní sedadlo autobusu. Tak, tady se zbaví zvědavých pohledů. Seděl čtyři řady za ženou a dusil v sobě zuřivost. Takhle zahodit příležitost! Ted se musí se svým plánem rozloučit. Řidič by si později vzpomněl, že nastupoval do autobusu současně s mrtvou ženou. Příhoda s volně chřestícími nástroji se postará, že na něho nezapomene. Proč jen si nedal na čas a nezabalil nástroje pořádně!

Autobus zahrnul na živě osvětlenou ulici, kde se z místních hospod po uzavírací hodině valili ven zákazníci. Bylo tam plno rámusu a výtržností a muž se mimoděk zatvářil znechuceně, když uviděl partu výrostků, kteří zahlédli autobus a hnali se k zastávce. Jen co se dveře rozevřely, pustili se dva z nich do hádky, kdo nastoupí první. Řidič je začal napomínat a sklidil za to přívál nadávek. Když hodili drobné do misky a dál do sebe strkali a vráželi, radši už nic neříkal.

Bylo jich celkem pět. Jak se cpali dovnitř, shodili nějakému starému pánovi klobouk a pak mu ho zas narazili až do očí. Na jeho protesty reagovali hlasitými posměšky.

„Co se ti stalo, dědku? Snad jsi nevoslep?“

Pak soustředili pozornost na mladé děvče, které zrudlo rozpačky, když začali kritizovat jeho vzhled.

„Kozy by ušly, ale ten ksicht!“ řval smíchy jeden z těch syčáků k velkému obveselení ostatních.

„Prdelku má taky pěknou. Vsadím se, že s ní umí pěkně mrsknout.“

„Že bysme to voprubovali?“ zeptal se druhý a randál se na chvíli utišil.

„No jó... pudem na to,“ zařval další a chtivě jí okukoval nohy.

Děvče vyskočilo, hnalo se k předním dveřím a prosilo řidiče, aby ji pustil ven a zavolal policii. Řidiči se do toho moc nechťelo, ale když se do toho vložila další pasažérka, stará paní na předním sedadle, chopil se mikrofону vysílačky.

„Sáhni na to a budou tě sbírat lopatou,“ varoval řidiče vůdce party, který se k němu blížil uličkou.

Řidič se na děvče omluvně usmál a položil mikrofon zase zpátky. Otevřel však přední dveře a pobídl ji: „Utíkej honem domů, beruško. To bude nejlepší.“

Děvče vyskočilo z autobusu, grázl se vrátil ke kamarádům a všichni na ni pak pokřikovali z okýnka. Komentáře doprovázeli gesty naznačujícími, co by s ní nejradši prováděli.

Potom se jejich pozornost zaměřila na ženu v přiléhavé sukni.

„A co to máme tady za fešandu?“ začal jeden a usadil se na protějším sedadle přes uličku. Ostatní se nahrnuli okolo nich.

„Já zírám, vole...“

Žena zachovávala důstojné mlčení, ignorovala výrostky a upřeně se dívala z okna.

„Že prej tyhle starší značky sou dycky nejlepší,“ přesvědčoval výrostky jejich kápo. „Znají už ty správný finty.“ Obrátil se na ženu. „Že jo, pusó?“

Žena je pořád ignorovala.

Kápo se přestěhoval na sousední sedadlo a přisedl si těsně k ní. „Tv se určitě vyznáš, že jo, kočko? Já vím, že už si to hezkejch pár let rozdáváš s kdekým, co? No, to je tutový.“

Vsadím pětku, že když ty se rozparádíš, dokážeš bejt pěkný číslo...“

Jeden z party skočil do uličky a začal tam rytmicky hýbat hýžděmi dopředu a dozadu. což ostatní kvitovali s náramným uspokojením.

Ted už to žena nevydržela a vybuchla. Odvrátila se od okna a vztekle zasyčela: „Prasata!“

Její výrok způsobil o to větší vřavu - výrostci se doslova váleli smíchy. Jeden z pasažérů, pán středního věku ve větrovce, to už nevydržel. „Zavřete už konečně ty svý nevymáchaný klapačky,“ poručil, v obličeji celý rudý vztekem i rozpaky. Chuligáni se ohlédlí, pobaveně se po sobě podívali a pomalu se k němu blížili.

„Heleme se, kdopak si to tady na nás votvívá hubu?!“ procedil vůdce.

„Vypadá jako nákej zatracenej čmuchar,“ řekl druhý.

„Kdepak, tenhle dělá v bance, vypadá fakt „jako jeden z těch buzerantů, který dělaj v bance,“ řekl kápo.

„Ano, pane, ne, pane, uctívá poklona,“ pitvořil se další.

„Tak co, říkáme to správně?“ ptal se vůdce s obličejem těsně u mužovy hlavy, „Hele, držte zobák a vodprejskněte,“ řekl muž.

„Ty nás jako přinutíš, jo?“ promluvil pomalu a výhrůžně vůdce.

„Copak nemáte kapku slušnosti?“ zadrmolil muž. „Co tomu říkají vaši rodiče, nebo jsou taky jako vy? Taková chátra!“

Z vůdcovy tváře pomalu zmizel úšklebek, otočil se na ostatní: „Hele, takhle von mluví vo mojí mámě. Slyšeli jste, jak se votřel vo mojí mámu?“

„Starej parchant!“

„Vraž mu jednu!“

„Prokristapána, nechte toho už! Nechte ho na pokoji!“ naléhala žena, která zavdala příčinu ke všemu tomu rozruchu.

„Ty sklapni! Na tebe taky dojde řada, zlato!“ umlčel ji vůdce, aniž přitom spustil oči z muže. na kterého si teď zasedl. „Takhle vo mojí mámě nikdo mluvit nebude, nikdo... rozumíš?“

Muž neměl možnost cokoliv říct, protože v tom okamžiku ho chuligán nabral čelem do kořene nosu a úplně mu jej rozrazil. Brýle mu spadly a krev se lila až na protější sedadlo, kam se se záupněm zhroutil.

„Proboha, zastavte!“ zaječela na řidiče žena vpředu a ostatní pasažéři se k ní přidali.

Vůdci začalo docházet, že pasažéři, kteří byli až do této chvíle hromadou neschopných jednotlivců, se začínají formovat do solidární opozice. „Copak jste neslyšeli, jak urážel moji mámu!“ stěžoval si, sázeje na to, že teď má pádný důvod pro své chování, které bylo ostatně vždycky stejné. „No tak, neslyšeli jste ho? Toho starýho bastarda. Sám si vo to koledoval!“ Ostatní gaunerů mu přikyvovali, ale už trochu váhavěji, protože i oni cítili, že odpor veřejného mínění proti nim roste, a pokukovali po zhroucené postavě muže, který si rukama držel obličej a jemuž se krev řinula po zápěstích až do rukávů.

Žena v přiléhavé sukni vyklouzla ze svého sedadla a stiskla tlačítko výstupu u zadních dveří. Ozvalo se zasyčení, jak se dveře otevřely, a ona vyběhla do noci a utíkala pryč.

Chuligáni se po sobě podívali; pořád si nebyli jisti svou pozicí. I řidič už začal pomalu nabývat sebejistoty. Váhavě sunul prsty k telefonu.

„Ále, do prdele,“ zavrčel vůdce. „Banda sraabů! Padáme vo-
cad!“ Výrostci se vyhrnuli z otevřených dveří a dali se do běhu noční
tmou. „Jdem na tu děvku!“ byl poslední pokřik, který pasažéři slyše-
li.

„Proboha, jedťe!“ dožadoval se jeden z cestujících. „Nebo si to
ještě rozmyslí a vrátí se.“

Tohle byla klika, pomyslel si muž vzadu. Chování té hromady
lidských odpadků, smetí z městských ulic, kanáloých splašků ze dna
společnosti, ho odsunulo zpátky do anonymity. Vstát ze svého seda-
dla a stiskl tlačítko zvonku.

Řidič se na něj nepodíval ani do zrcátka a muž si spokojeně ře-
kl, že měl pravdu. Řidič si na něj už ani nevzpomene.

Příhoda s chrastícími nástroji zůstane zapomenutá. Řidič bude
mít na tuhle noc jen jedinou vzpomínku, jak mu do vozu vpadli chu-
ligáni a jak terorizovali jeho pasažéry, zatímco on tam jen seděl,
ochromený hrůzou a neschopný cokoli udělat.

Když muž vystupoval z autobusu, lidé se právě seběhli okolo
zraněného cestujícího a dohadovali se, jestli by bylo lepší jet rovnou
do nemocnice, nebo zastavit a čekat, až přijede policie. Zdálo se, že
varianta nemocnice vítězí, a on sestoupil ze schůdků na obrubník,
počkal, až autobus zmizí ve tmě. Pak se vydal nazpátek po silnici do
míst, kde vyskočila žena a po ní chuligáni.

Bylo to jen tři sta metrů zpátky, ale když tam došel, bylo tam
úplné ticho. Na okamžik se zastavil a rozhlížel se, jako když zvíře
větví ve tmě. Byla to pokojná oblast. Ulice byla široká. Po obou stra-
nách ji lemovaly stromy a silnici na jedné straně odděloval od oby-
tých domů široký trávník. Na druhé straně, kde teď stál, byl plot, za
nímž, jak usoudil, se asi rozkládal nějaký park. Tuhle partii města
však neznal.

Těžko říct, co tam bylo, poněvadž za plotem rostlo husté křoví.
Možná, že tam byly trávníky kuželníku, tenisové kurty, nebo dokon-
ce nějaká vodní nádrž.

Zazdalo se mu, že slyší z dálky nějaký smích. Nastražil uši tím
směrem. Ano, zase to zaslechl. Tentokrát si byl jistý.

Ozývalo se to z křoví ještě asi o sto metrů dál po silnici.

Rozhlédl se a zjistil, že je na ulici stále ještě sám. Kráčel poma-
lu dál a snažil se jít co nejtíšeji. Blížil se k místu, odkud slyšel hlasy.

Byli to oni! A měli tam tu ženskou! Užívali si s ní a bylo slyšet, že se šeptem hádají, kdo přijde další na řadu.

„Ucpí jí hubu,“ syčel jeden.

„Kristepane, drž jí ty nohy vod sebe!“ poroučel druhý.

„Máš strach, že ti ho ufikne?“ chechtal se ve tmě další.

„Tak pohni, vole!“

Chátra! pomyslel si. Nevycválaná sebranka, která si zaslouží chytit od té děvky, co se dá, ale dnes večer musí posloužit jeho záměrům. Zítra si cestující z autobusu snadno vzpomenou, že ta banda se za ženskou pustila a že jejich poslední věta byla: „Jdem na tu děvku!“

Čas utíkal. Ulice nezůstane opuštěná dlouho. Muž popošel o dalších třicet metrů po chodníku a vyhoupl se na zídku. Dopadl na kolena a chvíli zůstal v klidu. Pak se začal tiše plížit do křoví. Obešel místo, kde tušil, že chuligáni jsou. Když se dostal do postavení, které považoval za nejvýhodnější, křikl velitelsky: „Policie! Vylezte odamtud!“

Okamžitě se ozvalo klení a praskání roští a větvíček, jak se chuligáni v panice rozprchávali podrostem. Muž zachoval naprosté ticho až do chvíle, kdy rámus v dálce utichl, a pak se vydal k místu, odkud se ozývalo vzlykání.

Našel ženu, která ležela na zemi, Vs námahou se podpírala loktem a naříkala. Dolní část těla měla obnaženou a šaty nahoře roztrhané na cáry. „Díky bohu,“ zašeptala vyčerpaně, „díky bohu, že jste tady.“

Muž na ni shlížel z výšky, viděl hlínu v jejích vlasech a krev na zmláceném obličejí. Viděl, jak jí prsa poklesla až na břicho a jak se dojemně snaží zakrýt si jednou rukou rozkrok. Kurva ještě pořád odváděla svou práci. Cítil zase ztopoření a dostal na sebe vztek.

„Mě nedostaneš, ty kurvo!“ zasyčel, přitom si rozepínal kalhoty a obnažil svůj ztopořený penis.

Ženiny oči se rozšířily strachem a hrůzou z dalšího děsivého přízraku, který ji ohrožoval. Ještě okamžik odmítala uvěřit svým očím, ale pak otevřela ústa a chystala se zaječet.

Muž ji hřbetem ruky praštil přes obličej, až se rozplácla na zem, dřív než stačila vydat nějaký zvuk. Pak nad ní zuřivě masturboval a přitom pohledem hltal křivky její postavy a hladkých stehn.

Dospěl k vyvrcholení nad jejím rozvaleným tělem a vyrazil ze sebe: „Vidíš, že tě nepotřebuje, děvko. Mě nedostaneš!“

Žena skučela a drásala zem, hrůza a šok ji zbavovaly rozumu.

Ani neviděla, jak muž otevírá tašku a vyndává z ní gumovou zástěru. Nevnímala odlesky chirurgických nástrojů, které rozložil na plastickou podložku.

Nakonec muž s tou ženou skoncoval. Vyřízl dábla z další stvůry. Ale měla-li padnout vina na ty chuligány, musel provést ještě něco dalšího. Vyžadovalo si to úplné zohavení.

Nůž bodal a přežezával si cestu mrtvolou odshora dolů.

Muž odstoupil od vykonaného díla a sundal si zástěru.

Položil ji na zem a složil ji tak, aby krev přišla dovnitř, pak ji vsunul do igelitového sáčku a vstrčil do aktovky. Náradí obalil a uložil do jiné igelitové tašky. Do další přišly rukavice a pak už aktovku zavřel.

Aniž se ohlédl na mrtvolu, dal se muž na cestu křovím.

Náhle však ztuhl - mezi stromy se objevil záblesk světla.

Skrčil se ve vysoké trávě při ohradě a čekal, dokud světlo nezesílilo a nepřiblížilo se. Bylo modré.

Ulicí pomalu projížděl policejní vůz s dvoučlennou posádkou, vyhlížející lhostejně z oken. Muž si byl jist, že hledají chuligány. Řidič autobusu nebo nemocnice, kam zavezli zraněného pasažéra, patrně incident ohlásili. Policie bude projíždět ulicemi a demonstrovat svou přítomnost, ale nestane se nic, dokud nenajdou mrtvou ženu. Teprve pak propukne peklo.

Když se zase všechno uklidnilo a auto na konci ulice zahnulo za roh, muž klidně přešel ohradu a nasadil sebejistý a cílevědomý krok, jak se sluší na pána s aktovkou.

Jamieson se vrátil do svého pokoje v lékařském domě v devět hodin. Zašel si na večeri do města, protože měl pocit, že potřebuje aspoň na chvíli vypadnout z nemocnice. Objevil italskou restauraci, jejíž atmosféra mu díky reprodukované hudbě a reklamním plakátům na cesty do slunných zemí dala aspoň nakrátko zapomenout na deštivé počasí venku. Ale teď už byl zase zpátky v klášterním prostředí viktoriánských kamenných zdí a špatně fungujícího topení. Sáhl na radiátor pod oknem a skrz lehký obvaz na ruce cítil, že možná trochu hřeje - i když krk by na to nevsadil. Dokonce zaváhal, jestli ten radiá-

tor spíš nezahřívá jeho ruka. Zkusil trubky a zjistil, že přívodní je malinko teplejší než odvodní.

Jak je možné, že v téhle zemi je tak velký problém mít fungující systém vytápění? Je to snad něco, nač Britům nezbyl čas, protože se museli postarat o vynalezení parního stroje, televize, anestetik a radaru? Nebo to byl produkt jakéhosi vrozeného přesvědčení, že nepohodlí posiluje ducha?

Snad dědictví reformace? Tvrdá práce, studená sprcha a kondiční běhy sehrály svou roli i v jeho školní výchově, stejně jako výchova k přesvědčení, že medicína musí být ze začátku trochu odporaná, než začne pomáhat. Byla tohle všechno plánovitá průprava na život v zemi se studenými a vlhkými domy a hotely, které mají zhusťta „problémy s horkou vodou“? Jenom jestli na něj okolnost, že musí sám v cizím městě koukat z okna, jak prší, nezapůsobila víc, než si chtěl připustit.

Volal Sue už zvečera a nehodilo se, aby jí tak brzy zavolal znova. Ale rozhodl se, že na víkend určitě pojede domů.

Náhlé zazvonění telefonu s ním trhlo. Ze sluchátka se ozval Carew.

„Dnes večer se koná pitva paní Jenkinsové. Říkal jsem si, jestli byste nechtěl být při tom?“

Jamieson se podíval na hodinky a zjistil, že je půl desáté.

„Není to trochu neobvyklé?“ zeptal se.

„Považovali jsme za prospěšné zjistit, zda smrt způsobila opravdu pseudomonáda, co nejdřív.“

Jamieson přisvědčil, že u toho být chce.

„Pitevna je hned vedle márnice,“ informoval ho Carew.

„A kde to je?“

„Poblíž východní brány. Po levé straně tam stojí shluk stromů. Márnice je za nimi.“

Když Jamieson vyšel ven, už nepršelo. Zato však foukal nepříjemný vítr. Těch tři sta metrů k východní bráně mu váł rovnou do obličeje. Když procházel pod skupinou stromů, opřel se do větví zvlášt silný poryv a setřásl na něj spršku vody. Stromy tu měly zakrwat pohled na márnici.

Jamieson oklepal z ramen vodu a přemítal, jak důležitou roli hraje při léčení chorob psychologie. Hlavními prvky vzorce jsou naděje a důvěra. Když pacient při vstupu do nemocnice věří, že je to

nejlepší místo k jeho vyléčení a že se zaručeně uzdraví, je už velká část bitvy vyhraná. A neexistuje důraznější výstraha, že v nemocnici nemusí vždycky všechno skončit úspěchem, než mlčenlivá a hrozivá budova márnice.

Jamieson chtěl vstoupit předním vchodem, ale zjistil, že je zamčeno. Pustil se tedy okolo budovy, dokud až vzadu nenarazil na malé modré dveře, které byly otevřené. Vešel dovnitř a ocítl se sám v místnosti, kde byla jediným vybavením řada věšáků, na nichž visely bílé pláště a zástěry, a dřevěná lavice, pod kterou byla seřazena sbírka gumových holínek.

Předpokládal, že pitva už začala, tak si sundal sako a pověsil ho na volný věšák. Našel si vhodnou velikost bot a z věšáku si vzal plášť a zástěru. Nepodařilo se mu zavázat všechny tkanice u pláště, protože měl zapínání vzadu. Ale v tomto prostředí to tak dalece nevadilo. Udělal, co mohl.

Otevřel dveře a vstoupil do chodby.

Vedly z ní troje dveře, ale jen u jedněch se dole rýsoval proužek světla. Zaklepal a vstoupil. Byla to pitevna. Stála tu řada stolů na podstavcích, ale obsazený byl pouze jeden.

Stropní osvětlení posilovaly dvě silné operační lampy a patolog, který tu osaměle pracoval, měl k ruce pojízdný stolek s nástroji. Otočil se od stolu a prohlásil: „Vy jste zřejmě Jamieson. Řekli mi, že asi přijdete. Já jsem Vogel.“

Jamieson odhadoval, že Vogelovi může být dost přes padesát, měl šedivé vlasy, brýle a knír, který mu po straně visel dolů.

Těsně uvázaný plášť zdůrazňoval úctyhodné břicho a na mocných pažích se silnými zápěstími měl vyhrnuté rukávy. Na levé ruce měl veliké hodinky z nerezavějící oceli.

Jamieson se postavil vedle Vogela k pitevnímu stolu a zjistil, že patolog už tělo Sally Jenkinsové otevřel. Právě z něj postupně vybíral orgány. „Podívejte se na to,“ řekl Vogel, držící v ruce jakýsi orgán, který Jamieson nebyl s to bez souvislosti identifikovat. „To je přece paseka!“

„Je to tedy infekce pseudomonády?“ zeptal se Jamieson.

„Bezpochyby. Už podle čichu.“

Jamieson viděl, že to Vogel myslí doopravdy, a přisunul se k němu blíž, až ucítil tentýž pach čerstvě pokosené trávy jako z kulti-vační misky v laboratoři. „Máte pravdu, už to cítím.“ řekl.

„Jen se podívejte tady na ty léze,“ upozorňoval Vogel.

Uchopil chorobnou tkáň a podával ji Jamiesonovi, aby si ji prohlédl. Jamiesonovi se nechtělo vystavit své smysly dalšímu náporu zrakových a čichových počitků. Patologii nikdy neměl v oblibě. Jenom přikvl, a zatímco Vogel splachoval část té břechky do odpadu pomocí příruční hadice, připevněné ke stojanu u pitevního stolu, pohlízel na ležící mramorový obličej. Vypadal tak mladě.

„Existuje aspoň půl tuctu infekcí, které dokážu rozeznat čichem,“ prohlásil Vogel. „A pseudomonáda je z nich nejtypičtější.“

„Už jste se s ní setkal víckrát?“ zeptal se Jamieson.

„Před třiceti lety, než jsem začal dělat patologii, jsem pracoval na spaleninách. Tenkrát byla pseudomonáda postrachem všech případů. Když se dostala do rány, nedalo se s ní prakticky nic dělat. Na tu zatracenou bakterii umírala ve velkých bolestech spousta pacientů. Dneska už na to jsou léky. Něco jako tohle teď už vidíme málokdy.“

Jamieson se podíval na Vogela, ale rychle se zas otočil, aby si patolog nevšiml, jak se po jeho výroku zatvářil.

Uvědomil si, že pro Vogela už je Sally Jenkinsová jenom „něco jako tohle“. Nechtěl být vůči kolegovi příliš kritický, protože měl svým způsobem pravdu. To tělo na stole, to už opravdu byla pouhá mrtvola, jen lékařský problém, který se měl posoudit a o němž se měla podat zpráva. Ale pro něj byla Sally Jenkinsová stále ještě pacientka a její smrt v tak mladém věku na něj působila jako absolutní tragédie.

„Stupeň postižení tkání je zrovna u tohoto případu opravdu pozoruhodný.“ pokračoval Vogel. „Tak obrovské vnitřní změny za tak krátkou dobu, to je naprosto mimořádné. Podívejte se na tohle.“

Jamieson se podíval, kam Vogel ukazuje špičkou nože, a uviděl zhnisaný, znetvořený útvar, který byl ještě před dvěma dny zdravou dělohou.

„Pošleme to do laborky,“ řekl Vogel, „ale nemám nejmenší pochybnost. Zabíla ji pseudomonáda.“

Jamieson se vydal na zpáteční cestu do lékařského domu.

Tentokrát mu prudký vítr vůbec nevadil. Aspoň mu trochu provětrá šatstvo. Po návštěvě patologie měl vždycky pocit nečistoty, protože věděl, jak houževnatě na šatech ulpívá zápach formaldehydu i odporné pachy z otevřených mrtvol.

Vzpomněl si, že v biografu u nich doma začali svého času používat stejný osvěžovač vzduchu, jako se používal v márnici. Musel proto přestat chodit do kina. Těžká vůně mu připomínala něco úplně jiného, než co předváděli na plátně.

Dal si teplou uvolňující lázeň a pak si na malém elektrickém vařiči, který patřil k výbavě pokoje, uvařil instantní kávu ze sáčku, doneseného z města. Chtěl jít brzy spát, protože zítra se měl poprvé od své nehody objevit na operačním sále. Sice jen jako divák, ale už i to bude pro něj znamenat mnoho.

Ležel v posteli a vybavoval si a znovu prožíval svou nehodu.

Toho rána jel autem po vnějším pruhu dálnice M6, když se na jedinou dodávku jedoucí v protisměru prudce stočila a řítila se doprava, protože jí praskla pneumatika.

Přelétla přes středová svodidla, otočila se na bok a převrátila se přímo do dráhy jeho auta. Nemohl udělat vůbec nic. Narazil do ní v plné rychlosti. Po srážce byl Jamieson dlouhou dobu v bezvědomí. Když ale přišel k sobě, začaly se mu vybavovat drobné detaily z okamžiků, které vedly ke kolizi.

Ne všechny najednou, protože zpočátku měl úplně okno, ale postupně, a většinou když to vůbec nečekal, mu latentní paměť vybavila další kousek do skládačky té události.

Jednou večer si náhle uvědomil, že si pamatuje i obličej řidiče dodávky. Muselo to být pár sekund před tím, než se jeho auto napasovalo do převráceného vozidla, a pohled na řidiče musel trvat jen pouhý mžik, ale Jamieson si vzpomněl, jak ve tváři toho muže viděl strach.

Řidičův spolujezdec, dospívající chlapec, měl před smrtí čas zaregistrovat jen úlek. Nárazník Jamiesonova auta ho zasáhl v pase a mrštil jím na zadní sloupek karoserie. Jeho rozhozené ruce a nohy vypadaly, jako by chtěl provést obtížný skok ve školní tělocvičně. To byla další vzpomínka, která musela trvat pouhou setinu sekundy, ale v podvědomí byla přece uložena jako nesmazatelná stopa onoho ohavného dne. Takové představy se vracely a strašily ho často.

Protože věděl, že musí být v deset v umývárně, zašel Jamieson přesně o deváté na mikrobiologii, aby se přesvědčil, jestli se v jeho nosním střeru nenašly žádné potenciální patogeny, a také zda kultura pseudomonády, kterou den předtím naočkoval, už vyrostla. Obojí vypadalo uspokojivě a Moira Lipmannová mu nabídla, že zatímco on

bude na sále, nachystá mu reagenční roztoky pro připravované testy. Jamieson přijal tu nabídku s potěšením, ale znovu Moiře připomenul, že ji nechce zdržovat od její rutinní práce.

„To je maličkost,“ řekla dívka. „Já už to někam vsunu. Ostatně mi i osobně záleží na tom, aby tahle infekce už konečně skončila.“

„Řeknete mi proč?“ zeptal se Jamieson.

„Moje švagrová má příští týden nastoupit do Kerrovy nemocnice na operaci.“

„Aha,“ řekl Jamieson.

Sestry na přípravně gynekologického sálu musely pro Jamiesona vymyslet speciální výbavu. Nemohl si sundat z rukou obvazy a umýt se, takže na ně přidaly ještě další sterilní mul a pak je nasunuly do sterilních inspekčních rukavic.

Rukávy k nim přilepily sterilní náplastí. Jedna z nich mu pomohla pohodlně připevnit masku na obličej a pak mohl vstoupit do operačního sálu.

„Dobré jitro,“ pozdravil při vstupu.

Thelwell, který sledoval přípravu pacientky, se na něj podíval, ale neodpověděl. Phillip Morton, který měl při operaci asistovat, mu také popřál dobré jitro, stejně jako sálová sestra.

Sestra se zeptala: „Hudbu, pane?“

„Myslím, že si dáme Mozarta,“ odpověděl Thelwell. „Má snad někdo nějaké námitky?“

Nikdo neměl. To by si mohl zkusit, řekl si v duchu Jamieson.

Sálem se začaly hnout tóny Malé noční hudby, což navodilo atmosféru, jaká panuje při nastupování do letadla.

Phillip Morton dohlížel na sekundáře, který dokončoval přípravu operačního pole v místě řezu. Jakmile zelené operační roušky pokryly všechno kromě bezprostředního místa operace, řekl Morton: „Jsme připraveni, pane.“

Thelwell se obrátil na anesteziologa: „A u vás, pane Singhu?

Pacientka spí dobře?“

„Jako mimino, pane,“ odpověděl Ind.

Thelwell úvodem shrnul data pro informaci sekundáře a dvou posluchači medicíny, kteří se měli operace zúčastnit.

Sestra trochu ztlumila hudbu a Thelwellův výklad podkreslovalo přerušované pípání monitoru.

„Paní Edelmanové je dvacet devět let. Je manželkou německého inženýra, který v Británii zastupuje automobilovou společnost.“

„BMW,“ poznamenal Morton, ale Thelwell se jen zamračil a pokračoval: „Paní Edelmanová má jedno dítě, tříletého chlapečka, ale další těhotenství skončilo potratem v osmnáctém týdnu. Druhý potrat následoval loni, opět asi v osmnáctém týdnu, a manželé se rozhodli, že se nebudou o další dítě pokoušet. Před několika týdny dostala prudké bolesti v podbřišku a její praktický lékař ji doporučil k nám. Snímky, které jsme pořídili, ukazují nápadné zvětšení pravého vaječníku. Máme obavy, že by to mohlo být maligní. Dnes se na to hodláme podívat a s pomocí patologického oddělení rozhodnout, co podnikneme dále.“

Jamieson pozoroval, jak sálová sestra řadí operační nástroje.

Věděla, o co Thelwell požádá nejdřív, a měla nástroj pohotově po ruce, zatímco mladší sestra stála za ní, připravená použít nástroje rychle doplňovat.

Jamieson se znovu přesvědčoval o tom, co očekával. Thelwell byl schopný chirurg. V tom, jak prováděl přesnou, i když celkem rutinní operaci, se mu nedalo nic vytknout.

Na sále panovala vynikající disciplína a celý tým fungoval s efektivností dobřesehraného celku.

„Jak je na tom pacientka?“ zeptal se Thelwell anesteziologa, zatímco se na sále čekalo na zprávu z patologické laboratoře o povaze tkáně, kterou Thelwell odebral z ženina vaječníku.

„Naprosto stabilizovaná. Žádné problémy,“ oznámil lékař, který seděl pacientce u hlavy.

Thelwell se znovu podíval na hodiny a netrpělivě zasykl.

„Zdá se, že jim to pokaždé trvá déle,“ zabručel.

Nikdo na to nic neřekl, protože všichni věděli, že Thelwell tohle prohlašoval v dané fázi operace pokaždé. A nikdy to nebyla pravda. Když šlo o akutní histologický servis, byla patologická laboratoř vždycky velmi pohotová.

V otevřených lítačkách se objevil pracovník v zeleném oblečení a přistoupil k nim. „Je to bohužel maligní,“ řekl.

„Děkuji vám,“ řekl stroze Thelwell a obrátil se na anesteziologa. „Je stále všechno v pořádku?“

„Žádné problémy.“

„Takže můžeme pokračovat.“

Thelwell osvětlil sekundáři a studentům, jak velký rozsah tkáně bude třeba odstranit, a hned se do toho za asistence Phillipa Mortona pustil. Jamieson musel obdivovat profesionalitu, se kterou Thelwell postupoval po zbytek operace.

Vůbec nezaváhal, ani na okamžik nepřerušil práci, aby se zamyslel nebo poradil o alternativách. V okamžiku, kdy to situace vyžadovala, učinil rozhodnutí a podle něj dál postupoval. Operace proběhla obdivuhodně rychle a Phillip Morton byl pověřen, aby provedl poslední fázi zákroku, než pacientku nechají pomalu probouzet.

„Děkuji vám všem,“ řekl Thelwell, stáhl si rukavice a odešel z operačního sálu. Jamieson se k němu připojil v předsálí, aby se také zbavil operačního úboru a roušky.

„Tak co jste viděl, Jamiesone?“ zeptal se Thelwell.

„Viděl jsem při práci prvotřídního chirurga, kterému asistoval prvotřídní operační tým,“ prohlásil Jamieson.

Thelwell zabručel a Jamieson vycítil, že jeho pochvala je tomu člověku podezřelá. Tak ho ovlivňovala jeho paranoia.

„To je od vás nesmírné uznání, doktore,“ řekl Thelwell sarkasticky.

Jamieson si v tu chvíli nedokázal vymyslet jméno, které by Thelwella nejlépe charakterizovalo. Rozhodl se, že „dobytek“ bude muset stačit.

„A co ten problém s infekcí. už jste jej vyřešil?“ zeptal se Thelwell s pobavenou nadřazeností.

„Ještě ne,“ odpověděl Jamieson s maximálním sebeovládáním.

„Ale spolehněte se, že ho vyřeším.“ Obrátil se k Thelwellovi a pohlížel mu přímo do očí. Byl si vědom, že je to vyzývavé gesto, s jakým se Thelwell ve svém malém království, kde se mu nikdo neodvažuje postavit do cesty, nesetkává právě často. V Thelwellově pohledu zablikala jiskřička nejistoty a to Jamiesona potěšilo. „Nezapomenete si udělat nosní stěr pro laboratoř, že ne?“ zeptal se, když už si navlékal sako. „A bez antiseptik, prosím.“ Thelwell zrudl do krvava, načež Jamieson pravil: „Přeji vám hezký den, pane Thelwelle.“

Na zpáteční cestě k mikrobiologii potkal Jamieson Cliva Evanse, šel právě do nemocniční jídelny na pozdní oběd.

Jamieson se k němu připojil. Byly už skoro dvě hodiny a to, co zbylo na zahříváních podnosech na pultě, vypadalo ještě méně láka-

vě než obvykle. Jamieson prozkoumal ztuhlý blafu a rozhodl se pro salát. Evans riskl masový piroh. Našli si čistý stůl, ale bavit se moc nemohli vzhledem k rámusu, který dělali pomocníci při úklidu okolních stolů a při seškrabování zbytků z talířů do velikých kovových kontejnerů.

„Tak jak šla ráno operace?“ zeptal se Evans.

„Fajn, až na to, že se ukázalo, že ten nádor je podle očekávání maligní.“

„To je smůla,“ řekl Evans.

„Mimochodem, požádal jsem pana Thelwella, aby do laboratoře dodal další nazální stěr, jakmile bude mít čas. Při minulých testech totiž používal antiseptický krém.“

„Neříkejte,“ zvedl Evans obočí.

Jamieson by byl rád věděl, co probíhá Evansovi hlavou, ale když mikrobiolog zjistil, že ho Jamieson pozoruje, rychle zahnal svou roztržitost a zeptal se: „A co ta sestra, ta také?“

„Ne,“ odpověděl Jamieson, „ta brala antibiotika.“

„Povídala Moira, že prý chcete na pseudomonádě vyzkoušet nějaké vlastní testy?“

„To je jenom akce pod heslem Poznej svého nepřítele. Potřebuju si tu potvoru trochu omakat, Ale jestli vám vadí, že slečnu Lippmanovou zdržuji od její vlastní práce, postarám se o to sám.“

„Moha říkala, že si to zařídí tak, aby stihla i svou rutinní práci, takže to nebude žádný problém.“

„Tak dobře. Slečna Lippmanová se mi líbí. Zdá se, že je velmi inteligentní a schopná.“

„To také je,“ souhlasil Evans.

Jamieson si všiml, že se kuchyňský personál za pultem dívá významně na hodinky a šušká si. Řekl Evansovi: „Tak se mi zdá, že už tu nejsme moc vítáni.“

Evans se nevrle ohlédl, pokrčil rameny a vstal: „Asi bychom měli vypadnout.“

Okolo čtvrté skončil Jamieson biochemické testy s pseudomonádou a krátce se zastavil u Johna Richardsona, aby s ním prošel výsledky posledních wšetrění personálu.

„Co se týče sledovaných ukazatelů, jsou všechny negativní,“ přiznal Richardson s unaveným povzdechem.

„A co vzorky, které se včera nabraly ještě před dezinfekcí z operačního sálu a pooperačních pokojů?“

„Negativní.“

„Takže jste nijak nepokročili,“ konstatoval Jamieson.

„Bohužel. Evans mi prozradil, že jste poslal pseudomonádu na speciální otestování do vašich laboratoří?“

„Ano, rád bych věděl, proč je tak rezistentní vůči antibiotické terapii.“

„A jak nám to pomůže?“

Jamieson pochopil, kam Richardson míří. Pacientkám nebude opravdu nic platně vědět, proč je bakterie tak odolná proti řadě antibiotik. „Já vím, je to akademická otázka, ale snad by nám to mohlo pomoci poznat charakter prostředí, které toho mikroba bezprostředně produkuje. Sám bych rád věděl, do jaké míry je to záležitost chromozomální a do jaké míry jde o možnost, že ten mikrob získal cizí plasmidickou DNA.“

Richardson si unaveně promnul oči a zeptal se: „A když zjistíte, že ta potvora není nositelem cizí plasmidické DNA, jaký z toho vyvodíte závěr?“

„To by mě hrozně překvapilo. Znamenalo by to, že mikrob je vůči všem těm lékům rezistentní sám od sebe, takže by musel prodělat mnohonásobné mutace.“

„Mohl získat rezistenci jednu po druhé,“ namítl Richardson.

„To mohl,“ souhlasil Jamieson, „ale to by si vyžádalo velmi dlouhý čas a se vši pravděpodobností by se jeho patogenní vliv musel projevit už dříve.“

„To je pravda,“ připustil Richardson, „ale stejně mi tohle vysvětlení nebo něco, co se mu velice blíží, sedí nejlíp...“

„To mi není úplně jasné...“ začal Jamieson. Cítil, že si Richardson něco nechává pro sebe.

Richardson se zatvářil ustaraně a kroutil hlavou, jako by se chtěl zbavit myšlenky, která stejně nemá žádný význam.

„Evans se zmínil, že provádíte nějaké vlastní pokusy?“

„Jen nějaké rutinní biochemické testy,“ řekl Jamieson.

„Víte, já musím o každém problému nejdříve sebrat na jednu hromadu co nejvíc informací a pak se na ně podívat trochu s odstupem.“

Richardson přikývl a zeptal se: „Budete také sledovat využívání uhlíkových zdrojů?“

„Ano. Proč se ptáte?“

Richardson se odmlčel a zase jako by nad něčím soustředěně přemýšlel, ale pak pokrčil rameny. Rezignovaně mávl rukou: „Prostě by mě zajímaly vaše výsledky, to je všechno.“

Richardsonov roztržitost Jamiesona zneklidňovala: „Doktore, nechtěl byste mi přece jen prozradit, co vám to vrtá hlavou?“

„Ještě ne,“ řekl Richardson. „To by bylo předčasné. Možná že na tom ani nic není.“

Laborantka od příjmu nahlédla do dveří a oznámila Richardsonovi: „Pan Thelwell nám poslal svůj nazální stěr, jak prý byl požádán.“

Richardson vypadal zmateně a Jamieson se do toho vložil, aby záhadu vysvětlil. „To já jsem ho o to požádal. Pan Thelwell totiž v době, kdy probíhaly minulé testy, používal Naseptin.“

„Výborně. Požádejte doktora Evanse, aby se toho ujal,“ řekl Richardson. „A řekněte, že bych ráno rád viděl výsledky.“

Vlastně mu řekněte, aby kulturu uložil do mého inkubátoru.“

„Dobře, doktore.“

Cestou do pokoje si Jamieson koupil místní večerník, který rozvázeli po odděleních. Uvařil si kávu, a zatímco se mu napouštěla voda do vany, usadil se, aby se podíval na první stránku. Ve městě našli další zavražděnou ženu. Na titulní stránce byla její fotografie, která ji dost absurdně představovala v plavkách a s kornoutem zmrzliny na jakési pláži v cizině. Její rodina zřejmě považovala tu fotku za nejlepší, jakou byla schopná sehnat, když ji o ni noviny požádaly.

Sheila Stubbsová byla spořádaná sekretářka firmy zabývající se daňovým poradenstvím. Pracovala dlouho do večera, jak uváděly noviny. V tomto stadiu vyšetřování policie odmítala spekulace o tom, zda měla její vražda nějakou spojitost s ostatními vraždami, k nimž ve městě došlo. V této chvíli intenzívně pátrala po gangu výrostků, kteří cestovali týmž autobusem jako mrtvá žena. Vyzývala svědky, aby se přihlásili. V novinách byla otištěna schematická mapka oblasti, kde byla mrtvola Sheily Stubbsové nalezena, a místo nálezu bylo označeno křížkem.

Jamieson se vykoupal a pak zavolal Sue. Ptala se ho, jak pokračuje.

„Pomalu,“ přiznal Jamieson.

„Co to znamená?“

„To znamená, že ten zatracený mikrob se snad spustí z čistého nebe, zabije pacientku a zase zmizí.“

„Takže vystopovat ho bude asi trvat déle, než jsi původně myslel?“ zajímala se Sue.

„Začíná to tak vypadat,“ připustil Jamieson.

„Mluvíš nějak sklíčeně,“ pravila Sue soucitně.

„Ale ne, jsem v pořádku.“

„Myslíš, že se ti podaří na víkend přijet?“

„Určitě.“

„A co ruce?“

„Ty jsou dobré. Přešel jsem na lehké obvazy a za pár dní je budu moct sundat úplně.“

„To je fajn. Ráda bych tě nějak potěšila,“ řekla Sue. „Víš, kdyby ta práce byla snadná, asi by tě tam neposílali. Možná žes to trochu podcenil?“

„Možná,“ souhlasil Jamieson. „V každém případě tě zítra večer uvidím.“

„Hrozně se těším, řekla něžně Sue.

„Já také.“

Když Jamieson přišel ráno na mikrobiologii, zjistil, že si tam lidé vzrušeně šeptají. Nahlédl do Evansovy laboratoře a našel tam pouze Moiru Lippmanovou. „Co se to děje?“ zeptal se.

„Nechte si to raději povědět od doktora Richardsona nebo doktora Evanse,“ odpověděla.

Jamieson pokrčil rameny: „A kde je najdu?“

„Oba jsou v pracovně doktora Richardsona.“

Jamieson se zase vrátil a zaklepal u Richardsona.

„Pojďte dál,“ řekl Richardson. „Přišel jste právě včas.“

Jamieson vstoupil a zavřel za sebou dveře.

„O co jde?“

Evans podal Jamiesonovi malou okrouhlou plastikovou misku a oznámil: „Tohle je kultura z Thelwellova odběru.“

Jamieson pohlédl na rozrůstající se bakteriální kulturu a sejmul z ní víčko, aby si k ní přičichl. Byla cítit po posekané trávě. „Panebože,“ řekl tiše, „pseudomonáda.“

„Ano, pseudomonáda,“ potvrdil Richardson. „Zbývá jen otázka, jestli je to ta, co vyvolává všechny ty trable.“

„Kdy to budete vědět?“

„Moira už připravuje testy citlivosti na antibiotika,“ řekl Evans.

Jamiesona zaplavily protichůdné pocity. Jestli se prokáže, že Thelwell je bacilonosičem onoho smrtícího kmene, znamená to s největší pravděpodobností, že za nedávné smrtelné případy na chirurgii Kerrovy nemocnice je zodpovědný on. Bude ten člověk vůbec schopen s tím ještě žít? uvažoval.

Pozitivní stránkou věci bylo, že se tím zřejmě objasní příčina epidemie a problém se může uzavřít. Jeho úkol bude splněn a on bude moci ohlásit na Sci Med ukončení celé záležitosti.

Jamieson uvažoval, jak asi na tuhle zprávu budou reagovat zaměstnanci. Sotva se daly očekávat projevy sympatií a porozumění vůči tak problematické osobnosti, jako je Thelwell. Evans se v tuto chvíli tvářil neutrálně, ale na Richardsonovi byla zřetelně vidět mírná škodolibost. Po tom, jak Thelwell s Richardsonem zacházel, mu to Jamieson v zájmu spravedlnosti nemohl mít za zlé.

Najednou se ho zmocnila nepříjemná obava. Zeptal se:

„Jak je na tom ta pacientka, kterou včera operoval?“

Z jejich tváří vytušil, že Richardsona ani Evanse nenapadlo se na ni zeptat. „Hned tam zavolám,“ řekl Richardson.

Zatímco naslouchal zprávě z telefonu, Evans s Jamiesonem trpělivě čekali. A museli počkat ještě chvíli, než pomalu položil sluchátko a srovnal si to v hlavě. „Má od rána teplotu,“ řekl konečně. „A taky bolesti.“

Jamieson konstatoval, že z Richardsonova chování zmizely všechny známky škodolibosti. Uvědomil si, že za záležitost s sebou nese i ohrožení lidských životů.

„Řeknete to panu Thelwellovi? zeptal se Richardsona Evans.

Richardson zaváhal a Jamieson se nabídl: „Myslím, že bych mu to za daných okolností měl sdělit já.“

„To bych vám byl opravdu vděčný,“ řekl Richardson.

„Ode mne by to asi nevyznělo dobře.“

Jamieson se vrátil do své komůrky, aby zatelefonoval Thelwellově sekretářce. Na jeho stole ležela obálka. Ještě než vytočil číslo, otevřel ji. Byla to zpráva z laboratoří Sci Med o pseudomonádě. Ana-

lýza neprokázala přítomnost žádné cizorodé plazmidické DNA. Jamieson se zachmuřil.

Tak se tedy mýlil. Rezistenci na antibiotika nezpůsobilo napadení mikroba vnějšími vlity: zabijákem byl on sám.

To bylo překvapující. Aspoň pro něho. Něco mu říkalo, že pro Johna Richardsona to takové překvapení nebude. Když spolu naposledy mluvili, Richardson tuto možnost nadhodil. A velmi stál o informace z rutinních testů na uhlíkové zdroje. Zajímalo by ho, proč asi? Jaké podezření měl Richardson?

„Sekretářka primáře Thelwella,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Tady je doktor Jamieson. Rád bych si promluvil s doktorem Thelwellem.“

„Je to nutné?“

„Ano, velice.“

Richardson už ve své kanceláři nebyl, když se u něj Jamieson cestou zastavil, položil tedy zprávu, kterou právě dostal ze Sci Med, na jeho stůl a připsal na ni: „Měl jste pravdu. Jak jste to věděl?“

Jamieson si byl vědom, že sdělit Thelwellovi nepříjemnou pravdu bude obtížné. S každým krokem do schodů se mu to jevilo nesnadnější a za dveřmi chirurgova pokoje dokonce chvíli váhal, než se odhodlal zaklepat.

„Pan primář vám může věnovat pět minut,“ pravila sekretářka, když Jamieson konečně vstoupil. „Má nabitý program.“

Měl, pomyslel si Jamieson. V jeho životě se chystají velké změny.

Thelwell se zachmuřil, když spatřil Jamiesona. „Tak co?“ zeptal se s podrážděným povzdechem. „O co zase jde?“

„Přišel jsem kvůli výsledku vašeho nosního testu,“ řekl Jamieson.

„A co s ním je? Tentokrát jsem žádný krém nepoužil.“

„Já vím. Laboratorní kultivace prokázala pseudomonádu.“

Thelwell vypadal, jako by ho zasáhl blesk. Tvář mu potemněla a oči vzplanuly. „Ne!“ zachroptěl. „To vám nespoknu! Tohleto si vymyslel Richardson! Já tomu nevěřím! Prostě tomu odmítám uvěřit!“

„Pane Thelwelle, sám jsem tu kulturu viděl. Je tam skutečně pseudomonáda.“

„Možná že je tam pseudomonáda, ale nepochází ode mne. Moje není! Ten neschopný šašek, který si říká mikrobiolog, ty kultury zmanipuloval!“

„Pane Thelwelle, mluvte přece rozumně,“ řekl klidně Jamieson.

„Rozumně!“ vybuchl Thelwell. „Tak já mám být rozumný!“

Ten člověk chce zničit mou kariéru a shodit na mě vinu za všechna ta úmrtí, a vy po mně chcete, abych byl rozumný!

Ale já jsem to věděl! Co jsem vám říkal naposledy? Říkal jsem, že Richardson si už něco vymyslí, aby mě zahnal do úzkých. Divím se, že v mých stěrech nenašel dýmějový mor!“

Jamieson cítil, že se ho zmocňuje zlost. Thelwell se zřejmě nedokázal vymanit z malicherné útočnosti. Jeho pacientky byly zřejmě to poslední, nač by myslel. „Slyšel jsem, že paní Edelmanová má dnes ráno teplotu a bolesti,“ poznamenal suše.

„Jaká paní Edelmanová?“ zeptal se Thelwell nepřítomně.

„Ta pacientka, kterou jste včera operoval,“ řekl už ostře Jamieson.

„Co mi to tu chcete naznačovat?“ zasyčel Thelwell.

„Domnívám se, že je možná nakažená pseudomonádou,“ odpověděl Jamieson. „A dále se domnívám, že v současné době všechny důkazy mluví pro to, že jste to vy, kdo je nositelem infekce v této nemocnici. Musím vás požádat, abyste upustil od operací, dokud se všechno důkladně neprošetří.“

„Upustil od...“, opakoval po něm Thelwell jako omráčený.

„Ale to je absurdní!“

„To je jen rozumné,“ řekl Jamieson. „Laboratoř ještě nemá hotové testy na antibiotika a je docela možné, že jste nositelem běžného kmene, ale než to budeme vědět jistě, budu muset požádat nadřízené složky, aby vás odvolaly, pokud to neučiníte dobrovolně.“

„Vypadněte!“ vychrlil ze sebe Thelwell. „Okamžitě odtud vypadněte!“

Když Jamieson vyjížděl z vedlejší silnice na hlavní jižní dálnici, upřeně zíral do zpětného zrcátka. Těšil se, že jede domů, ale od své nehody jezdil po dálnicích jen nerad. Vjel do vnitřního pruhu a setrval v něm dost dlouho, aby přivykl rušnému provozu dálnice. Kdysi by byl sešlápl plyn až k podlaze a zařadil se do rychlého pruhu co nejdřív. Ale ty doby už minuly.

Po šesti osmi kilometrech zajel do vzniklé mezery a zrychlil na stovku. Dělal to zčásti proto, že měl před sebou dlouhou cestu, ale hlavně proto, že si to sám naordinoval jako terapii. Nehoda způsobila, že měl fyzický strach jezdit v rychlém pruhu. Když v něm jel, neustále ho přepadala představa, že se před ním objeví nějaké vozidlo a vjede mu do dráhy.

Jakožto inteligentní a racionální člověk věděl, že pravděpodobnost, že by se mu to stalo znova, je naprosto minimální. To mu sice pomáhalo vypořádat se se strachem, ale nezahnilo ho to úplně. Strach tu byl pořád. Strach působil, že kdykoli vybočil doprava, vysychalo mu v ústech a zrychloval se mu puls. Nebylo to sice natolik silné, aby s tím nedokázal žít, ale příjemné to nebylo. Říkal si ovšem, že čím častěji se k tomu přinutí, tím dříve se toho nepříjemného pocitu zbaví.

Vozy před ním zpomalily, to proto, že provoz byl sveden do protisměru. Musel snížit rychlost a popojíždět téměř krokem, poněvadž se všechna auta musela přizpůsobit nejpomalejšímu vozidlu vpředu. Tentokrát to byl pojízdný jeřáb.

Když se teď Jamieson nemusel tolik soustředit na jízdu, přemýšlel o jiných věcech. Vybavoval si, jak se choval Thelwell, když ho seznámil s laboratorními výsledky. Děsilo ho, že člověk tak prudký a prchlivý může vůbec být chirurgem.

Když o tom však uvažoval dál, musel svůj názor trochu poopravit. Uvědomil si, že řada chirurgů, které zná nebo znal, má prchlivou povahu. Většinou by se dali označit za extroverty a pár z nich bylo až nestvůrně domýšlivých. Jenže Thelwell byl kromě toho mimořádně nepříjemný chlap.

Jamieson by byl rád věděl, jak by se choval on sám, kdyby laboratoř našla zabijácký kmen v jeho vzorku.

Byla tu samozřejmě ještě naděje, že kmen nalezený u Thelwella bude nakonec neškodný. Na takovou náhodu však Jamieson příliš nespořádal. Lepší je připravit se na nejhorší.

Zatímco se auto plazilo už třetí kilometr krokem, začal Jamieson uvažovat o Thelwellově zuřivé obžalobě, že s jeho stěry někdo manipuloval. On sám až dosud ani v nejmenším nevěřil, že by Richardson testy „zfalšoval“. To prostě nebylo možné... nebo bylo? Třeba se v Kerrově nemocnici mohly dít i nemožné věci. Za ten týden se to místo naučil přímo nenávidět.

Osobní potyčky nebyly v lékařských kruzích nic mimořádného, ale šlo vesměs o akademická utkání, projevující se sarkastickými poznámkami a jedovatým špičkováním. Velice zřídka se vyhrotily ve vyslovený boj a otevřené nepřátelství.

Záležitosti v Kerrově nemocnici se však už začínaly trochu vymykat normálu - a možná že i to bylo slabé slovo.

A jestliže to tak bylo, co s tím mohl udělat?

Žádné jednoduché řešení této situace, jak se zdá, neexistovalo, alespoň Jamieson si je nedokázal představit.

Když se to vezme kolem a kolem, Thelwellovo nemožné chování se nedalo hodnotit jako přestupek, který by vyžadoval disciplinární postih, nebo dokonce odvolání z funkce. Takové obvinění by sám těžko dokázal formulovat. Thelwell mu připadal spíš jako vzteklý řidič za volantem. Ještě se mu nic nestalo, ale možnost budoucí katastrofy v sobě nese, ať je jak chce odborně na výši.

Jestli se ukáže, že Thelwell je bacilonosičem smrtícího kmene bakterií, bude automaticky odvolán z funkce. Při troše štěstí bude mít po vhodné léčebné kůře, která ho bacilonosičství zbaví, možnost vrátit se k medicíně, ale značně pokořený. Jamieson si náhle uvědomil, že ještě pořád předpokládá, že se Thelwellovu dispozici podaří vyléčit. Pokud ne, potom by s Thelwellovou chirurgickou kariérou byl vzhledem k nebezpečnosti mikroba pro chirurgické pacienty navždycky konec.

Rovnováha mezi bakteriální infekcí a vlastním onemocněním je ošemetná. Většina lidí v sobě nosí řadu bakterií, které mají schopnost vyvolat onemocnění, ale přirozená obranyschopnost těla si s nimi umí poradit. Je-li však člověk z nějakých důvodů oslaben, ať už nemocí, nebo poruchou imunitního systému, rovnováha se poruší a téměř zaručeně následuje infekce. Chirurgičtí pacienti jsou zvlášť zranitelní. Jakmile je proveden první řez, hlavní obranná linie těla je prolomená. Sterilní rukavice a masky se snaží pacienta chránit, pokud se však na operačním sále vyskytne opravdový mikrob-zabiják, stávají se jen symbolickými rekvizitami.

Jamieson by rád tyto pochmurné úvahy poněkud rozptýlil, a tak si na rádiu vyladil stanici vysílající klasickou hudbu. Vůz zaplavily tóny Vivaldiho a zněly i poté, co se úzké hrdlo vozovky zase rozšířilo. Zatímco už provoz postupně zřídil, z vnitřního pruhu se před něj najednou vtěsnil nákladňák s přívěsem a přinutil ho prudce brzdit.

Okamžitě si ve zpětném zrcátku ověřil, jestli vůz za ním stačil zareagovat také. Stačil. Všiml si, jak muž za volantem jen nevěřicně kroutí hlavou.

Když potom nákladák předjížděl, podíval se Jamieson do kabiny. Řidič si právě zapaloval cigaretu. Zdálo se, že si vůbec neuvědomuje, že stačil chlup, a způsobil srážku.

Jamieson si povzdechl. Kdyby tak existovala možnost sdělit lidem, kteří to nikdy nezažili, jaké to je, když se do lidského těla napasuje bortící se kov!

Při téhle úvaze mu jeho podvědomí promítlo obraz chlapce z dodávky, obraz těla s rozhozenými údy. Na čele mu vyrazil pot, třebaže ve skutečnosti mu bylo dokonce trochu chladno. Najednou se mu zatočila hlava. Při první příležitosti zabočil do pomalejšího pruhu, snížil rychlost na šedesát a držel se za karavanem, který měl před sebou. Usilovně se soustředil na zadní část karavanu a pozorně studoval všechny detaily ve snaze zabránit tomu, aby mu do mysli pronikly další podobné představy. Jiný by příhodu s nákladákem pustil z hlavy jako cosi, co se na dálnici stává stokrát za den, ale tak objektivně Jamieson ještě stále uvažovat nedokázal.

Jako obvykle sjížděl z dálnice na okraji Canterbury, a tak se mohl kochat pohledem na město, k němuž se blížil od západu.

Tonulo v podvečerním slunci a věz katedrály zářila intenzivním žlutavým světlem, které, jako by náleželo k její nebeské vznešlosti. Díval se na ni po celou dobu, co objížděl okruh směrem k východu. Odbočil na Dover Road a zakrátko pak na vedlejší silnici směrem na Patricbourne.

Když vjížděl do vesnice, zaslechl ptačí zpěv. Byl zpátky v mírumilovném ustrnutí času, které se naučili se Sue tak milovat. Ať se ve světě děje cokoli, Patricbourne zůstane pořád stejný; bude dál přetrvávat beze změn, tak jak to dokázal už od římských dob.

Sjel s autem ze silnice, po úzké cestičce zajel na parkoviště za domem a vypnul motor. Nejdřív jako by se v blednoucím přísvitě rozhostilo úplné ticho, ale když se pozorně zaposlouchal, podařilo se mu v něm rozeznat zvuky. Někde v dálce začal vyzvánět kostelní zvon a nedaleko prozrazovaly úderý pátky o kriketový míček, že místní tým trénuje. Za chvíli je slábnoucí světlo přinutí, aby toho nechali a šli raději do hospody.

Ve dveřích ho objala Sue. Políbili se.

„Pojil radši dovnitř, než začnou sousedi drbat,“ řekla Sue.

„Jen je nech.“

„Nálada se ti, jak se zdá, už zlepšila,“ poznamenala Sue.

Jamieson přisvědčil. „Myslím, že jsme našli zdroj infekce.

Ukázalo se, že bacilonosičem je primář z chirurgie.“

„Chudák,“ řekla Sue. „Jak to nese?“

„Špatně,“ odpověděl Jamieson.

„Nechtěla bych být v jeho kůži.“

Jamieson neodporoval. „Ještě nemáme absolutní jistotu, ale zítra budou hotové laboratorní výsledky. Musím tam zavolat, hned jak ráno vstanu.“

„Předpokládám, že tím tvá první práce pro Sci Med Monitor končí,“ usoudila Sue.

„Asi ano,“ připustil Jamieson. „Ačkoliv já sám jsem toho po pravdě moc neudělal. Vlastně jsem jenom navrhl, aby si dotyčný lékař dal přezkoumat nosní stěr. Dělal mu to samozřejmě už předtím, jenže on tehdy používal antiseptický nosní krém, takže měl testy negativní.“

„A ty jsi na to přišel?“ zeptala se Sue.

„Nu ano.“

„Takže jsi ten problém vyřešil ty. Páni z Monitoru to jistě ocení.“

„Dokonce mě možná zatím nevyhodí,“ zasmál se Jamieson.

„Jsi moc skromný,“ tvrdila Sue. „Ale my to musíme trochu oslavit.“ Ukázala mu láhev vína, kterou vytáhla z ledničky.

„Co ty na to?“

„Proč ne,“ souhlasil Jamieson.

Po večeři si Jamieson zul boty a natáhl se na gauč s příjemným pocitem vnitřního uspokojení.

„Jak to vůbec v tom Kerrově špitále vypadá?“ ptala se Sue.

„Je to takové ponuré místo, staré domy a spousta lidí, kteří se snaží zdolávat nepřízeň osudu. Normálka.“

„Jestli ti ráno po telefonu potvrdí, že všechna vina je na tom chirurgovi, tak už se tam nebudeš muset vracet?“ zeptala se Sue.

„Na skok ano, abych dal všechno do pořádku.“

„A potom?“

„Uvidíme, co si na mě Sci Med vmyslí.“

Sue přistoupila ke gauči. Na okamžik nadzvedla Jamiesonovi hlavu, posadila se a položila si ji do klína. „Jestlipak se ti stýskalo?“ zeptala se.

„Víc, než si dovedeš představit.“

„Půjdem brzo spát?“

„Půjdem.“

Ráno vstal Jamieson první a šel připravit snídani. Byl překrásný den, a tak využil čas, než se začne vařit voda, a vyšel do zahrady. Nikde se nehnul ani lísteček a pavučiny na křovinách byly posety kapkami rosy. Vesnická kočka, která tam slídila po ptáčcích, rychle odběhla, sotva se Jamieson objevil a nedbale nakopl padavku z plané jabloně. Došel skoro až na konec zahrady. Vtom uslyšel telefon.

Byl to John Richardson. „Raději volám, abych nemusel čekat na váš telefon.“

„To je dobře.“

„Thelwellův kmen je bohužel zabiják. Vykazuje stejné známky imunity vůči antibiotikům.“

„Takže to bychom měli,“ uzavřel Jamieson.

„Na první pohled to tak vypadá,“ řekl Richardson, ale wznělo to nějak váhavě.

„Tomu nerozumím,“ namítl Jamieson. „Našel jste přece zdroj infekce. Thelwell je její bacionosič. Všechno do sebe zapadá. Jaké další důkazy byste ještě chtěl?“

„Já vím, že se to tak jeví,“ souhlasil Richardson, „ale rád bych to s vámi probral, ještě než řekneme poslední slovo.“

„Ale co?“

„Radši bych o tom nemluvil po telefonu. Co kdybyste se u mne po návratu zastavil?“

„Ale to bude až zítra večer, pokud se ovšem nevyskytly důvody, abych se vrátil dřív!“

„Zítra večer to bude stačit. Počkám v laboratoři, než dorazíte. V kolik to asi bude?“

„Kolem osmé.“

„Výborně.“

„Kdo to byl?“ volala z ložnice Sue.

„John Richardson, přednosta bakteriologie v Kerrově nemocnici,“ odpověděl Jamieson zamyšleně. „Primář chirurgie prý opravdu tu smrtelnou nákazu přenášel.“

„Takže je všechno uzavřené?“

„Já se aspoň domnívám,“ řekl Jamieson nepřítomně. „Ale Richardson se mnou ještě chce mluvit, než napíše závěrečnou zprávu.“

Sue se oblékla a sešla dolů. Cítila, že Jamiesona něco trápí, a zeptala se co.

„Richardson,“ odpověděl Jamieson.

„Co je s ním?“

Jamieson chvíli mlčel a vkládal krajíčky chleba do opékače.

„Připadalo mi, jako by ve skutečnosti tomu, co mi říká, sám nevěřil.“

„Myslíš, že má pocit, že udělal chybu?“ ptala se Sue.

Jamieson se zahořkle usmál. „To bude tvrdit Thelwell. Je přesvědčený, že Richardson výsledky jeho testů nějak zfalšoval.“

„Pane bože, to je ale hnízdo,“ ulevila si Sue. „A co si myslíš ty?“

„Já jsem tu kulturu viděl. Byla to pseudomonáda,“ řekl Jamieson. „To nemohl zfalšovat.“

„Pak nechápu, v čem je problém,“ usoudila Sue.

„Já taky ne,“ přiznal Jamieson. „A to mě právě žere. Ale v čem je háček, to se dozvím zítra večer.“

V neděli večer byl provoz slabý, a tak Jamieson, osvěžený po příjemném víkendu, neztrácel cestou na sever náladu.

Dobrý pocit ho neopustil, ani když už byl v nemocnici a rozbaloval ve svém pokoji zavazadlo. Rozhodl se, že si, ještě než navštíví Richardsona, uvaří kávu a po ní se dá do psaní zprávy pro Sci Med. Když mu pak ještě zbude čas a pokud Richardson nepřijde s nějakými novými problémy, mohl by zajít do nedalekého hotelu na drink a pak jít brzy spát.

Když zahnul za roh a namířil si to přes dvůr ke schodům k laboratoři, spatřil na vzdáleném konci nějakou postavu.

Poznal ji podle chůze. Byl to Gordon Thelwell. Uvažoval, co v tuhle večerní dobu v nemocnici pohledává.

Na schodech k laboratoři si musel dávat dobrý pozor, protože světlo už sláblo a nejbližší lampa nesvítla. Otevřel dveře a šátral po vypínači. Ten pravý našel až na třetí pokus.

Rozsvítil.

Podě dveřmi Johna Richardsona probleskovalo světlo, ale když zaklepal, nikdo se neozval. Zkusil to ještě jednou, pak vešel a zjistil,

že uvnitř opravdu nikdo není. Na stole svítila lampa a ležely tam nějaké papíry. Otáčivá židle za stolem byla obrácená doprava, jako by z ní Richardson právě vstal.

Jamieson si pomyslel, že si patrně na chvíličku odskočil, tak se posadil a čekal. Ale minuty ubíhaly a Jamiesonovi se to už nezdálo. Vyšel z místnosti a vydal se Richardsona hledat.

Krátká prohlídka v přízemí ukázala, že tam po Richardsonovi není ani stopy. Neozval se, ani když Jamieson vyvolával jeho jméno. Jamieson se vydal po schodech do suterénu.

Když došel na třetí schod, zastavil se. Zdálo se mu, že něco zaslechl. Znělo to, jako když ve větru praská strom. „Je tu někdo? zeptal se. Jeho klidný hlas prolomil ticho, které na něj začalo nepříjemně doléhat. Žádná odpověď. Jenom znovu ten vrzavý zvuk. „Doktore Richardstone?“

Jamieson došel po schodech až dolů a začal pátrat po nejbližším vypínači. Vtom se mu o tvář oťelo cosi pevného.

Prudce se nadechl, ustoupil dozadu a zvedl ruce, aby tu věc, ať už to bylo cokoli, odrazil. Když se toho dotkl, hned přesně věděl, co to je. Byla to obutá lidská noha. Ve výši jeho očí!

Jamiesonovi se prudce zrychlil puls a vyrazil na něm pot.

Dál pátral dlaněmi po vypínači jako nějaký mim, který ohmatává imaginární zed. Konečně jej našel. Světlo ozářilo hrůzostrašný výjev. Na jednom z dřevěných stropních trámů visel John Richardson. Do silného krku se mu hluboko zarývala kožená smyčka. Oči měl vypoulené a z koutku úst mu vyhřezl modrý, naběhlý jazyk.

Onen vrzavý zvuk vyvolávalo pomalé otáčení těla, jímž pohyboval průvan.

Jamieson na to zjevení pár vteřin zíral. Nedokázal se pohnout. Jako by ho nevýslovná hrůza z pohledu na Richardsona, z jeho cyanotického zabarvení a vypoulených očí zhypnotizovala. Bylo absurdní, že hodinky na jeho zápěstí stále šly. Jamieson dokonce v tichu slyšel, jak tikají, a viděl, jak vteřinová ručička vytrvale obíhá kolem ciferníku. Napadlo ho, zda by neměl Richardsona odříznout, jenže to se snáze řeklo, než udělalo. Jednak by na to asi ani fyzicky nestačil a za druhé to vlastně nemělo smysl. Bylo naprosto zřejmé, že ten člověk je definitivně mrtev. Na resuscitaci nebylo ani pomyšlení. A policii bude jistě více vyhovovat, zůstane-li všechno přesně tak, jak to našel.

Jamieson policii zavolal z nejbližšího telefonu. Hned na to požádal telefonistku, která měla službu na ředitelství nemocnice, aby přivolala ředitele a tajemníka. Důvod neuvedl, řekl pouze, že je to velmi důležité a že mají přijít ihned. Pak odložil sluchátko a v laboratoři opět zavládlo ticho. Ve chvílích, jako byla tahle, by mu přišlo vhod, kdyby ještě kouřil. Přestal s tím před pěti lety, ale zrovna teď by byla úleva, kdyby si mohl zapálit.

Jamieson stál v pozadí, zatímco policejní fotograf obcházel Richardsona ze všech stran a pořizoval záběry. Teprve pak se tělo bude smět odříznout a položit na podlahu. Inspektor, který případ převzal, nechal soudní specialisty, ať se věnují své práci, a přistoupil k Jamiesonovi: „Vy jste zřejmě mrtvého objevil. Jmenuju se Ryan. Našlo by se tu nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit?“

Jamieson přisvědčil a zavedl ho do Richardsonovy pracovny.

Počítal s tím, že až přijdou Carew a Crichton, budou ze všeho nejdřív telefonovat právě sem. Tak by jim aspoň mohl říct, co se stalo.

Jamieson Ryanovi podrobně popsal, jak a kdy Richardsonovu mrtvolu objevil. Představil se a objasnil mu, co má v Kerrově nemocnici na práci. „Tak to jsme na tom stejně,“ řekl inspektor, když mu Jamieson sdělil, že v nemocnici vyšetřuje příčinu epidemie, která měla za následek smrt tří pacientek.

„Prosím?“

„Já totiž také vyšetřuju smrt dvou žen,“ vysvětlil policista.

„Aha, ty vraždy? Četl jsem v ovinách, že v souvislosti s poslední vraždou pátráte po nějakém gangu chuligánů,“ řekl Jamieson.

„Ti jsou v tom namočení taky,“ odpověděl Ryan. „Jenže tu vraždu nespáchali. Tu má na svědomí ten magor.“

„Magor?“

„Ano, nějaký rozparovač či co,“ odpověděl Ryan. „Řekli nám to lidi ze soudního. Ta ženská byla zmlácená a znetvořená, ale z její mrtvolky se ztratily určité části, stejně jako u té první. Scénář jako okopírovaný od rozparovače.“

„Panebože, to zní příšerně,“ řekl Jamieson. „Máte už nějaké stopy?“

Ryan zakroutil hlavou. „Tenhle typ vraha se vždycky hledá nejhůř. Vražda, to bývá většinou lokální záležitost, bývá tam spousta vztahů a podezřelé máte jako na dlani. Ale když jde o cvoka, to je

jiná. Zpravidla je to samotář, který nemá přátele ani rodinu a s obětí ho nic nespojuje. Může trpět nějakou celkovou obsesí, anebo tu nemusí být kromě okolnosti, že oběti byly na špatném místě ve špatnou dobu, vůbec žádný motiv.“

„Chápu,“ řekl Jamieson. „A jestli je to pro vás nějaká útěcha, já už jsem doufal, že jsem svého zabijáka našel, respektive že ho našel on,“ a Jamieson posunkem naznačil místo, kde objevil Richardsona. „Ale teď už si zase vůbec nejsem jistý, co se děje.“

Carew a Crichton přišli skoro najednou. Zpráva jimi otřásla.

Jamieson zaregistroval, že oba dva byli okamžitě přesvědčeni, že Richardson spáchal sebevraždu. „Proč myslíte?“ zeptal se, ještě než jim podobnou otázku stačil položit Ryan.“

„Johna zřejmě hrozně trápila ta záhadná infekce,“ konstatoval Carew. „Mnohem víc, než dával najevo. Je naprosto jasné, že toho už na něj bylo prostě moc.“

„Ale ten nejhorší nápor už přece pominul,“ namítl Jamieson.

„Doktor Richardson mi telefonoval domů. Měl důkazy, že bacilonosičem mikroba, který šířil infekci, je primář Thelwell.“

Carew a Crichton se po sobě podívali.

„Doktor Thelwell mu to ovšem nevěřil,“ pravil Carew.

„A co víc,“ doplnil Crichton. „Tvrdil, že doktor Richardson úmyslně zfalšoval výsledky. Trval na tom, aby to přešetřila jiná laboratoř.“

„A co se stalo?“

„Servisní laboratoř ministerstva zdravotnictví v sobotu znovu otestovala další stěr doktora Thelwella. Dnes ráno dostal výsledky. Po pseudomonádě ani stopa.“

„Chápu,“ řekl Jamieson pomalu, ale pořád nemohl uvěřit, že by Richardson laboratorní test opravdu zfalšoval. „Jenže to samo o sobě ještě není úplně přesvědčivé.“ Informoval je o tom, jak Thelwell při minulých testech použil antiseptický krém. „Řekl, že má ve zvuku ho užívat.“

„To je snad možné,“ V souhlasil Carew. „Ale když jsem dnes ráno informoval doktora Richardsona o výsledku z laboratoře MZ, reagoval na to přinejmenším velice podivně.“

„A jak?“

„Skoro jako by to byl očekával.“

„Tomu tedy nerozumím,“ řekl Jamieson.

„Když jsem mu to oznámil, zbledl jako stěna a musel si sednout. Pak řekl: Je to všechno moje chyba.“

„Moje chyba? Chcete říct, že se ke zfalšování laboratorních výsledků přiznal?“ zeptal se ohromeně Jamieson.

„To zrovna ne,“ odpověděl Carew. „Jako by to říkal sám sobě. Když jsem se ho zeptal, co má na mysli, řekl, že teď už ví, co se vlastně děje, a že to všechno brzy skončí.“

„A co tím mínil?“

„To nevím a on mi toho víc ani nesvěřil. Jenže teď se zdá docela jasné, co tím mínil, nemyslíte? Vypadal, že ho to úplně vyřídilo, chudák.“

„Obávám se,“ pravil Crichton, „že všechny důkazy nasvědčují tomu, že za zfalšování pozitivních testů pana Thelwella byl doktor Richardson plně zodpovědný. Myslím, že pokračující neúspěchy při hledání příčiny epidemie ho zahnały příliš daleko a že viděl jedinou cestu, jak z toho ven. Že totiž na stěr doktora Thelwella naočkuje smrtící kmen pseudomonády a pak to bude vypadat, že on odhalil příčinu i nositele.“

Jamieson si všiml, že Ryan se tváří dost zmateně, a zaclytil jeho pohled. „Je tohle možné?“ zašeptal Ryan v pauze, která nastala, kdvž se Crichton a Carew bavili mezi sebou.

„Začínám mít obavy, že ano,“ odpověděl Jamieson.

„Co se to tady stalo?“ ozval se ode dveří čísi hlas.

Jamieson se otočil a uviděl, že tam stojí Clive Evans.

„Stalo se tu neštěstí,“ oznámil mu Carew.

„Doktor Richardson je mrtvý. Oběsil se,“ doplnil ho Crichton.

Evans klesl do židle a pomalu kroutil hlavou. „Nemůžu tomu uvěřit,“ mumlal.

„Můžu se zeptat, co vás sem takhle večer přivedlo, doktore?“ zeptal se Ryan.

„Mám službu,“ řekl nepřítomně Evans. „Mám službu na bakteriologii. Odpoledne sloužil John.“

Ryan a Jamieson zašli později za Evansem ještě jednou. Tou dobou už pracoval ve své laboratoři. Jamieson si totiž vzpomněl, že Evans byl v Richardsonově pracovně, když došly Thelwellovy stěry. Vzpomněl si také, že Richardson Evanse pověřil jejich otestováním. Ted se ho na to přišel zeptat.

Velšan si narovnal na nose brýle a prohlásil: „Ano, to je pravda. Přenesl jsem stěr na dvě kultury.“

„A potom?“

„Nerozumím.“

„Co jste s těmi kulturami udělal potom? Měl jste je ve své laboratoři? Nebo jste je dal někam jinam? A ráno jste odečetl výsledky? Byl jste to vy, kdo v nich našel a identifikoval pseudomonádu?“

„Ne,“ odpověděl Evans, kterého ten příval otázek zmátl.

„Doktor Richardson chtěl odečíst výsledky osobně, tak jsem kultury uložil do inkubátoru v jeho laboratoři. Výsledky odečetl on. On také našel pseudomonádu a vypracoval zprávu.“

„Považujete za možné, že by doktor Richardson mohl s kulturami, které jste uložil do inkubátoru, něco provést?“ zeptal se Jamieson.

„Co je tohle za otázku?“ vyštěkl Evans.

„Tu otázku jsem vám musel položit.“ odpověděl Jamieson.

„Možné je všechno.“

„Poznal byste, jestli kultivační misky nebyly wměněny?“ zeptal se Jamieson.

„Asi ano,“ řekl váhavě Evans, „Označil jsem ty misky fixem.“

„A mohl byste je laskavě ověřit?“ požádal ho Ryan.

Evans na okamžik odešel a přinesl dvě plastické misky.

Prohlásil: „Tohle jsou kultury ze stěrů pana Thelwella.“

„A mají na sobě vaši značku?“

Evans prohlédl obě půlky misek a řekl se zřejmým údivem: „Ne, nemají.“

„Takže je možné, že by doktor Richardson mohl kultury, které jste naočkoval vy, zaměnit za jiné?“

„Vypadá to tak,“ řekl Evans se ztrápeným výrazem. „Co se to sakra vlastně děje?“

„Nabízí se domněnka, jestli si doktor Richardson nesáhl na život, když předtím zfalšoval výsledky kultivace, aby mohl primáře Thelwella označit za původce současných problémů s infekcí ve zdejší nemocnici,“ vysvětlil Jamieson.

„Prokristapána,“ řekl pomalu Evans. „On byl v poslední době v ustavičném napětí. Jako ostatně všichni.“

„Měl jste Richardsona rád?“ zeptal se Ryan.

„Ano,“ odpověděl Evans.

„Ted’ už věříte, že kultury zaměnil?“

„Ted’ to aspoň tak vypadá.“

„Myslíte, že Thelwella tak hluboce nenáviděl?“

„Doktora Thelwella určitě rád neměl, ale já bych neřekl, že ho motivovala nenávisť, jestli opravdu udělal to, co tvrdíte. Pan primář obviňoval doktora Richardsona, že jeho laboratoř není schopná identifikovat zdroj infekce v nemocnici.

Doktor Richardson se naopak domníval, že chyba musí být v operačním týmu. Možná že cítil nutnost přijít s nějakým důkazem. Určitě musel prožívat obrovský stres.“

„Sebevražedný stres?“

„Kdo ví.“

Jamieson souhlasně přikývl, ale zároveň si vzpomněl, jak se Gordon Thelwell těsně před jeho příchodem spěšně a pokradmu vzdaloval ze sousedství laboratoře. Uvažoval, jestli se o tom má Ryanovi zmínit, ale rozhodl se zatím počkat.

Jamieson ležel v posteli a snažil se uvažovat klidně a rozumně. Nebylo to snadné; měl hlavu přecpanou pochybnostmi a podezřeními. Co dělal Thelwell v blízkosti laboratoře, pokud nebyl u Richardsona? Řekněme, že Richardson opravdu zfalšoval výsledky testu, aby se zbavil tlaků na sebe a své oddělení, ale proč pro všechno na světě, když s ním mluvil v telefonu, dělal dojem, že je chce sám zpochybnit? Bylo přece v jeho vlastním zájmu vypracovat zprávu, která by vyzněla co možná nejpřesvědčivěji. Proč tedy on sám chtěl závěrečnou zprávu pozdržet a nejdřív si promluvit s ním?

O čem? Kéž by to věděl!

Vstal a přistoupil k oknu, které vedlo na dvůr. Možná že na něj tak zapůsobila tma nebo pohled na ponuré budovy, že si vzpomněl, jak Ryan nadhodil podobnost mezi jejich posláním. Oba dva pátrali po zabijákovi. Ryan hledal šíleného psychopata, zatímco on bakteriálního zabijáka bez citu a bez rozumu. Jeho původcem, pouhým okem neviditelným, byl malý tyčinkovitý organismus, dlouhý jen tři tisíce milimetru, ale oba dva zabíjeli v tomhle městě ženy.

Jamieson si vzal z aktovky zápisník a začal si zaznamenávat, co se dosud zjistilo. Infekci, která se nedala léčit, způsoboval v Kerrově nemocnici obzvlášť virulentní kmen pseudomonády. Tentýž mikroorganismus byl izolován z nosohltanu chirurga, jenž operoval

na postiženém oddělení. Tím by ta historie měla vlastně skončit. V Kerrově nemocnici to však vypadalo spíš na začátek.

Bakteriolog, který identifikoval příčinu nákazy, je teď mrtvý a všechno nasvědčuje tomu, že poté, co zfalšoval laboratorní výsledky tak, aby vina padla na chirurga, si sám vzal život. Jamiesonovi nezbývalo, než si váhavě připustit, že teď nemůže odjet domů. Octl se znovu u vchodu do labyrintu.

Dokonce to bylo ještě horší. Věci se od chvíle, kdy začal s vyšetřováním, dále zkomplikovaly. Mikrob sám představoval jakousi hádanku, protože ačkoliv se jednalo o běžného mikroba, právě tento kmen se jevil jako unikátní, pokud šlo o virulenci a odolnost vůči lékům. Ani laboratoře Sci Med nebyly schopné podat jakékoli vysvětlení mimořádné virulence organismu, ale vypadalo to, že nejméně ze všech tím byl překvapen nebožtík Richardson. Kdyby jen věděl, co vlastně Richardson zjistil! A jestli s tím jeho zjištěním nějak nesouvisí i jeho smrt. Jamieson sešpulil rty v beznadějném úsilí najít na to vše odpověď.

Rozhodl se, že bude raději věnovat pozornost bezprostřednějším záležitostem. Nejdřív ze všeho musí ráno zajít za Thelwellem a upozornit ho, že pro něj nadále platí zákaz operovat i přes negativní výsledky z MZ. Protože se stále ještě vyskytovaly určité pochybnosti o testech, bude muset trvat na třech negativních výsledcích za sebou, v náhodně zvolené dny a pod kontrolou.

„To je absurdní!“ vybuchl Thelwell. „Ministerstvo zdravotnictví mě zbavilo jakéhokoli podezření. Je nasnadě, že Richardson moje výsledky zfalšoval, aby zakryl svou vlastní neschopnost. To je snad jasné každému, kdo má IQ o trochu vyšší než žížala!“

Jamieson tu poznámku ignoroval. Když za Thelwellem šel, připravil se na nejhorší, a neklamal se. Umínil si však, že se nedá vyprovokovat. „Váš jediný negativní výsledek z MZ nemůže nikoho uspokojit, a vy to dobře víte. Než vás budeme moci prohlásit za neinfekčního, musí se udělat ještě série dalších testů za přísně kontrolovaných podmínek.“

„Neinfekčního!“ běsnil Thelwell. „Já jsem přece nikdy infekční nebyl! To všechno nastrčil ten idiot Richardson!“

„To se ještě bude muset prokázat nade vší pochybnost,“ řekl klidně Jamieson.

Thelwell téměř oněměl zlostí a bezmocí. „Ten chlap snad spáchal sebevraždu, nebo ne? Jak se dozvěděl o zprávě z ministerstva, pověsil se na trámu! Co tedy ještě chcete?“

„Jen další dva negativní testy z laboratoří MZ,“ odpověděl Jamieson.

„A zatím můj poradník operací poroste donekonečna,“ konstatoval Thelwell a podrážděně vrtěl hlavou.

„Lépe, když poroste váš poradník než seznam úmrtí oznámení.“

„Žádám o zaprotokolování, že důrazně protestuji proti vašemu postoji a proti zásahům do kompetencí mého oddělení,“ procedil Thelwell přes zafaté zuby.

„Domníval jsem se, že bezpečí vašich pacientek bude pro vás přinejmenším tak důležité jako pro mne,“ pravil Jamieson.

„Co zas má tohle znamenat?“ vyštěkl Thelwell.

Jamiesona se pomalu začal zmocňovat vztek a nemohl se ubránit poznámce: „Za daných okolností představuje vaše touha po operačním stole jisté pohrdání důsledky. Zdroj epidemie na vašem oddělení nebyl dosud nalezen. Osud těch žen vás nezajímá?“

Očekávaný výbuch se nedostavil. Místo toho se Jamieson stal svědkem zvláštní podívané: Thelwella postihl jakýsi záchvat. Ale spoň to tak vpadalo, protože zbledl jako stěna a prudce se mu roztrásly ruce. Trvalo nějaký čas, než mohl opět promluvit. Jamieson trpělivě čekal, až na něj zaútočí.

„Jakým právem si dovoluujete vyslovit takové věci?“ vypravil ze sebe Thelwell přeskakujícím a ochraptělým hlasem.

Jamieson byl zděšen Thelwellovou reakcí na svá slova, protože její dramatický průběh se vymykal i Thelwellově obvyklé normě. Ted už se ho zmocnil neodbytný pocit, že Thelwellova přehnaná reakce na jakoukoliv kritiku by mohla být symptomem skutečné patologické poruchy. Řekl:

„Pane Thelwelle, takováto diskuse k ničemu nevede. Navrhují, abychom si znovu pohovořili, až skončí série vašich testů a až bude uzavřeno policejní vyšetřování smrti doktora Richardsona.“

„Jaké vyšetřování? Ten chlap přece spáchal sebevraždu!“

„To právě musí posoudit policie na základě zjištěných fakt.“

„Jaká fakta? Co mi to tu namlouváte?“

„Já vám nic nenamlouvám, ale policie se bude pravděpodobně zajímat i o to, z jakého důvodu jste byl viděn včera okolo osmé hodiny poblíž bakteriologické laboratoře.“

Thelwell zbledl tak, až se Jamieson obával, že omdlí. Sevřel prsty okraj stolu. „Kdo mě viděl?“ zašeptal.

„Já,“ odpověděl Jamieson.

„Aha. ... Řekl jste jim to?“

„Ještě ne, ale budu muset. Chtěl jsem jen nejprve slyšet, co mi k tomu povíte vy.“

Thelwell sklonil hlavu, a než znovu promluvil, panovalo v místnosti ticho, které se zdálo nekonečné. „Vy tomu asi nebudete věřit, ale já jsem za ním opravdu šel, abych si s ním vyřídil tu záležitost s testy. Původně jsem to neměl v úmyslu, ale když jsem šel na zkoušku sboru okolo nemocnice, uviděl jsem, že svítí, a řekl jsem si, že se u něj zastavím.“

„A dál?“

„Byl mrtvý, už když jsem tam přišel, visel na trámu jako kus hovězího u řezníka.“

„Proč jste nezavolał policii?“ zeptal se tiše Jamieson.

„Protože jsem se bál, co řeknou lidi. Že si budou myslet totéž, co vy teď.“

„Co si myslím já, není důležité. Budete to muset vysvětlit policii.“

Policie vyslýchala Gordona Thomase Thelwella ještě ten den odpoledne celé dvě hodiny. Po páté hodině ho propustili domů a Jamieson, který čekal v laboratoři na jejich závěry, dostal od Ryana telefonickou zprávu. „Museli jsme ho pustit,“ řekl Ryan.

„Jak to?“ zeptal se Jamieson.

„Výsledek pitvy nevylučuje, že mohlo jít o sebevraždu. Na těle nebyly žádné jiné známky násilí a ví se, že ten člověk zažíval těžký stres. Byl by nám to usnadnil, kdyby byl zanechal dopis, ale nedá se nic dělat. A když nemáme vraždu, nemá cenu hledat vraha.“

„Co si myslíte o Thelwellovi?“ zajímal se Jamieson.

„Je to magor,“ odpověděl Ryan. „Jestli to chcete vědět, tak v tom vašem špitálu netrpěl stresem jenom Richardson.“

Máte pro mě ještě něco, co jste mi zatím neřekl?“

„Ne, nemám.“

Jamieson se krátce sešel s Carewem, aby projednali změny v pořadníku operací na gynekologii a další postup mikrobiologického průzkumu týkajícího se příčin epidemie.

„Bakteriologii bude zatím řídit doktor Evans, dokud nenastoupí dočasný nástupce primáře. Na gynekologii bude nadále operovat Phillip Morton, ale pouze neodkladné případy.

„Požádal jsem, aby nám s vyšetřováním přišla pomoci malá skupina lidí z oddělení MZ,“ řekl Jamieson.

„A co tu vlastně budou dělat?“ podivil se Carew.

„To, co po celou tu dobu dělali Richardsonovi lidé,“ vysvětlil Jamieson. „Sbírat vzorky ze všech možných míst na operačních sálech a odděleních v naději, že na něco padnou.

Čím víc lidí tu budeme mít, tím větší máme šance.“

„Chcete ještě dělat nějaké pokusy s pseudomonádou?“ zeptala se Jamiesona Moira Lippmanová, když nazítří ráno přišel do laboratoře.

Jamieson, který načas pustil biochemii mikroba z hlavy, se rozhodl, že by vlastně mohl v testech pokračovat. Měl by aspoň nějakou práci po dobu, co bude čekat, jestli se na chirurgii znovu neobjeví známky infekce. Řekl, že s tím hned začne. Moira Lippmanová mu pomohla s oblékáním.

Práce působila na Jamiesona jako lék, jako krátký oddech v bitvě s daleko závažnějšími problémy nemocnice. Nebyl tak zběhlý v rutinní přípravě testů, aby je mohl provádět z paměti - musel se na práci soustředit a každou chvíli nahlížet do příruček. A tak přitom nemohl myslet na nic jiného.

Pozdě odpoledne ho z práce vyrušil Thelwellův telefonát.

Když uslyšel jeho hlas, sevřelo se Jamiesonovi srdce. Chirurg se nicméně od jejich posledního setkání znatelně zklidnil. „Co pro vás můžu udělat, pane Thelwelle“ zeptal se Jamieson.

„Právě jsem dostal z laboratoří MZ výsledky svého druhého testu. Jsem negativní,“ oznámil mu Thelwell.

„To mám opravdu radost,“ řekl Jamieson.

„Takže bych se rád vrátil k svému pořadníku,“ naléhal Thelwell.

„Potřebujeme tři negativní výsledky, pane doktore,“ odmítl Jamieson a měl přitom pocit, že právě vytrhl pojistku granátu.

„To je prostě byrokratické šikanování, a vy to víte,“ prohlásil Thelwell.

„To už jsme všechno probrali. Takže prosím tři, pane Thelwelle,“ řekl Jamieson.

Thelwell praštil sluchátkem.

„A vy mně taky, pane Thelwelle,“ zahučel si Jamieson pod fousy a zavěsil. s Do svého suterénního bytu se dostal později, než měl v úmyslu. Čekala na něj spousta práce. Útěchou bylo, že bude konečně pod střechou, pryč z toho deště. Celých šest hodin hustě pršelo a ulice byly zaplavené vodou, kterou kanálu nestačily odvádět. Složil deštník, z nejhoršího jej oklepal a pak ho ještě několikrát rychle otevřel a zavřel, aby z něj dostal co nejvíc vody. Ve tmě to znělo, jako by tam plácalo křídly hejno vzlétajících vran.

Dřív než si svlékl kabát, poklekl před starými plynovými kamny a třetí sirkou se mu v nich podařilo zapálit. Mezi modrými plameny místy proskakovaly žluté flíčky v místech, kde radiátor stářím popraskal. Topeniště bylo poseté vypálenými sirkami. Když si trochu ohřál ruce, pověsil kabát na věšák na dveřích a ustrojil se do zástěry, masky a rukavic. Rozsvítil lampu nad pracovním stolem. Na další fázi projektu bylo sice ještě trochu brzo, usoudil však, že už je možné ji uskutečnit. Myslet dopředu, to byl klíč k úspěchu.

Vyndal z lednice řadu malých skleniček a dal se do práce.

Jak plynuly hodiny a práce se mu dařila, začal se trochu uvolňovat. Překážky, které mu někteří lidé kladli do cesty, ho sice otravovaly, ale tím to bylo napínavější. Čím větší nebezpečí, tím víc vzrušení. Lidé jsou takoví idioti. Ale nesmí propadnout sebeuspokojení, napomínal se. Jestli ta druhá fáze dobře vyjde, bude muset uvažovat o třetí, a dokonce i o čtvrté. Ten šťoura zvenčí věci také komplikoval. Možná že brzy bude nutné vymyslet pro něj nějaké definitivní řešení, ale okamžitou akci to zatím ještě nevyžadovalo. Věci se nesmějí uspěchat. Musí o tom ještě pouvažovat. Vstal od stolu a začal zase všechno sklízet.

Svlékl si ochranný oděv, vyroloval si rukávy a právě si začal důkladně drbat ruce až k loktům, když ho zarazilo klepání na dveře. Zvuk ho přiměl k tomu, že úplně ztuhl a zůstal naprosto bez hlesu, zatímco srdce mu divoce bušilo. Nad modrým plamenem Bunsenova kahanu na pracovním stole se ještě stále vařila v kádince voda a vy-

dávala zvuk, který najednou zněl mimořádně hlasitě. Vždyť se snad zatím nedopustil žádné chyby, říkal si. Nesmí tedy propadat panice.

Policie to zřejmě být nemůže. Určitě to bude něco docela nevinného.

Možná že bude-li úplně zticha a nepůjde otevřít, ten, kdo je za dveřmi, zase odejde. Pohlédl na vroucí vodu a uvažoval, jestli je slyšet i za dveřmi. Vtom kádinka na drátěné sífci poskočila a dolů se zasyčením steklo trochu vody. Uplynulo třicet vteřin a pak se klepání ozvalo znovu Muž polkl.

Napětím mu vyschlo v ústech, ale ujišťoval se, že není proč ztrácet hlavu. Půjde otevřít. Určitě se nějak jednoduše vysvětlí, kdo a proč k němu přišel.

Vytáhl zátku z umyvadla, vyšel z koupelny a zavřel za sebou dveře. Rychle se rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, zda se tam nevyskytuje něco podezřelého. Na stole byla ještě stále krabice se sterilními rukavicemi. Uklidil ji z dohledu a šel pomalu ke dveřím. V půli cesty se zastavil a vrátil se ke kádince s vroucí vodou. Ze skříňky nad stolem vzal plechovku s instantní kávou a postavil ji vedle hořáku, aby vytvořil dojem, že si ji právě chtěl uvařit. Otevřel dveře. Za nimi stála žena.

„Nezlobte se, že vás takhle pozdě ruším, ale viděla jsem tu svítit jediné světlo v téhle ulici,“ řekla.

„Ano?“ reagoval muž chladně.

„Mám poruchu na autě a telefonní budku tady na rohu vandalové zničili. Chtěla jsem vás poprosit, jestli byste mě nenechal od vás zatelefonovat?“

Muž na ni chvíli mlčky hleděl a snažil se odhadnout, jestli to není nějaká past. Neposlal sem tu děvku někdo úmyslně? Nepřišla sem, aby ho nachytala? Měla k tomu všechny předpoklady: rudá ústa, bílé zuby, plné poprsí.

Modré oči se na něj usmívaly a jako by ho provokovaly a vybízely, aby se také usmál. Odolal, protože dobře věděl, že sebemenší známka slabosti z jeho strany by jen vystupňovala její úsilí chytit ho do pastí. Ucítil její voňavku. Ztuhl, když si všiml jejího vystouplého břicha. Stavěla na odiv, co má za sebou, ale on byl připraven. „Ale ovšem,“ řekl. „Pojďte dál.“

Žena vešla dovnitř a on za ní zavřel dveře, takže zvenku už nebylo slyšet déšť.

„Kde...?“ zeptala se.

Muž ukázal na stůl s telefonem. Žena se usmála a prošla kolem něj. Ztuhl, když se ho přitom dotkla paží. Páni, byla dobrá tahle ženská, mnohem rafinovanější než ty kurvy, ale stejně hnusná. Cítil rostoucí vzrušení a musel polknout, zatímco ona už se chopila sluchátka. Byla k němu obrácená zády. Jak se jí látka sukně napínala na hýždích, rýsoval se pod ní lem kalhotek. Zatímco čekala na spojení, přenesla váhu na druhou nohu a s úsměvem se k němu pootočila. Když se nedočkala odezvy, úsměv pohasl a ona se zase obrátila ke zdi.

Ta mrcha začala tušit, že prohlédl její pohrávání, a to ho potěšilo. Chtěl, aby to věděla. A chtěl, aby dostala strach.

Přešel ke kádince s vroucí vodou.

„Miláčku? To jsem já. Ta pitomá kára mi zase chcipla a já... „

Ženin hlas se změnil v zaječení, když jí zezadu na krk chrstla vařící voda. Pustila telefon, zhroutila se na kolena s rukama za hlavou a ve snaze uniknout bolesti se snažila ukrýt obličej do klína. Těžce lapala po dechu, ale vykřiknout už nedokázala. Šok jí úplně stáhl hrdlo. Nestihla si ještě pořádně zakrýt tvář, když se na ni vyřinul obsah další nádoby. Byl tentokrát studený, ale v okamžiku se změnil v oheň a do nosu jí začaly pronikat kyselé výpayv. Z očí se staly doutnající uhlíky a nepředstavitelná bolest dostoupila vrcholu. Pokožka, která byla předtím bez poskvrnky, se začala odlupovat a doutnat. Rty jí zduřely a nabubřelý jazyk, pokrytý puchýři, otekl tak, že se nevešel do úst. Kňučela jako zraněné zvíře a slepě se plazila po zemi ve snaze najít únik z pekla.

Muž sebral a zavěsil houpající se sluchátko, ze kterého se stále ozývalo vzdálené volání, a poprvé se nepatrně usmál.

„Ted vidím, jak ve skutečnosti vypadáš,“ zasyčel. „Ted, když je pryč pudr a barvičky, je vidět tvé pravé já. Jsi ohavná!

Hnusná!“ Zašel do koupelny a vrátil se oblečený do zástěry a s nástroji v rukou.

Podlaha byla celá od krve a muž se teď musel do rána zbavit mrtvého těla. To se lehko řeklo. Kdyby mohl mrtvolu rozdělit na menší kusy, měl by větší šanci je zlikvidovat. Potíž však byla v tom, že momentálně v bytě neměl žádnou pilku.

Jen nože a skalpely, které si dokázaly poradit se svalstvem a šlachami, ale s kostmi ne. Nemohl bez rizika opustit byt a jít pilku shánět, musel místo toho kosti zlámat.

První noha byla nejhorší. Nevěděl, jak velkou sílu je na to třeba vynaložit, a než se mu podařilo ji zlomit, musel to zkusit třikrát nebo čtyřikrát. Nakonec změnil techniku a vytvořil si jakousi páku za pomoci dřevěného špalku, na který postupně pokládal všechny končetiny jako na můstek a prudkým dupnutím podpatku docílil čistého zlomu.

Když měl tělo konečně rozporcované a zapakované do šesti plastických pytlů, řinul se z něj pot. Další otázkou však bylo, jak se jich zbavit. Nejspíš se nabízela možnost pohřbít je na nějakém odlehlem místě, ale stejně jako neměl v bytě pilu, neměl ani potřebu mít tam rýč. I kdyby věděl o nějakém opuštěném koutě, neměl by možnost vykopat tam jámu. Uvažoval o řece nebo nějakém kanálu, ale všechno to mělo své nevýhody.

Z vypnutých plynových kamen se při chladnutí ozývaly praskavé zvuky. Pohlédl na starý radiátor se stopami opálení a pomyslel si: „Oheň! To by bylo nejlepší řešení, ale ne domácí krb, nýbrž nějaká pec, nebo ještě lépe - spalovna.“

Spalovny se vyskytují leckde, ale existují dvě místa, kde by nálezy lidských kostí v popelu nevyvolal okamžitý poplach.

Krematorium, anebo ještě vhodnější místo: nemocnice Ale na to bude potřebovat své auto. Normálně si na cestu do bytu auto nebral - dával přednost anonymitě, jakou mu zaručovala veřejná doprava. Každé auto má číslo. Najednou jím jako ledový hrot projel strach. Vždyt i ta ženská měla vůz! Proto původně přišla k jeho dveřím! Policie bude to auto hledat! Manžel už se na ni určitě obrátil, když byl jeho telefonický hovor přerušen. Jak jen mohl byt takový zbednělec a nevzpomenout si na auto? Došla mu ženina slova:

„Jediné světlo v ulici.“

Letěl ke dveřím a zhasl světlo. Stál ve tmě a trhaně dvchal, jak se ho zmocňovala panika. Přemýšlej! poručil si.

Nepanikař. Uvažuj! Touhle ulicí policie pravidelně neprojíždí.

Je velká šance, že ani policie, ani nikdo jiný nebude mít důvod do téhle ulice zajet a opuštěné auto tu najít, ale přece jen s ním bude muset hnout. Na to, aby to bylo bezpečné, stálo příliš blízko. Vzápětí ho však napadlo, že to nepůjde.

Auto bylo přece rozbité!

Znova musel napnout vůli a vzchopit se, aby ho hroživé okolnosti nepohřbily. Napadlo ho, že poruchu na autě mohl zavinit prudký liják, který trval už několik hodin. Že by se do elektřiky dostala voda? Byla jen jediná možnost, jak to zjistit. Chvilí hrabal v ženíně kabelce, až našel klíče od auta.

Na přívěsku byl emblém volkswagenu. Oblékl si kabát a natáhl čistý pár chirurgických rukavic. Nechtěl na vozidle zanechat žádné otisky. Pootevřel dveře. Všude bylo ticho. Pršet přestalo, ale bublavý zvuk z kanálů svědčil o tom, že teprve před chvílí.

Vůz parkoval na druhém konci ulice. Byl to tmavomodrý Volkswagen Polo. To ho potěšilo. Podobných musely po městě jezdit tisíce. Otevřel dveře u sedadla pro řidiče, odjistil západku kapoty a zvedl ji. Špína a zanedbaný motor svědčily o tom, že to už dlouho nikdo neudělal. Bylo to typické „druhé auto“, o jehož údržbu se nikdo moc nestaral, auto na popojíždění po nákupech a pro děti do školy. Jinak mělo jenom symbolickou hodnotu, jistě na rozdíl od manžellova vozu, cavaliera nebo sierry, který se určitě blýskal jako slunce a jemuž se dostávalo okamžité pozornosti při sebemenším zachrchlání.

Muž sejmul víčko rozdělovače a očistil ho uvnitř kapesníkem.

Odtáhl od sebe kontakty a postupně všechny cípkem kapesníku vysušil. Víčko zase přiklopil a osušil všechny přívodní kabely i hlavní kabel od cívky zapalování. S pocitem dobře vykonané práce kapotu zavřel a stiskl startér. Motor se brumlavě probudil k životu a pak se ustálil v pravidelném chodu naprázdno.

Všechno se zase dařilo. Opět se mu vracela sebedůvěra.

Že by teď zabil dvě mouchy jednou ranou? Vůz byl celý špinavý.

Čísla na poznávacích značkách se dala těžko přečíst.

A když se ta zadní zamaže ještě trochu víc a z přední se odlomí roh, může si troufnout jet s ním přes město. Nebude muset brát svoje auto. Trhaně, protože si ještě nezvykl na jeho spojku, otočil vůz do protisměru a zajel s ním až ke schodům do suterénu. Pozorně prohlédl pytle, jestli některý není děravý, seřadil si je u dveří a pak je rychle a tiše naložil dozadu.

V půl čtvrté ráno přijela ke spalovně Kerrovy nemocnice s vozíkem postava v bílém plášti a kalhotách, s maskou na obličeji a bílou čepičkou na hlavě. Zřízenec, který měl službu, odložil noviny a

vstal od stolu, na kterém měl pytlík se sendviči a načatou láhev mléka.

„Co tady chcete?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Tohle tady má přijít rovnou do pece,“ zamumlala postava v bílém.

„V tuhle dobu? Copak neznáte směrnice? Všechny dodávky jdou podle pořadníku.“

„Tohle je něco jiného!“

„jak jinýho?“

„Strašná bouračka. A tady je odpad od operací, to, co jim tam nahoře museli vzít.“

„Tak to musí počkat do rána. Předpis je předpis.“

„Vy tomu nerozumíte. Jedna z těch obětí měla AIDS.“

Topič viditelně couvl a zakabonil se. „Tak toho já se netknu,“ zavrčel při pohledu na balíky.

„To ani nemusíte,“ řekl muž v bílém. „Jen mi otevřete dveře a já už to tam naházím sám.“

Topič chvíli váhal, ale pak povolil a řekl: „Tak pojďte!“ Šel před ním až do spalovací komory a otevřel jedny z trojice kovových dveří v řadě. „Strčte to do týhle,“ řekl. Přihlížel pak, jak osoba v bílém, nyní oranžová od odrazu plamenů, šoupá balíky jeden po druhém do ohně.

„Kde ste říkal, že se to stalo?“ vyzvídal topič.

„Na okruhu.“

„To musel bejt sakra masakr, dyž jim museli uřezat všechny ty nohy. Se divím, že sem vo tom neslyšel v rádiu.“

„Asi ty zprávy nechtějí pustit do oběhu, dokud nestihnou informovat nejbližší příbuzné.“

„Jó, to asi jó,“ souhlasil topič s pravděpodobným vysvětlením. „Voni jezděj jak blázni, tyhle blbouni. Asi na to taky zařvali. Mně je líto jen těch chuděrů, co to do nich nabourali, a voni za nic nemohli. Kdepak, tady se ukazuje, že nikdy nevíš, kdy na tebe dojde.“

Muž v bílém hleděl přes masku na topiče a záře z ohně mu pobleskovala v očích. Neříkal nic, ale topič si z něj připadal nějak nespůj. Asi to dělá to světlo z ohně, říkal si.

„Nedáte si hrnek čaje nebo něco?“ zeptal se.

„Ne, díky. Už budu muset jít,“ řekl muž. Přistoupil ke dvířkům a zavřel je.

„Teď už si snad můžete stáhnout tu masku,“ poznamenal topič.

„Cože?“ zeptal se muž v bílém.

„Tu masku. Máte ji furt na nose.“

„Aha,“ odpověděl muž a křečovitě se zasmál. „To už je u naší jednotky takový zvyk.“

„A co že je to za jednotku?“ zeptal se topič.

„Rychlá záchranka,“ odpověděl muž po malém zaváhání.

„Vidíte, byl bych přísahal, že všechny ty kluky vod rychlovky znám,“ řekl topič, „ale vás sem tu snad ještě neviděl.“

Ste na zřízence nák moc nóbl. Nejste vy nákej ten medik?

Co si hraje na dělnasa?“

„Ne.“

„Tady mně to budete muset podepsat,“ upozornil topič a podal mu papír, připevněný svorkou na kus odrbané lepenku, ke které byl kouskem provázku přivázaný špaček tužky. „Na levou stranu napište tiskacíma písmenama méno a na pravou se podepište. Mezi to napište, co ste hodil do pece a kdo vás poslal.“

Muž vzal podložku a rychle a nečitelně psal. Pak mu to podal zpátky.

„Máte porád tu masku,“ upozornil ho topič a snažil se přečíst, co muž naškrábal. Zaklonil hlavu, podržel si papír ke světlu a koukal na něj skrz dolní půlku svých bifokálních brýlí. „Začínám si myslet, že sem snad nákej nečistej.“

Podíval se muži do očí. Masku byla stále na svém místě.

„Nemůžu přečíst, kdo vás posílá. Jakže se menuje?“

„Doktor Mullen.“

„Doktor Mullen přeci dneska nemá službu,“ řekl topič. „Viděl jsem ho jít v pět hodin domů.“

Zase ten pohled nad maskou. Tentokrát za to nemohly odlesky plamenů. A přece bylo ve výrazu těch očí něco děsivého. „Kdo vlastně ste?“ zašeptal topič, ustoupil dozadu a zašátral po telefonu na zdi. „Co je to za tyátr?“

Pěst přistála topičovi přesně na bradě a muž v bílém zachytil jeho klesající tělo, dříve než dopadlo na zem.

Opatrně zhrouteného muže položil a prohlížel si ho. Na tomhle si bude muset dát záležet. Je asi stejně vysoký jako topič, takže může k měření použít sám sebe. Rozkročil se před pecí a změřil vzdálenost mezi svýma nohama a dvířky pece tak, že se natáhl a plazil se po ru-

kou. Když se dostal hlavou až ke dvířkům pece, udělal podpatkem levé boty na podlaze rýhu a potom vstal. Na to místo pak položil velký pohrabáč. Kdyby někdo jeho výšky na tomhle místě zakopl o pohrabáč, hodilo by to s ním dopředu a narazil by hlavou do železných dvířek.

Muž táhl omráčeného topiče až před pec a nasměroval ho na dvířka topeniště. Musí to provést jedinou ranou. Jak nejlíp dokázal, nadzvedl tělo do pozice podobné kleku a hlavu držel v obou rukách, pak ji odtáhl zpátky a nakonec s ní vši silou, jakou dokázal vwinout, udeřil o železná dvířka. Ozvalo se příšerné zapraskání, které ho plně uspokojilo. Zkusil puls na karotidě a vyděsil se, když ucítil slabý tep, ale i ten pomalu mizel, až náhle ustal úplně. Topič byl mrtvý. Muž uspořádal končetiny tak, aby to vypadalo na pád přes pohrabáč a následný úder hlavy o dvířka topeniště. Zjistil, že všechno ostatní je v pořádku, sebral vozík a potichu se vytratil.

Když Jamieson ve středu ráno vycházel z lékařského domu směrem k mikrobiologii, povšiml si, že u přední vrátnice parkují dvě policejní auta. Jakmile došel do laboratoře, zeptal se Moiry Lipmanové, co se stalo.

„Vy jste neslyšel, jaké neštěstí se tu v noci přihodilo?“ divila se Moira.

„Ne, povídejte.“

„Archie Trotter, noční topič ve spalovně, spadl tak nešťastně, že narazil hlavou o dveře pece. Ráno ho tam našli mrtvého.“

„Chudák, tohle místo snad přináší jen smůlu,“ řekl Jamieson.

„Takhle nemluvte,“ vykřikla Moira. „Moje švagrová jde zrovna dneska na tu operaci.“

„Promiňte. Ale to bude jistě v pořádku.“

„Jak vám vyšly ty pokusy?“ zeptala se Moira, když viděla, že Jamieson prohlíží zkumavky, které naočkoval v úterý.

Jamieson zamyšleně vrtěl hlavou. „Tak nevím. Vypadá to, že je tu řada neobvyklých výsledků.“

„Jak neobvyklých?“

„Tři z biochemických testů nevyšly, jak by podle učebnice měly.“

„To se stává, že jeden pokus nevyjde,“ podotkla Moira.

„Ale tři?“

„To je opravdu trochu moc,“ souhlasila dívka.

„Nenapadá vás něco?“ zeptal se Jamieson.

Moira se usmála: „Že by šlo s odpuštěním... o chybu experimentu?“

„Chcete říct, že jsem ty testy zbabral?“ usmál se Jamieson kysele. „Možná že máte pravdu. Jsem v tomhle přece jen amatér.“

„Chtěl byste, abych vám je zopakovala?“ zeptala se Moira.

„Abyste měl srovnání?“

„Myslíte to vážně?“

„Samozřejmě. To nebude problém.“ „Vy jste anděl,“ řekl Jamieson.

„Nějaká potíž“ zeptal se Evans, kteý právě vešel do laboratoře a uviděl je nad zkumavkami.

Jamieson ho informoval.

„S tím bych si nelámал hlavu, to se stává každou chvíli,“ řekl Evans. „Někdy si říkám, že jestli kdy narazím na mikroba, který se bude chovat v každém ohledu jako v učebnici, dám v laborce do placu láhev sherry.“

„Myslel jsem si, že jsem to zbabral já,“ řekl Jamieson.

„Moira se nabídla, že by mi ty pokusy zopakovala.“

„Jen klid. Myslím, že ty testy byly v pořádku. Prostě je tu spousta atypických kmenů.“

„Ale tři odchylky mi připadají přece jen trochu moc, doktore Evansi,“ namítla Moira.

„Máte pravdu, není to běžné, ale už jsem to taky párkrát viděl,“ odpověděl Evans.

Moira pokrčila rameny a mlčky uznala, že Evans má asi větší zkušenosti.

Harry Plenderleith nebyl moc nadšený, že má šichtu právě v místech, kde sotva před dvanácti hodinami někdo přišel o život. O tom, kde našli mrtvolu, nebylo pochyb, protože na podlaze byly ještě pořád křídou vyznačené obrysy, které tam nechala policie, a na betonu hnědá skvrna po loužičce vytekla krve. Nedalo mu to pokoj, a tak si musel pořád hlasitě pískat, aby zahnal nervozitu. Ne že by toho nebožtíka měl ve zvláštní oblibě. S Trotterem si nikdy v ničem nerozuměli.

Ted když byl mrtvý, Plenderleith si představoval, že se jeho duše vznáší třeba někde tady okolo. Zjistil, že pec číslo dvě je už úplně vyhaslá.

Dal si přes obličej ochrannou masku a začal whrabávat popel. Zvířil přitom oblaka prachu. Sotva začal, zachytil pohrabáčem o něco těžšího, zarachotilo to v popelníku a přimělo ho, aby na okamžik odložil pohrabáč a vylovil tu věc z popela. Byla to dlouhá kost. Oprášil ji a prozkoumával tak, že ji přikládal porůznu k vlastnímu tělu. Nakonec usoudil, že musí pocházet ze stehna. „Chudák chlap,“ zašeptal si tlumeně a dal se zase do vyhrabávání topeniště. Do popelníku padaly další kosti a Plenderleithovi se to čím dál tím víc nezdálo. Občas takhle na nějakou kost narazil, když sem dodali z operačních sálů nějaké zapečetěné pytle, ale tohle mu už připadalo dočista nenormální. Jeho znepokojení vyvrcholilo, když se do popelníku vykulil poslední předmět a zůstal tam v popelu ležet.

Do telefonu blekotal tak zmateně, že ho telefonistka musela napomenout, aby se uklidnil.

„Ale dyť vám ksakru povídám, že se tady stala vražda!“

„Počkejte, řekněte mi to od začátku. Tak vy jste čistil topeniště a našel jste tam nějaké kosti?“

„Jsou to zbytky z člověka, to je jistý!“

Telefonistka se na okamžik ke komusi obrátila o radu, pak se vrátila k telefonu a řekla: „Tady šéf povídá, že to nemusí být nic nenormálního. Když vás přijímali na tu práci, museli vás upozornit, že se někdy vyskytnou zbytky po amputacích nebo podobně.“

„Zbytky po amputaci, jo?“ křičel Plenderleith. „Chcete snad říct, že tomu chudákovi amputovali celou hlavu?“

„Takže příčinou smrti nebyl pád?“ dotazoval se vrchní inspektor Ryan.

„Jedině kdyby padal rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu,“ odpověděl policejní patolog.

„Cože?“

„Promáčknutí lebky je příliš hluboké na obyčejný pád, ale odpovídá tvaru dvíuek od pece, takže bud musel někdo vyvěsit dveře z pantů a dát mu jimi ránu, nebo mu museli vrazit hlavou proti nim, aby to vypadalo jako náhoda.“

„Děkuju vám, doktore,“ řekl policista. Chtěl ještě něco poznamenat, ale přerušil ho kdosi zvenčí. Chvilku tiše diskutovali, načež policista patologovi oznámil: „Vypadá to, že pro vás budeme mít ještě něco.“

„Abych se snad nenudil,“ odpověděl patolog lakonicky.

„Hromada kostí, nalezená v peci, kterou tady náš přítel nebožtík obsluhoval. Byla tam spálená celá mrtvola.“

„Jakýpak troškaření.“

„Skládačka je čím dál komplikovanější.“

Když k němu pronikla zpráva o tom, že policie považuje smrt Archieho Trottera za vraždu, Jamieson stále ještě pracoval v laboratoři. Pověděla mu to Moira Lippmanová.

Zaslechla nějaké zvěsti při obědě v nemocniční kantýně.

A šířily se dál, když si policie v okolí spalovny rozbila svůj hlavní stan.

„A jaký by byl motiv?“ zajímal se Jamieson.

„Je to příšerné,“ řekla Moira. „Ale povídá se, že ve spalovně se dnes ráno našly nějaké lidské kosti.“

„To ještě nemusí nic znamenat...“

„Ale ona to byla kompletní kostra.“

Jamiesona to šokovalo. Možnost vraždy v nemocnici ho přiměla, aby se pod nějakou záminkou vrátil do svého pokoje a nechal si spojit hovor. Dovolal se do Sci Med Monitoru v Londýně a sdělil jim, že si přeje být diskrétně informován o všech výsledcích vyšetřování. Dostalo se mu ujištění, že místní policie bude o jeho zájmu zpravena a obdrží příslušné instrukce.

Když se Jamieson vrátil, Moira seděla u telefonu. Slyšel, že dostala dobré zprávy a že někomu děkovala, než položila sluchátko. „Ptala jsem se na svou švagrovou,“ řekla.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Jamieson.

„Ano, ale ještě nevědí, kdy ji budou operovat. Došlo tam k nějakému zdržení.“

„Kde je doktor Evans?“

„V pracovně doktora Richardsona,“ odpověděla dívka.

Jamieson se s ní rozloučil, prošel chodbou a vyšel po schodech do přízemí. Když vyšlapal schody, uslyšel prasknutí hromu a oknem chodby spatřil, že obloha černá. Jak se díval z okna, zaujala ho postava, která kráčela na druhé straně dvora. Byl to Thelwell. Právě vyšel ze dveří Ústředního sterilizačního oddělení.

Jamieson začal zmařeně uvažovat, co tam asi chtěl.

Uvědomil si, že už si s něčím podobným láme hlavu podruhé; nejprve, když viděl Thelwella v blízkosti laboratoře. To bylo tu noc, co zemřel Richardson. Oddělení mělo za úkol sterilizovat obvazový

materiál a nástroje. Co Thelwell pohledával zrovna tam? Jamieson se po chvíli přemýšlení rozhodl, že bude muset svou zvědavost uspokojit. Dal si za úkol to vypátrat.

Nebe se najednou otevřelo a déšť začal nelítostně šlehat do oken, takže skrz ně nebylo na dvůr téměř vidět. Zastavil se pod stříškou vchodu do budovy a řekl si, že počká, až příval pomine. Byl přesvědčený, že tak prudký liják nemůže trvat dlouho, a skutečně asi po třech minutách začalo nebe trochu prosvítat a déšť zeslábl natolik, že mohl přeběhnout přes dvůr ke vchodu do Ústředního sterilizačního oddělení.

Jakmile vkročil do dveří a procházel třicet metrů dlouhou chodbou k těžkým lítačkám s mosaznými držadly, obklopil ho vlhký vzduch a viděl, že se pára sráží v kapičky vody i na okachlíkovaných stěnách. Na dveřích byl nápis STERILIZAČNÍ SÁL. Když je Jamieson otevřel a dal se podle šipek doleva, vlhkost se ještě znásobila. Musel si prstem objet krk pod límcem. Pak přistoupil k bílé oblečeným postavám.

„Kdo je tady vedoucí?“ Křičel, aby přehlušil sykot páry a také aby ho slyšel muž, který měl na tváři průhledný štít.

Muž ukázal na zelené dveře a Jamieson na ně zaklepal.

„Dále.“

Jamieson vešel dovnitř a spatřil mohutného urostlého chlapíka, sedícího u stolku tak malého, že to ještě zdůrazňovalo jeho zavalitost. V silné, svalnaté ruce držel pero a odškrtoval si položky v nějakém seznamu. I on měl na sobě bílé bavlněné kalhoty a bílou chirurgickou halenu s výstřihem do věčka. Z něj se draly ven černé chlupy na prsou. Jamiesona ovanula silná vůně vody po holení, ani ne tak kvalitní, jako intenzívní.

„Vy jste tu zřejmě vedoucí, že?“ zeptal se Jamieson.

„A kdo jste vy, že se ptáte?“ zabručel muž.

Jamieson mu vysvětlil, kdo je.

„Vrchní ošetřovatel Blaney,“ představil se muž a natáhl se přes stůl, aby mu podal ruku. Jamieson mu s ní potřásl a překvapilo ho, jak je měkká a ochablá.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Před pár minutami tady byl doktor Thelwell,“ konstatoval Jamieson.

„To jo.“

„A co tady chtěl?“

Blaney se zatvářil podezíravě. „Nevím, proč bych vám to měl vykládat...“

Na takovou odpověď byl Jamieson připravený. „Jestli chcete, zavolejte si pana Crichtona na lince 2631 a ten vám poví, že mám právo vám položit jakoukoli otázku.“

„Stačí mi vaše slovo, řekl Blaney. „Pan primář si chodí sám pro balíčky se svými nástroji.“

Jamieson cítil, že se mu stahuje hrdlo. Musel si nejdřív odkašlat a pak se zeptal: „Co má tohle znamenat?“

„Že pan primář trvá na tom, že si bude nástroje pro svůj operační sál vyzvedávat osobně.“

„To dělá odjakživa?“

„Ne, teprve pár týdnů.“

„On prostě přijde a odnese si balíčky nástrojů?“ ptal se Jamieson.

„Nejen to,“ odpověděl Blaney. „On si také kontroluje sterilizační proces.“

„A co konkrétně dělá?“ zajímal se Jamieson.

„Kontroluje teplotu a tlak na manometrech během autoklárování, sleduje zapisovač, čeká, až balíky s nástroji vyjdou ven, a pak si je odnese na svůj operační sál.“

„Řekl doktor Thelwell, proč to všechno dělá?“ zeptal se Jamieson.

„Z bezpečnostních důvodů,“ odpověděl Blaney.

„Z bezpečnostních důvodů,“ opakoval zamyšleně Jamieson.

„Tak je to,“ řekl Blaney. „Není snad něco v pořádku?“

„Ne... nic,“ odpověděl Jamieson, ale kolečka v mozku se mu točila na plné obrátky. Zjištění, že Thelwell je spojovacím článkem mezi sterilizačním oddělením a sálem, to bylo něco, s čím naprosto nepočítal.

„Pan primář Thelwell je totiž velice svědomitý člověk.

Ten nenechává nic náhodě,“ řekl Blaney. „I když doktor Evans prověřuje všechny ty mašiny každý týden a grafické záznamy jsou vždycky k dispozici, on se chce radši přesvědčit sám,“

„A to si doktor Thelwell odnáší jen svoje nástroje?“ zeptal se Jamieson jakoby mimochodem.

„Ne, odnáší všechny balíčky pro gynekologii,“ odpověděl Blaney. „Na tom snad není nic špatného, ne?“ vyrazil útočně, když si všiml Jamiesonova zachmuřeného výrazu.

Jamieson odpověděl, že není, ale mozek mu pracoval na plné obrátky.

„Nepřejete si vidět, jak to tady chodí?“ otázal se Blaney.

Jamieson na něj s úsměvem pohlédl a řekl: „Proč ne.“

Blaney mu po sterilizačním sále uspořádal prohlídku s výkladem a s občasnými zastávkami tam, kde považoval za nutné ještě něco blíže vysvětlit.

„Pro sterilizaci nástrojů se používá vždycky tentýž sterilizátor?“ chtěl vědět Jamieson.

Blaney přisvědčil a ukázal na jeden z autoklávů. „Tenhleten,“ řekl, „tím procházejí veškeré sterilní dodávky pro gynekologii.“

Jamieson si prohlédl ciferníky na přední stěně. „Co se stane, když selže převod páry?“

„Pak se přístroj sám zastaví a odmítne pokračovat v činnosti.“

„A co kdyby šla pára jen na půl výkonu?“

„To je totéž. Zastaví se a na grafu se zobrazí porucha.“

„Je tu nějaké ruční ovládání?“

„Nerozumím vám,“ řekl Blaney.

„Mohl byste přístroj přinutit, aby dokončil sterilizační cyklus, když to neudělal sám?“

„Proboha, kdo by to chtěl zkoušet?“ divil se Blaney.

„Ale dá se to provést?“

„Nedá,“ řekl Blaney. „Automatický časový spínač nenastartuje proces dřív, než se teplota dostane na stanovenou výšku, a kdyby snad někdy během cyklu teplota poklesla pod tuhle hranici, spínač se vypne a nedá se znovu zapnout, dokud teplota zase nevyšplhá nahoru.“

Jamieson se podíval na zapisovač umístěný na čelní stěně stroje a řekl: „Ty záznamy si schováváte?“

„Ano, všechny,“ odpověděl Blaney.

„Takže kdybych vás o to požádal, mohl byste mi dát k nahlédnutí záznam z cyklu, který právě sledoval doktor Thelwell?“

„Ovšem.“

„Rád bych ho viděl,“ prohlásil Jamieson.

Blaney pokrčil rameny a požádal Jamiesona, aby chvílku počkal, než záznam přinese ze své kanceláře. Vrátil se s rolí záznamového papíru. „Tady to je,“ řekl. „Je na tom datum a iniciály.“ Sledoval prstem modrou čáru a upozornil: „Jak vidíte, průběh byl úplně normální. Teplota rovnoměrně stoupala, jak do přístroje proudila pára, a při 131 stupních Celsia se zapnul časový spínač.“ Ukazovák jel po rovné čáře na grafu. „Teplota se pořád držela na stálé úrovni, až časový spínač vypnul, a tady...“ Blaneyův prst sestupoval po modré čáře dolů, „byl přívod páry přerušen a teplota začala klesat.“

„Děkuju vám,“ řekl Jamieson. Zapsal si do paměti referenční číslo grafu a pak se zeptal: „Jak často jste říkal, že je přístroj kontrolován?“

„Doktor Evans ho prověřuje jednou za týden, někdy i dvakrát.“

„To by mělo opravdu stačit,“ připustil Jamieson.

Blaney se skromně usmál: „Děláme, co je v našich silách.“

Jamieson se vrátil na mikrobiologické oddělení, aby promluvil s Clivem Evansem, jak měl původně v úmyslu, ale momentálně měl plnou hlavu zjištění, že si Thelwell odnáší ze sterilizačního centra chirurgické nástroje a drží je u sebe až do doby, než jsou použity. Proč? Proč? Proč?

Našel Evanse v pracovně, která dříve patřila Richardsonovi.

Probíral nějaké papíry.

„Hledám tu nějaká laboratorní hlášení, která postrádáme,“ řekl Evans na vysvětlenou, když uviděl Jamiesona.

„A našel jste je?“ zeptal se Jamieson.

„Ještě ne. Máte nějaké přání?“

„Chtěl jsem vás požádat, abyste zkoordinoval své síly s lidmi z ministerstva zdravotnictví tak, abyste si vzájemně nepřekážel í,“ řekl Jamieson.

„Kdy dorazí?“

„Zítří ráno.“

„Snad by bylo nejlepší, abych promluvil s jejich vedoucím, ještě než se dají do práce, a dohodli bychom se na postupu.“

„To je dobrý nápad. Jak přijedou, zavedu je hned do laboratoře,“ řekl Jamieson.

„Máte ještě něco?“ zeptal se Evans, když viděl, že se Jamieson nemá k odchodu.

„Kdy jste naposled prověřoval na sterilizačním oddělení sterilizátor. pro chirurgii?“ zeptal se Jamieson.

Evans se zatvářil překvapeně. „Dnes ráno. Proč se ptáte?“

„Byl v pořádku?“

„V perfektním. Ostatně jako vždycky. Nechápu, kam míříte.“

„Laboratoři se ještě pořád nepodařilo najít kontaminující mikroorganismus ani na sálech, ani na odděleních, ani ve vzorcích z ovzduší a ostatně ani nikde jinde. Je to tak?“

„Bohužel ano.“

„Jak já to vidím, je jen omezený počet cest, jakými může k infekci dojít. Jedna z nich je, že existuje dosud neidentifikovaná osoba, a ta je nosičem infekce, kterou přenáší na pacienty.“

„Jako Thelwell.“

„Jako bacilonosič,“ souhlasil Jamieson. „Další možnost je, že nástroje nebo obvazový materiál přímo na sále jsou kontaminované.“

„Ale to není možné,“ namítl Evans. „Přicházejí v zapečetěných baleních přímo z autoklávu.“

„Takže laboratoř vůbec nepokládá za nutné je kontrolovat, je to tak?“

„Není to nutné.“

„Vy tedy kontrolujete přístroj, a ne to, co z něj vyjde?“

„Není to nutné,“ opakoval Evans.

„Chci, abyste udělali namátkovou kontrolu u balíku nástrojů z gynekologického sálu.“

„Kdy?“

„To vám včas řeknu.“

„No, vy jste šéf,“ usoudil Evans, ale z jeho odpovědi bylo zřejmé, že to, co se po něm žádá, pokládá za ztrátu času.

Jamieson jeho postoj chápal, ale o tom, že si Thelwell odnáší nástroje ze sterilizační jednotky, mu neřekl. Pak by Evans velmi snadno pochopil, oč se jedná a co si o tom myslí.

Zatím to však bylo příliš otřesné, než aby to vyslovil nahlas.

Jestli je chyba v nástrojích, musí k nákaze dojít až po sterilizaci. To znamená, že to není náhodné. Kontaminace by musela být úmyslná! Ženy v Kerrově nemocnici neumírají na politováníhodnou náhodnou infekci. Někdo je vraždí.

Představa, že by Gordon Thomas Thelwell skutečně něco prováděl se sterilními chirurgickými nástroji, ještě než budou použity na

sále, byla tak hrůzná, že na jakoukoliv úvahu o ní reagovalo Jamiesonovo podvědomí záplavou námitek a argumentů, že se musí jednat o nějaký omyl. Taková věc nemůže připadat v úvahu. To už by snad patřilo do světa surrealistických monster nebo psychiatrických léčenben.

Ale i když připustil, že je to třeba pouhý výplod jeho fantazie, založený na hluboké nechuti vůči tomu člověku, přece jen tu myšlenku nedokázal úplně zapudit.

Později, když si zvečera lehl na postel a netečně koukal do stropu, něco uvnitř mu stále říkalo, že o tom prostě uvažovat musí. Musí všechno promyslet logicky a bez emocí.

Nemá právo se prostě na něco vykašlat jen proto, že to všechno vypadá tak odporně. Musí k tomu přistoupit úplně chladně a bez emocí. A tak se do toho dal, s pocitem, že se vydává na cestu, pro kterou má v sobě pramálo srdnatosti.

Thelwell osobně odebral z ústřední sterilizační jednotky chirurgické nástroje. To byl nezvratný fakt. Podle Jamiesonova názoru neexistoval jediný objektivní důvod, který by ho k tomu mohl vést. Ten člověk byl primář, a ne nějaký poslíček, ne nějaký zřízenec na sále, ale chirurg. Jestliže si pro ně došel osobně, pak to muselo být jediné proto, že k tomu měl nějaký pádný osobní důvod. Chtěl je mít ve vlastních rukou, dřív než se dostanou na operační sál. Ale proč? Co s nimi zamýšlel? Jamieson věděl, že odpověď na to mu nespadne z nebe. Tohle bylo něco, co musí vypátrat. Čas přemýšlení skončil. Nastal čas skutků.

Jamieson znal referenční čísla, pod nimiž figurovaly balíky, které Thelwell odnesl ze sterilizačního oddělení. Zapamatoval si je, když studoval graf z jejich sterilizačního záznamu.

Musí jít na gynekologii a podívat se tam po nich.

Ale nejdřív se musí ujistit, že už tam Thelwell není. Pohlédl na hodinky, bylo osm. Chirurg už pravděpodobně dávno odešel domů, ale Jamieson pro jistotu zavolal centrálu, aby se o tom ujistil. Asi po dvou minutách mu centrála potvrdila, že Thehvell už v nemocnici není.

Jamieson vešel na gynekologické oddělení postranním vchodem, protože se domníval, že čím méně lidí ho uvidí, tím líp. Nehodlal se sice schovávat po výklencích, ale přece jen se na konci scho-diště zastavil a počkal, až jakási sestra bezpečně odejde, a pak teprve

zahnul za roh a tiše pospíchal chodbou. Gynekologický sál byl až na konci. Létací dveře s kulatými skleněnými okénky, poznamenané škrábanci a rýhami v místech, kde na ně občas narazila držadla vozíků, vedly do předsálí, kam zřizenci přivázeli pacientky na operaci. Tam už se jich ujímal sálový personál.

Když Jamieson vešel na sál, ovanula ho lehká vůně anestetik a ostřejší pach dezinfekce. Jakmile rozsvítil, zaplavilo sál intenzivní světlo bez stínů. Ačkoliv tu bylo určitě aspoň dvacet stupňů, sál se svým nerezovým vybavením a keramickými kachlíky působil studeně. Plynové bomby na aneseziologickém vozíku, které byly od opakovaného plnění na povrchu poškrábané a orýpané, jako by k ostatním perfektně hladkým a neporušeným kovovým součástkám ani nepatřily.

Jamieson spočinul rukou na černém kyslíkovém válci s bílým vrškem a rozhlížel se kolem. Jeho pohled upoutala kovová skříň, do níž se, jak mu sám Thelwell při prohlídce oddělení řekl, ukládaly nástroje.

Když Jamieson prošel sálem a poklekl u skříňky, aby ji otevřel, slyšel zřetelně tlukot svého srdce. Uvnitř bylo šest balíčků s nástroji. Postupně všechny prohlédl a zjišťoval jejich čísla. Byly to balíčky s čísly dvanáct až sedmnáct.

Balíčky číslo osmnáct až dvacet čtyři, které Thelwell odnesl ze sterilizačního oddělení, tam chyběly!

Jamieson cítil, že se mu vzadu na krku ježí vlasy. Až doteď podvědomě věřil, že se všechna podezření ukážou nepodložená, ale chybějící nástroje svědčily o něčem jiném.

Na sále jako by se náhle ochladilo. Celá atmosféra působila nehostinně. Najednou se otevřely dveře a Jamieson upustil balíček, který držel v ruce. Prudce se otočil a zjistil, že tam stojí zřízenec. Strkal před sebou vozík s dvěma plynovými bombami.

„Už můžu tyhleto vyměnit?“ zeptal se ten člověk.

„Jistěže,“ odpověděl Jamieson a dodatečně se zastyděl, že se tak vyděsil.

Pomalů zavřel skříňku a začal si nepřítomně přejíždět konečky prstů po čele. Přitom uvažoval, co dál. Ted' už bylo zřejmé, že Thelwell nepřinesl nástroje přímo na operační sál. Co s nimi udělal? Bylo mu jasné, že sám na tuhle otázku odpovědět nedokáže. Bude muset Thelwella přimět k rozhovoru mezi čtyřma očima a zeptat se

ho, co to sakra vlastně vyvádí. Vrátil se do ubytovny a požádal centrálu, aby mu našla Thelwellovo číslo domů.

Telefon zvedla jedna z Thelwellových dcer. „Tatínek dnes večer není doma. Má zkoušku ve sboru. Mám mu vyřídit, kdo volal?“

„Díky, ani ne. Nejde o nic nutného,“ odpověděl Jamieson a položil sluchátko.

Připadal si jako splasklý balonek. Byl už připravený na nevyhnutelné střetnutí, a teď z něj sešlo. Zkouška kostelního sboru mu zkřížila plány. V duchu ho začalo užírat zklamání.

Ten Thelwell se ale na ty zkoušky nachodí. Kostel svatého Serafa, Te Deum, vzpomněl si. Ne, tohle do zítřka nepočká, rozhodl se. Vyčihá si Thelwella u kostela, a až vyjde, promluví si s ním. Měl už na sobě sako a byl na odchodu, když vtom zazvonil telefon.

„Tady Macmillan.“

„Kdo?“

„Macmillan... Sci Med, Londýn.“

Jamieson se omlouval. Byl přetaženější, než si myslel.

„K těm informacím, o které jste žádal. Kosti patří nějaké Mary Louise Chapmanové, kterou dal její manžel včera v noci hledat. Bylo jí osmadvacet a byla v pátém měsíci.“

Soudní lékaři ji bezpečně identifikovali podle chrupu.“

„To tedy byla rychlost,“ řekl Jamieson.

„V tom vašem městě nabývá teď každé hlášení o pohřešované ženě nový rozměr,“ poznamenal Macmillan. „To pak musí jít všechno stranou.“

„Ovšem,“ souhlasil Jamieson. „Ale stejně jste sebou hodili.“

„Po pravdě řečeno,“ řekl Macmillan, „policie už měla podezření, že by to mohla být ta paní Chapmanová. Její auto se našlo zaparkované za nemocnicí.“

„Aha,“ řekl Jamieson.

„Myslíte, že to má nějaký přímý vztah k tomu, co vyšetřujete?“ zeptal se Macmillan.

Ta otázka vyvolala v Jamiesonově mozku další nestvůrné podezření. „Nejsem si úplně jistý,“ odpověděl.

„Jak se zdá, záležitosti tam u vás nejsou tak jednoduché, jak bychom byli čekali,“ konstatoval Macmillan.

„To tedy nejsou,“ přisvědčil Jamieson a snažil se hovor rychle ukončit, aby v té chvíli nebyl nucen prozradit víc.

„Potřebujete nějakou pomoc?“

„Teď ještě ne.“

Adresu kostela si Jamieson zjistil v telefonním seznamu.

Hledání kostelů má tu výhodu, uvažoval, když zahýbal na stinnou ulici západně od Hardenovy ulice, že je vidíte z dálky. Věž svatého Serfa ho poslední kilometr naváděla až na místo, ale zaparkovat mezi vozy volvo a jinými kvalitními značkami aut, která stála v řadě před kostelem, nebylo nijak jednoduché. Byla to taková příjemná čtvrt, ze které vanul komfort. Kostel sám se tyčil uprostřed dobře udržovaného hřbitova a na jižní straně byl obrostlý psím vínem. To bylo nyní zelené, ale Jamieson si dovedl představit, jak bude na podzim jeho rudá barva ladit se žlutými lístky bříz, které rostly při zdi.

Nakonec Jamieson zaparkoval v jedné z ulic asi dvě stě metrů od kostela. Bylo to sice trochu blízko vjezdu do domu, ale zase ne tak blízko, aby jeho vůz vysloveně překážel autům ve vjezdu, řekl si a dal se na cestu ke kostelu.

Z haly, která byla připojena k hlavní budově, bylo slyšet zpěv a svítilo se tam. Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut deset. To by snad mohli v deset skončit, ne?

Zatím se Jamieson prošel po obou stranách ulice. Byl hezký večer. Zahradám výstavních domů zřejmě prospěla vláha, které se jim dopoledne dostalo, a v klidném večerním vzduchu se mísily těžké vůně různých květin. Připomnělo mu to Kent a Sue. Zpozoroval, že se z kostela začínají trousit lidé, a postavil se přímo naproti, aby Thelwella, až se objeví, uviděl.

Ze začátku byl chodníček před kostelem tak zaplněný skupinkami lidí, kteří se smáli a povídali si, že Jamieson musel dávat velký pozor, aby Thelwella nepropásl. Ale pak utíkaly minuty, skupiny prořídly a Jamieson začal uvažovat, jestli mu Thelwell přece jen neproklouzl. Pomalu ustávalo bouchání dvířek a startování aut. Ulice se vracela ke svému navyklému míru a tichu a on stále ještě neviděl Thelwella vycházet.

Po dalších deseti minutách se objevila žena, která držela v podpaží hromadu papírů a v ústech klíč. Když vyšla, otočila se zpátky ke dveřím a zamkla je. Jamiesona to zmátlo, vždyť si byl téměř jistý, že Thelwella nemohl ani v tom prvním návalu přehlédnout. Přistoupil k ženě a omluvil se, že ji vyrušuje.

„Doufal jsem, že tu dnes večer zastihnu Gordona Thelwella,“ řekl přívětivě. „Je možné, že bych ho propásl?“

„Ale kdepak!“ zvolala žena. „Pan Thelwell tady dnes večer vůbec nebyl.“

„Ale,“ řekl Jamieson a snažil se, aby na něm nebylo znát překvapení. „Jste si úplně jistá?“

„Pan Thelwell už nějaký čas na zkoušky nechodí,“ oznámila žena. „Zdá se, že má teď v nemocnici moc práce. On je totiž chirurg v Kerrově nemocnici, víte? A zřejmě tam teď mají nějaké problémy.“

„Ovšem,“ odpověděl Jamieson nepřítomně. „Na to jsem nevzpomněl.“

Jamieson usedal za volant s dalším nepříjemným podnětem k přemýšlení. Tak Thelwell si všechny ty zkoušky sboru, kam vždycky tak spěchal, docela jednoduše vymýšlel. Lhal.

Ale co tedy po všechny ty večery dělal? A kde byl dnes večer?

Mělo to nějakou souvislost s potížemi v nemocnici?

Jamieson chvíli jezdil sem a tam, aby si to srovnal v hlavě, a nakonec se rozhodl, že se vydá do ulice, kde Thelwell bydlí. Ted už měl v úmyslu Thelwella otevřeně konfrontovat se vším, co o něm zjistil. Zaparkoval vůz na druhé straně asi padesát metrů od Thelwellova domu, usadil se v autě a čekal.

V půl dvanácté se dočkal. Do ulice vjelo Thelwellovo tmavozelené volvo combi a Jamieson se chystal vystoupit.

Čekal, že Thelwell zaparkuje na ulici nebo aspoň že na ulici vstoupí a otevře bránu vjezdu. A právě tam ho chtěl zastihnout. Jenže Thelwell namísto toho stočil vůz proti bráně a ta se na nějaký signál vyslaný z vozu automaticky otevřela.

Ve chvíli, kdy se Jamieson dostal k domu, brána se už zase zavřela a Thelwell vjížděl s vozem do garáže.

Do zahrady dopadlo světlo z otevřených domovních dveří a v nich se objevila paní Thelwellová. „Co že jedeš tak pozdě, miláčku?“ slyšel ji říkat Jamieson.

„Zkouška se trochu protáhla a pak jsme si s Rogerem Denbym skočili na skleničku,“ odpověděl Thelwell.

Thelwell je velmi přesvědčivý lhář, pomyslel si Jamieson.

Když manželce odpovídal, znělo to naprosto věrohodně.

Uvažoval, jestli má konfrontaci s Thelwellem uskutečnit hned na místě, ale pak se rozhodl jinak. Zatím mu stačilo poznání, že Thelwell lže všem, i své ženě. Sedl do auta a odjel do nemocnice.

Když přicházel k svému pokoji, začal vevnitř zvonit telefon.

Honem odemkl dveře a pospíchal zvednout sluchátko, i když najisto počítal, že volající právě v tom okamžiku zavěsí. Byla to Sue.

„Kdes byl?“ vyptávala se. „Už se tě pokouším dovolat celou věčnost.“

„Musel jsem ven,“ řekl Jamieson bez dalšího vysvětlování.

„Jsme v sobotu pozvaní na večeři. Řekla jsem si, že ti radši ještě zavolám.“

„Sue, já asi tenhle víkend vůbec nebudu moct přijet,“ řekl Jamieson.

„Ach...“ Sue nejdřív ztratila řeč a až po chvílce vzdychla.

„To je škoda. Chtěla jsem ti něco říct.“

„Je mi to líto, opravdu, moc líto, ale vzhledem k tomu, jak se tu věci vyvíjejí, prostě nemůžu odjet. Co jsi mi chtěla říct?“

„Zapomeň na to. To počká,“ řekla Sue. „Dej na sebe pozor.“

„Ty taky.“

„Do prčic,“ ulevil si Jamieson potichu, když položil telefon.

Sue mu připadala hrozně zklamaná. Jako by to ani nebyla ona.

Jamieson vstal v sedm. V půl osmé už umytý a oholený vycházel ze svého pokoje a šel si sehnat nějakou snídani.

V osm byl ve svém kutlochu na mikrobiologii. Uklízečky právě na chodbě nespávaly odpadky z košů. Všechno smetí shromažďovaly do velké popelnice, kterou měly naloženou na podvozku.

„Jak to tak vypadá, tak aby měl člověk strach vůbec večer vystrčit nos,“ povídala jedna z nich.

„Mě Stan nepustí, oznámila druhá. „Po tom, co se stalo tý Chapmanový. Dyt to bylo jen čtvrt míle vod nás!“

„To je Leda na pováženou!“

Jamieson stál u dveří, ale neotvíral, stále ještě naslouchal jejich rozhovoru. Najednou se jedna z uklízeček hrůzou chytila za prsa. „Prokristapána!“ vykřikla. „Vy ste mě ale vyděsil. Já sem na chvílku myslela, že to snad je von!“

„Promiňte,“ řekl Jamieson. „Ale jak víte, že nejsem on?“

„Páč vy ste pan doktor Jamieson,“ prohlásila uklízečka.

„To ještě neznamená, že by nemoh bejt rozparovač,“ řekla její kamarádka.

„Možná že né,“ zamyslela se první. „Ale vy nejste rozparovač, že ne?“

„Ne, nejsem,“ ujistil ji Jamieson.

„Jenže co vlastně dělaj ty policajti? To bych ráda věděla,“ křičela druhá žena rozčileně.

„To máš pravdu. Večer se nemůžeš bez nebezpečí ani projít přede dveřma. Jen když mají zadarmo uniformy a vysoký penze!“

„A to s tou vysokou penzí dou do důchodu už v padesáti.“

Chlapec mýho švagra Ronnie se dal k policii, tak to vím bezpečně...“

Jamieson je zanechal jejich konverzaci a zavřel dveře. Cítil, jak mu na spáncích pulsuje krev. Ta ženská, která řekla „to neznamená, že by nemoh bejt rozparovač, v něm znovu rozdmýchala hroznou představu, že mezi mrtvými ve městě a mrtvými v nemocnici by mohla být nějaká souvislost.

Thelwell zasahoval do dodávek sterilních balíků na sál a zároveň lhal, že chodí večer na zkoušky sboru...

Zrůdnost takových úvah Jamiesona na několik minut úplně paralyzovala. Bylo by vůbec myslitelné, že by Thelwell nejenom nechával úmyslně umírat pacientky v nemocnici, ale že by dokonce... byl i vrah rozparovač?

Jamieson se přiměl k realistickému uvažování, které volalo po nezvratných důkazech. Byla tu například otázka, jestli se data vražd a data Thelwellových údajných zkoušek sboru shodují. Dalo by se to zjistit u svatého Serfa? To bude muset promyslet později. Ted musí nejdřív zjistit dnešní rozpis operací na gynekologii. Zavolał vrchní sálové sestře.

„V deset operuje doktor Morton. Chcete se zúčastnit?“

Jamieson řekl, že přijde a že operace nesmí za žádných okolností začít, dokud se nedostaví.

„Dobře, doktore,“ odpověděla zaraženě sestra.

Jamieson zatelefonoval Blaneymu do Ústředního sterilizačního oddělení a zeptal se ho, jestli má v rezervě nějaké sady nástrojů pro operace na gynekologii.

„Máme jich asi tucet,“ řekl Blaney.

„Potřebuju tři.“

„Na kdy?“

„Ted hned. Zajdu si pro ně.“

Když se Jamieson vracel s nástroji, viděl, že na parkoviště přijíždí Clive Evans. Počkal na něj u vchodu do laboratoří.

„Potřebuj u, abyste se mnou dnes ráno šel na sál. Nevadí vám to?“

„Ani ne,“ odpověděl Evans. „Řeknete mi proč?“

„Chci, abyste odnesl nějaké balíky s nástroji a otestoval je na bakteriální kontaminaci.“

„Jak si přejete,“ řekl Evans. „Tyhle také?“ ukázal na balíky, které nesl Jamieson.

„Ne. Tyhle se dnes použijí při operaci,“ sdělil mu Jamieson.

„Jenže o tom zatím nikdo neví.“ Podíval se na hodinky:

„Vyzvednu vás v pracovně za čtvrt hodiny. Půjdeme na gynekologii spolu.“

Jamiesonovi se sevřelo srdce, když přišel na sál a spatřil Thelwella, jak se myje. Thelwell promluvil první. „Doufám, že nemáte nic proti tomu, abych byl přítomen jako pozorovatel na svém vlastním sále?“ řekl uštěpačně.

„Nemám,“ odpověděl Jamieson suše. „Pokud ovšem jsou vaše stěry stále negativní, pokud jste použil nosní ochranný krém a pokud nebudete stát přímo u operačního stolu.“

„Moje stěry byly vždycky negativní,“ procedil Thelwell sevřenými rty. „Ale v každém případě jsem použil Naseptin, tak jako to dělám i jindy.“

Jamieson si začal u sousedního umyvadla také drhnout ruce až k lokti. I Clive Evans se myl.

„Vidím, že nás poctil návštěvou i reprezentant našeho ctěného mikrobiologického oddělení,“ poznamenal Thelwell jízlivě. „Čím jsme si zasloužili takovou čest?“

„Jsem tady na přání doktora Jamiesona,“ řekl Evans nevzrušeně.

„A tak,“ ušklíbl se Thelwell.

Když Thelwell, Jamieson a Clive Evans vešli na sál, čekal tam už operační tým, sestávající z Phillipa Mortona, jednoho asistenta, anesteziologa, hlavní sálové sestry a její pomocnice.

„Můžeme začít?“ zeptal se Morton.

„Ještě ne,“ zarazil ho Jamieson. Obrátil se k sálové sestře a požádal ji: „Sestro, ukažte mi laskavě balíčky nástrojů pro dnešní operaci.“

Sestra mu beze slova podala balíčky a on zkontroloval jejich čísla. Rozčilením musel polknout, když zjistil, že se liší od čísel, která včera večer našel ve skříni. A naopak že jsou to ty, které včera ve skříni chyběly! Ty, které si Thelwell osobně odnesl ze sterilizačního oddělení! Někdo je musel dát do skříně někdy během noci. Jamieson přešel ke skříni a pátral po balíčcích, které tam byly včera. Ted' byly pryč.

Jamieson se otočil a řekl Mortonovi: „Přeji si, abyste dnes ráno použil tyhle nástroje.“ Ukázal na balíčky, které držel Evans. „Doktor Evans si ty druhé odnese na analýzu.“

„Co se proboha děje?“ vykřikl Morton.

„Vysvětlení bude muset počkat,“ řekl Jamieson. „Jenom prosím proveďte, co vám říkám.“

.. . dobře,“ pokrčil Morton rameny.

„Okamžik,“ ozval se Thelwell. „Rád bych vás všechny upozornil, že tohle je pořád ještě moje oddělení a můj operační sál. Žádám, abych byl informován o tom, co se to tady děje!“

„Můžete to považovat za namátkovou kontrolu chirurgických nástrojů,“ řekl Jamieson. „Proti tomu snad nemáte žádné námítky, nebo máte, pane Thelwelle?“

Jamieson viděl, že Thelwellovy oči nad maskou srší zlostí.

„Jen si přeju, abych byl o těchto věcech průběžně informován,“ odsekl. „To snad není přehnaný požadavek.“

„Namátková kontrola přestává být namátková, pokud se vyhlásí předem,“ odpověděl Jamieson.

„Mohu konečně začít?“ zeptal se Morton už wsloveně netrpělivě.

„Ovšem,“ řekl Jamieson. „My už odcházíme.“

Když Clive Evans došel ke dveřím, srazil se s Thelwellem, který se právě také obrátil k odchodu. Nástroje, které nesl, se rozsypaly po celé podlaze.

„Potrhle nemehlo, odfrkl si Thelwell a zmizel za lítacími dveřmi. Evans vyděšeně pohlédl na Jamiesona. „On do mě strčil schválně!“ vykřikl.

Jamieson pohlédl na nože, skalpely a kleště, které se válely na zemi, a rezignovaně vzdechl. Testy na sterilitu už nemělo cenu dělat. Evans se dal do sbírání nástrojů. „Co teá s nimi?“ zeptal se.

„Vratte je na sterilizační oddělení na umytí a sterilizaci!“ řekl Jamieson. „Já si zatím promluvím s doktorem Thelwellem.

Jamieson byl bez sebe vzteky nad tím, co Thelwell udělal, ale zároveň ho děsilo to, co se za tím mohlo skrývat. Jestli Thelwell strčil do Evanse schválně, je nasnadě, že tím chtěl zabránit mikrobiologickému vyšetření nástrojů. Byla to mazaná blesková reakce. Bystrý úsudek, chytrost a úskočnost.

Nepopsal Ryan právě takhle hlavní rysy psychopata?

Jamieson zastihl Thelwella, jak v pracovně otevírá poštu.

Sekretářka v předpokoji nebyla, takže Jamieson prostě vrazil do dveří, které nebyly úplně dovřené. Thelwell si ho zpočátku ani nevšiml. Byl zřejmě ještě pořád v ráži, soudě podle způsobu, jak otvíral stříbrným nožem na papír obálky.

Naprosto přesně nasadil u každé na růžek špičku nože a pak ji jediným máchnutím vzhůru rozřízl ve švu. Jamieson si odkašlal, Thelwell přerušil svou činnost a pohlédl na něj.

„Co zas chcete?“ vyštěkl. „Nebo snad jdete na další namátkovou kontrolu?“ A dotvrdil svou poznámku pohrdavým odfrknutím.

Jamieson měl co dělat, aby zkontroloval vztek. Řekl: „Vy jste právě zabránil kontrole chirurgických operačních nástrojů tím, že jste je rozházel po celém sále. Myslím, že jste mi dlužen nějaké vysvětlení.“

„Co mi to tu k čertu vykládáte?“ zachrptěl Thelwell.

„Ten idiot z mikrobiologie vrazil schválně do mě. Je to typický Richardsonův protekční spratek. A teď buďte tak laskav a nechte mě pracovat.“ Thelwell se zas posadil a dal se do čtení pošty. Tvářil se, jako by tu Jamieson už nebyl.

Jamieson řekl pomalu a klidně: „Žádám vás, abyste mi podrobně vylíčil, co jste dělal s nástroji, které jste včera odnesl ze sterilizačního oddělení.“ Přitom bedlivě pozoroval, jaká bude Thelwellova reakce.

Thelwell přestal číst, opřel se v křesle a dlouze vydechl.

„Panečku, my jsme sebou ale hodili,“ řekl.

Jamieson stále čekal na odpověď.

„Přinesl jsem je přece sem.“

„Kam?“

„Sem, na své oddělení.“

„Odkdy funguje primář chirurgie jako zřízenec?“ zeptal se pomalu Jamieson.

„Od té doby, co se primář chirurgie musí natolik starat o své pacienty, že je nucen kontrolovat sterilizaci nástrojů pro své operace a postarat se o to, aby s nimi nikdo před použitím nemanipuloval.“

Na tak přímou odpověď nebyl Jamieson připraven. Musel si dát pozor. Člověk, s nímž jedná, není žádný blázen. Byl ten chlap prostě jen chytrý? Nebo až moc chytrý? Natolik mazaný, aby předstíral, že sám má podezření na čachry, z nichž měl být zřejmě obviněn?

„Nemanipuloval?“ podivil se Jamieson.

„Napadla mě taková možnost,“ vysvětlil Thelwell.

„Aha,“ řekl Jamieson a pokusil se Thelwella nachytat.

„Takže vy jste včera osobně odnesl nástroje ze sterilizace na sál a tam jste je osobně uložil do skříně na nástroje?“

„Ne tak docela,“ obešel Thelwell past. „Měl jsem je přes noc zamčené ve svém psacím stole. Na sál jsem je odnesl až ráno těsně před zahájením operace.“

„A co ty nástroje, které už na sále byly?“

Thelwell odemkl skříňku v levé dolní části psacího stolu a vyndal balíčky, které zaměnil. „Ty jsem chtěl odnést zpátky na ÚSO, aby je tam přesterilizovali.“

„Máte nějaký důvod k podezření, že se s nimi dělo něco nekalého?“ zeptal se Jamieson.

„Prostě jsem udělal bezpečnostní opatření,“ odpověděl Thelwell. „Ale měl jsem pocit, že k němu mám důvody. A jelikož jste se zřejmě i vy zabýval podobnou myšlenkou, můžete proti tomu těžko něco namítat.“

Na to Jamieson neřekl nic.

Thelwell pokračoval: „Můžu vás ujistit, že nástroje, které Evans upustil na zem, byly absolutně sterilní a že byly pod zámkem v této pracovně od chvíle, kdy jsem je odebral z autoklávu na ÚSO.“

„Dobře,“ souhlasil Jamieson. Nepodařilo se mu Thelwella vmanévrovat ke lži ani k výroku, který by eventuálně mohl být nepravdivý. „Snad bychom tedy mohli dospět k určitému kompromisu?“

„Ohledně čeho?“

„Ohledně dohodnutého postupu při sterilizaci a uskladňování nástrojů a obvazového materiálu,“ řekl Jamieson.

„Co máte na mysli?“

„Navrhuji, aby se nástroje na sále neskladovaly vůbec.

Navrhuji, aby se přinášely rovnou z ÚSO těsně před použitím.

Thelwell chvíli uvažoval a pak řekl: „Souhlasím.“

„Tyhle teď vezmu s sebou,“ ukázal Jamieson na balíčky z Thelwellova stolu. Thelwell mu je podal.

Když Jamieson projednal zavedení nového režimu při zacházení s nástroji jak s Ústředním sterilizačním oddělením, tak s administrativou, vrátil se do své místnosti v laboratořích. Moira Lippmanová ho požádala o krátký rozhovor.

„Samozřejmě.

„Zopakovala jsem vaše pokusy s pseudomonádou,“ řekla. Jamieson se usmál. „A co se stalo?“

„Měl jste naprostou pravdu. Z biochemického hlediska tam byly tři signifikantní odchylky. Musím přiznat, že jsem udělala ještě pár testů navíc, a ty odhalily ještě dvě další.“

„Takže celkem pět?“ zvolal Jamieson.

Moira Lippmanová přisvědčila. „Velice zvláštní,“ řekla.

„Vlastně by se téměř mohlo říct, že... Ale ne, to je hloupost.“

„A co?“

„Ne, vážně ne. O tom nemá cenu uvažovat.“ Otočila se na podpatku a zase Jamiesona opustila.

Jamieson si po chvíli přemýšlení musel přiznat, že z duše nenávidí, když tohle někdo udělá.

První signál toho, že se na pooperačním oddělení gynekologie děje něco podezřelého, přišel v půl čtvrté, když Jamiesonovi zavolal Hugh Crichton. „Přál jste si přece být informován o jakékoliv další chirurgické infekci, která by se v nemocnici objevila?“

„Jistě.“

„Podle všeho má osm žen, které byly během posledních deseti dnů operovány na gynekologii, horečku a infikované rány.“

Jamieson na okamžik zavřel oči a pak vzdychl: „Pokračujte.“

„Zatím vám k tomu sotva řeknu něco určitého. Posíláme vzorky do bakteriologické laboratoře. Jen jsem si myslel, že byste o tom všem měl vědět.“

„Jak se těm ženám daří?“ zeptal se Jamieson.

Crichton si nervózně odkašlal a pak odpověděl: „Jsou ve velmi vážném stavu. Mělo to všechno mimořádně rychlý průběh a jejich stav se stále zhoršuje.“

„Díky za zprávu.“

Jamieson položil telefon, na okamžik složil hlavu do dlaní a přemýšlel. Další infekce a znovu na oddělení u Thelwella.

Jestli to má na svědomí zase pseudomonáda, bude se to tam muset celé uzavřít. Jiná možnost není. Šel si promluvit s Clivem Evansom.

„Zrovna jsem se o tom dozvěděl,“ řekl Evans, hned jak Jamieson vešel. „Vzorky tu budou každou chvíli.“

„Takže zítra ráno budete vědět, jestli je to zase pseudomonáda?“

„Zítra s určitostí, ale pár čerstvých mikroskopických preparátů ze vzorků můžeme udělat hned. Z těch bychom mohli získat aspoň předběžný odhad.“

„Za jak dlouho?“

„Do půl hodiny.“

„Jakmile budete mít výsledek, dejte mi, prosím vás, vědět.“

„Samozřejmě.“

Když za ním přišel Clive Evans, Jamieson se právě pokoušel už po čtvrté dovolat Sue, ale zase marně. Evans zřejmě nesl výsledky předběžných testů. Jamieson položil telefon.

„Právě jsem si prohlédl obarvené nátěry,“ řekl Evans.

„A jak to vypadá?“ zeptal se s úzkostí Jamieson.

„Myslím, že nejde o pseudomonádu.“

„Nejde?“ vykřikl Jamieson.

„Jsou to spíš grampozitivní koky než gramnegativní tyčinky.“

„Tak co z toho vyplývá?“

„Zatím všechno ukazuje na stafylokokovou infekci,“ řekl Evans.

„Cože, zase úplně jiná infekce?“ užasl Jamieson.

„Vypadá to tak, ale jistotu budeme mít ráno, až kultury vyrostou.“

Jamieson se odvrátil a snažil se vyrovnat s možnými důsledky Evansovy zprávy. „Další epidemie pooperační infekce na tomtéž oddělení, avšak způsobená úplně odlišným mikroblem?“ zamumlal.

„Už to tak vypadá,“ řekl Evans. Víděl, že Jamieson se zabral do hlubokých úvah, a tak řekl: „Jestli mě teď omluvíte, musím se dát do práce.“

„Díky,“ řekl Jamieson roztržitě.

Jamieson se dostavil na gynekologii už v půl sedmé. Stav infikovaných patientek se ještě zhoršil a byly obavy, že pokud se nenajde vhodné antibiotikum, některé z nich by dokonce mohly brzo zemřít. Volba antibiotické terapie už vyvolala rozpory mezi Thelwellem a jeho spolupracovníky. Ti se všichni shodovali na tom, že penicilin nezabírá. To nebylo žádné překvapení vzhledem k tomu, že většina nemocničních kmenů stafylokoka na něj během let získala rezistenci.

Thelvell však stále trval na tom, aby se pokračovalo v aplikaci Cephalosporinu, zatímco Morton namítal, že nemá patřičný účinek, a to všechno vyvolávalo potlačovanou nevoli. Jamieson navrhl, aby se zkusila kombinace několika antibiotik najednou. Po krátké diskusi byl schválen režim tří preparátů, současně s podrobným sledováním stavu jednotlivých patientek, aby se léčba mohla změnit, pokud bude neúčinná.

Jamieson si vzal stranou vrchní sestru z oddělení a začal se jí vyptávat na infikované pacientky. „Kolik máte na oddělení celkem patientek, sestro?“

„Sedmnáct.“

„A z toho jich infekci dostalo osm?“

„Zatím,“ řekla ošetřovatelka.

„Má těch osm něco společného?“ zajímal se Jamieson.

„Co tím myslíte?“

„Snažím se dopátrat, proč u osmi ze sedmnácti patientek se do ran dostala infekce a u ostatních ne. Nebyly všechny operovány ve stejný den? Na tomtéž sále? Operoval je tentýž chirurg? Všechny tyhle údaje bych rád znal.“

„To můžu zjistit.“

Jamieson ji následoval na inspekční pokoj a čekal, zatímco prověřovala statusy. Všiml si, že ji znervózňuje, když u ní stojí. Otočil se tedy a prohlížel si zatím nějaké pohlednice připíchnuté na stěnu. Dvě z nich byly odkudsi ze slunných středomořských pláží, zbytek byly peprné lístky od moře, zachycující většinou velmi prsaté sestřičky a opatřené titulky jako: „Tomu říkám ošetřovatelka!“

„Jenom dvě z těch pacientek měly operaci ve stejný den,“ oslovila ho ošetřovatelka. „Některé operoval pan Thelwell, některé doktor Morton. Dvě se dělaly na gyndě, šest na ortopedii. Opravdu se tam nedá najít nic společného.“

„Nějaký společný faktor tam být musí,“ tvrdil Jamieson.

„Jestli se všechny nakazily zároveň, musí za tím něco vězet.“

„Ale já nemůžu na nic přijít,“ řekla sestra.

„Já zatím také ne,“ souhlasil Jamieson a nepřestával si lámat hlavu. „Ale nějaký spojovací článek se nalézt musí. Je jich příliš mnoho, než aby to byla náhodná infekce ze vzduchu.“

Na inspekční pokoj vstoupila sestra a omluvila se, že ruší.

„Vrchní sestro, jdu kvůli paní Galbraithové. Je jí hrozně zle.“

Vrchní sestra odešla. Z oddělení bylo slyšet pronikavé výkřiky bolesti. Odešel také a vrátil se do lékařského domu.

Když šel Jamieson po schodech, zazdalo se mu, že se z prvního patra ozývá nějaký šramot, jako by tam někdo postával. Zarazil se, ale neslyšel nic. Za normálních okolností by takové věci nevěnoval vůbec žádnou pozornost, ale teď měl nervy napnuté. V nemocnici se dělo cosi podivného, snad přímo d'ábelského. Nebylo divu, že to probouzelo strach a podezření. Pokračoval po schodech vzhůru, ale když měl zahrnout za roh, zbystřil všechny smysly. Nemohl už potlačit pocit, že tam někdo číhá. Schválně zašoupal nohama, aby bylo jasné, že při příštím kroku zahne za roh, a pak předem napřáhl pravou pěst. Ze stínu se vynořila paže a Jamieson se už chystal udeřit. V poslední chvíli stačil ránu zastavit. Spatřil totiž zápěstí té ruky a bylo mu jasné, že patří ženě.

„Co tu ksakru děláte?“ vykřikl, popadl ji za obě ruce a táhl ji na světlo.

„Jen klid!“ ozvala se Sue. „Co tak zprudka?“

Jamieson oněměl překvapením a zároveň zděšením z toho, co se mohlo stát. „Panebože!“ vykřikl. „Málem jsem tě složil!“

„Dovedu si představit lepší uvítání,“ řekla Sue. „Z čeho jsi, prosím tě, tak nervózní?“

„Co ty tady děláš?“ zvolal Jamieson. „Já tě honím telefonem celý den.“

„Musíme se bavit na schodech?“

Jamieson odemkl svůj pokoj a oba vešli dovnitř.

„Trochu mě hryzlo svědomí, že jsem s tebou včera mluvila po telefonu tak ošklivě, a tak jsem si řekla, že přijedu a osolaně tě poprosím o odpuštění. Ve vrátnici mi prozradili, kde bydlíš. Když jsem byla u vchodu, viděla jsem tě z dálky přicházet, a tak jsem na tebe chtěla vybafnout.“

Jamieson jen zakroutil hlavou, pak ji vzal do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. Byl z toho všeho pořád ještě pořádně rozrušený. „Ty jsi blázen,“ zašeptal jí.

„To jako na uvítanou?“

„Promiň. Strašně rád tě vidím, ale...“

„Uklidni se. Nechci ti tu překážet. Víím, jaký máš frmol.“

Zamluvila jsem si hotel. Jen jsem si řekla, že když nemůžeš přijet ty, zajedu za tebou sama... a povím ti tu novinu.“

„Jakou novinu?“

„Jsem těhotná. Bude z tebe táta.“

„No to je nádhera!“ zvolal Jamieson, popadl Sue a sevřel ji v náruči. Tváří se jí přitiskl k temeni hlavy.

„Opravdu tě to těší?“ zeptala se Sue trochu bezbranně.

„Těší? A co jsi čekala? Jsem na vrcholu blaha. Vůbec si neumíš představit, jak jsem šťastný,“ řekl Jamieson, pustil Sue a rozpráhl ruce, jako by si volal nebe za svědka. Když Sue viděla jeho rozzářenou tvář, opustily ji všechny pochybnosti a uvolněně se zasmála.

Jamieson spatřil její výraz a vzpomněl si, kdy ho u ní viděl naposledy. Bylo to ke konci jeho pobytu v nemocnici, když si prvně po havárii uvědomil, jaký byl blázen. Tenkrát se Sue za své chování omluvil. A pro Sue to byl okamžik, kdy cítila, že má svého muže zase zpátky. Že změna jeho osobnosti není trvalá, jak se v tom nejhorším období bála. Sebelitující sarkastický netvor, s nímž se byla nucena po měsíce vyrovnávat, byl pryč. Když ji Jamieson poprosil za odpuštění, zadívali se na sebe mlčky, ale dokonale si rozuměli. Sue se poprvé od havárie rozplakala. Byly to slzy úlevy a štěstí.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Jamieson šel otevřít. Stál za nimi Clive Evans.

„Zdálo se mi, že slyším hlasy,“ řekl Evans.

„Pojďte a seznánte se s mou ženou. Právě jsem se od ní dozvěděl úžasnou novinu,“ rozzářil se Jamieson v úsměvu.

„Vidíte před sebou nastávajícího otce.“

„Gratuluji,“ řekl srdečně Evans. „To bude vaše první, paní Jamiesonová?“ zeptal se a potřásl Sue rukou.

„Říkejte mi Sue. Ano, bude to první dítětko.“

„A co byste rádi? Chlapečka, nebo holčičku?“

Sue se podívala na Jamiesona a zeptala se ho: „No, co ty na to?“

„Mně je to úplně jedno,“ odpověděl Jamieson a zase objal Sue kolem ramen. „Musím ovšem přiznat, že kdyby to byl kluk a hrál pravé křídlo za Skotsko, nic bych nenamítal.“

Náhle si všiml Evansova výrazu a přestal se smát, protože z něj pochopil, že něco není v pořádku. „Co se stalo?“ zeptal se.

Evans přisvědčil. „Přišel jsem vám říct, že jedna z žen na pokoji číslo osm zemřela a stav dalších dvou se stále zhoršuje. Antibiotika nezabírají.“

„To je šílené,“ řekl Jamieson. „Máme tu snad další infekci, která je imunní na léčbu? Jste si jistý, že to není zase pseudomonáda?“

Evans omluvně pokrčil rameny: „Zatím mohu jen říct, co jsem odečetl ze sklíček. Tam to ukazovalo naprosto jasně na stafylokokovou infekci. Je samozřejmě možné, že tam číhá i pseudomonáda. Ale s jistotou to budeme vědět až ráno.“

Jamieson si rezignovaně povzdechl: „Zřejmě si do té doby budeme moct jen okusovat nehty.“

„Asi jo,“ přisvědčil Evans.

Jamieson mu poděkoval za informaci a vyprovodil ho ven.

„Co on vlastně dělá?“ zajímala se Sue.

„Clive Evans? Zatím vede bakteriologii, dokud se nenajde náhrada za Richardsona. Bydlí tady vedle.“

„Je vidět, že vaše tajemná infekce se místo zlepšování zhoršuje,“ poznamenala Sue.

Jamieson přikývl a vyprávěl jí o osmi ženách, které v posledních dvanácti hodinách dostaly infekci.

„Osm!“ zvolala Sue.

„V rozmezí pár hodin.“

„Byly na operaci ve stejný den?“ zeptala se Sue.

„To jsem si taky myslel,“ řekl Jamieson. „Ale nebyly a zatím jsme nedokázali najít ani jediný styčný bod.“

Sue s ním probrala možnosti, které už pro něj zjišťovala vrchní sestra, a pak se na chvíli odmlčela a zvažovala další nápady. Jamieson zatím postavil na kávu.

„Jak to, že to tentokrát trvalo tak dlouho, než u těch žen infekce propukla?“ vyptávala se Sue. „Z toho, cos mi říkal, jsem měla dojem, že ty předešlé onemocněly během několika hodin po operaci.“

„To je pravda,“ souhlasil Jamieson. „Ale Evans se domnívá, že tentokrát jde o jiného mikroba.“

„Tohle snad ani není špitál,“ zhrozila se Sue. „To je žumpa plná nákazy.“

„Ale tak to není,“ ohradil se Jamieson.

To ji překvapilo.

„Všechno je čisté, bez poskvrnky a sterilní. Nikdo nemůže přijít na to, odkud nákaza proniká. To je právě ten problém.

Vypadá to, že vzniká z ničeho.“

„Nemáš tedy žádný nápad?“

„Jeden bych možná měl,“ odpověděl Jamieson váhavě.

„Tak se pochlub.“

„Že by to mohlo být úmyslné,“ řekl Jamieson.

Sue vypadala konsternovaně, jako by vůbec nemohla uvěřit svému sluchu. Dlouho mlčela a pak zašeptala: „To snad nemyslíš vážně.“

„Kdyby to tak nebylo, byl bych jen rád,“ odpověděl Jamieson.

„Ale když nemůžeme najít zdroj infekce po všech těch testech, co už byly provedeny, musím začít uvažovat i o úmyslné sabotáži.“

„Ale jak?“ zeptala se Sue, která se s tou možností stále nedokázala vnitřně vyrovnat. „A proč?“

„V této chvíli zvažuju možnost, že došlo k úmyslné kontaminaci nástrojů používaných k operacím.“

„To je naprosto příšerné,“ zvolala Sue. „Neexistuje třeba nějaké jiné vysvětlení? Která osoba se zdravým rozumem by mohla takovou věc provést?“

„Osoba se zdravým rozumem ne,“ řekl Jamieson a zdůraznil slovo „zdravý“.

„Myslíš, že to byl člověk s nějakou duševní poruchou? Někdo z personálu?“ vyptávala se dál Sue a oči se jí rozšířily hrůzou.

„Upřímně řečeno, taky ještě pořádně nevím, co si o tom myslet, ale některé věci opravdu volají po vysvětlení.“

„Jako třeba co?“

„Jako třeba proč se primář chirurgie ujme povinnosti sám přinášet ze sterilizačního oddělení sady nástrojů, které pak přes noc přechovává ve své pracovně, a proč tentýž pan primář lže, že chodí pravidelně na zkoušky kostelního sboru, a přitom tam ani nepáchne?“

„Vidím, žes nezahálel,“ řekla Sue. „Tuším, že je řeč o panu Thelwellovi?“

Jamieson přisvědčil.

„Mluvil jsi s ním o tom?“

„O nástrojích ano.“

„A co ti řekl?“

„Řekl, že si je vyzvedává osobně, aby s nimi nemohl nikdo nic provádět.“

„Takže uvažuje stejně jako ty?“

„Anebo na nich ty zásahy provádí sám,“ řekl Jamieson.

„Chirurg?“ vykřikla Sue. „Snad by sis nemyslel, že Thelwell infikuje své vlastní pacientky?“

„Řekl jsem jen, že je to možnost, kterou musím brát v úvahu,“ odpověděl Jamieson. „Už proto, že ten člověk má mimo jiné ještě další slabinu. Je úplně paranoidní.“

„To ale ještě nemusí znamenat, že je šílenec,“ namítla Sue.

„To ne, ale jisté je, že je lhář. I své rodině předstírá, že chodí na zkoušky sboru, a ve skutečnosti tam nechodí.“

„Tak má třeba milenkou,“ usoudila Sue. „Nejde mi na rozum, co by měly společného jeho zameškané zkoušky s umíráním v nemocnici.“

„S tím ne,“ souhlasil Jamieson. „Mně teď jde o ta úmrtí mimo nemocnici.“

Sue chvíli na Jamiesona zírala, jestli se nezbláznil. Dlouho marně hledala slova, než se na něj obořila: „To přece nemůžeš myslet vážně! Mluvíš přece o těch vraždách ve městě?“

„On je chirurg. A ten policista mi řekl, že vraždy jsou dílem rozparovače, který vyřezává obětem některé orgány.“

„Když jde o takovéhle rozparovačské vraždy, tak si lidé vždycy představují, že za tím vězí nějaký doktor,“ řekla Sue. „A přitom jsem ještě nikdy neslyšela, že by se to potvrdilo.“

„Máš pravdu,“ připustil Jamieson, „ale je v tom něco, co se musí brát v úvahu. Nejenže je Thelwell paranoidní a zatlouká, jak

tráví své večery, ale taky se plete do předávání sterilních nástrojů a krom toho se tělo poslední oběti našlo ve spalovně této nemocnice. Není to dost podnětů pro úvahy?“

„On stále ještě operuje?“ zeptala se Sue.

„Ne, musel jsem ho odvolat, když Richardson našel v jeho střevu infekci, ale jakmile laboratoř ministerstva zdravotnictví definitivně potvrdí, že je čistý, nebudu mu v tom s to zabránit.“

„Jestli máš opravdu tohle podezření, neměl bys je oznámit policii?“ zeptala se Sue.

„Nasměroval jsem je na Thelwella, už když se jednalo o Richardsonovu smrt,“ pravil Jamieson. „Nechci, aby to teď vypadalo, že vůči tomu člověku organizují nějakou osobní vendetu. A mimoto potřebuji mít něco víc než jen podezření, než půjdu na policii s obžalobou primáře, který je jedním z pilířů zdejší společnosti,“ pokračoval.

„Ale co ty zkoušky sboru, na které údajně chodí?“ uvažovala Sue. „Kam tedy vlastně chodí?“

Jamieson pokýval hlavou: „To je věc, kterou hodlám velice brzy zjistit.“

„Snad ho nechceš sledovat?“ žasla Sue.

„Přesně tak. On netuší, že jsem na ty jeho výmysly se zkouškami sboru přišel. To je moje výhoda.“

„Nemyslíš, že to s tím hraním na detektiva trochu přeháníš?“ řekla Sue. „Neměl bys takové věci přenechat profesionálům?“

Jamieson přisvědčil. „Já vím, co myslíš, ale připadá mi docela jednoduché jen pro jednu Thelwella sledovat a zjistit, kam doopravdy chodí. A když na něco přijdu, slibuju, že to hned předám policii.“

Sue se usmála. „No dobře,“ souhlasila, „ale opravdu jen jednou.“

Na návrh Hugh Crichtona si Jamieson a Sue přestěhovali věci do pokoje ve druhém patře lékařského domu, místo aby Sue šla do hotelu. To řešení je oba potěšilo. Clive Evans jim pomohl se zavazadly. „Ty už teď nesmíš nic těžkého nosit,“ napomenul Sue Jamieson.

„Na to je ještě trošku brzy,“ usmála se Sue.

Když všechno odstěhovali nahoru a Evans je opustil, všiml si Jamieson, že je Sue nějak zaražená. „Co je s tebou?“ zeptal se.

Sue na něj pohlédla: „Cítím se nějak směšně.“

„Proč?“

„Nejdřív mi připadalo správné, abych sem za tebou jela, ale teď, když jsem tady, si připadám jako hloupá školačka.

Měla jsem asi zůstat v Kentu.“

„Ba ne, neměla,“ řekl něžně Jamieson. „Je to tak fajn, mít tě vedle sebe. Patříme prostě k sobě. Ale pro tebe to tu nebude žádná zábava. Musím si pospíšet, abych se téhle záležitosti rychle dostal na kloub.“

„Prima,“ řekla Sue.

„Pojď, půjdem se někam navečeřet,“ navrhl Jamieson a lehce pohladil Sue po bříšku. „Všichni tři.“

Byli asi v polovině večere, když Sue náhle odložila příbor a vytrěštěně se na Jamiesona zadívala.

„Co se stalo?“ zeptal se Jamieson.

„Ty ženské se vůbec nenakazily během operace,“ řekla Sue.

„Prosím?“ přeptal se Jamieson, celý zaražený novým prohlášením.

„Ty infikované ženy na oddělení,“ vysvětlovala Sue. „Tu infekci nemusely chytit na sále.“

„Pokračuj,“ vyzval ji Jamieson a také odložil vidličku a nůž.

„Tu infekci muselo způsobit něco na pooperačním oddělení.“

„Ale to bylo celé vymyté a vysterilizované,“ namítl Jamieson.

„To jsem neměla na mysli.“

„Tak co?“

„Jejich obvazy.“

„Jejich obvazy?“

„Je možné, že ty ženy měly převaz ve stejnou dobu. A tehdy mohly chytit infekci. Proto pak onemocněly všechny najednou.

Mikrob musel být v obvazech.“

„Kontaminované obvazy?“ řekl pomalu Jamieson. „Páni, a víš, že můžeš mít pravdu?“ Odešel od stolu, aby si z telefonu vedle baru zavolal do nemocnice. Zatímco čekal na spojení, pozoroval Sue, jak si roztržitě hraje s příborem.

Zdálo se mu, že to trvá věčnost.

„Kerrova nemocnice, ozvalo se konečně.

„Prosím chirurgické oddělení gynekologie,“ požádal Jamieson.

„Tam je obsazeno. Počkáte si chvíli?“

Jamieson se zafatými zuby souhlasil. Na tázavý pohled Sue odpověděl pokrčením ramen.

„Chirurgie, tady je vrchní sestra.“

„Tady je doktor Jamieson, sestro. Potřeboval bych nějakou informaci, jak se na oddělení používá obvazový materiál.“

„A co chcete přesně vědět?“ zeptala se sestra.

„Řekněte mi všechno, nač si vzpomenete. Chtěl bych znát postup při převazech. Taky bych rád věděl, kdy je děláte, a poradí, v jakém je provádíte. Zkrátka všechno.“

„Tak počkejte,“ řekla sestra Roacheová. „Nové pacientky jsou ošetřovány individuálně, takže převaz může být kdykoliv.“

Po několika dnech na oddělení jsou pak převazy prováděny po ranní vizitě, řekněme tak po půl jedenácté. Dělá se to postupně.“

„Všechny pacientky?“

„Ano.“

„Ale jestli se nepletu, teď máte na oddělení sedmnáct pacientek?“ ptal se Jamieson.

„Ano, sedmnáct.“

Jamieson v duchu zaklel. Jestli převazem prošlo postupně všech sedmnáct pacientek, proč jich postihla infekce jenom osm?

„Rozměry!“ zašeptala Sue, která k němu přišla a naslouchala rozhovoru. „Zeptej se na rozměry obvazů!“

„Jaké rozměry obvazů jste při převazech používali, sestro?“

Jamieson musel počkat, než si to zjistila.

Když se sestra Roacheová vrátila k telefonu, třásl se jí hlas rozčilením. „Myslím, že jste asi kápnut na ten svůj společný faktor, doktore,“ prohlásila. „Všech osm infikovaných pacientek dostalo obvazy o šířce 200 milimetrů, ty ostatní měly různé jiné rozměry.“

„A ty dvousetmilimetrové obvazy byly všechny z jednoho balení?“ zeptal se Jamieson se zatajeným dechem.

„Už to tak asi bude,“ odpověděla sestra.

„Zůstal nějaký zbytek?“ chtěl vědět Jamieson.

„To se musím podívat.“

„Jestli ano, dejte ho stranou. At se k němu nikdo ani nepřiblíží. Musím ho odnést do laboratoře.“

„Tak dobře.“

Jamieson položil telefon. „Měla jsi pravdu,“ řekl Sue. „Jsi skutečně génus. Musely to být ty obvazy. Nesterilní balíček obvazů.“

„Ale jak se mohlo stát, že byly nesterilní?“ vyptávala se Sue. Jamieson jen zakroutil hlavou, ve které mu začal vířit černý mrak.

Když se vrátili zase zpátky do ubytovny, Jamieson se hned vydal na gynekologii, aby si promluvil s vrchní sestrou.

Podala mu balíček obvazů, kde už zbývaly jenom dva poslední.

Jamieson si dal pozor, aby se jich ani nedotkl.

„Ošetřovatelka Telferová mi řekla, že je to balíček, který použila při převazu,“ oznámila sestra. „Prováděla převaz se sestrou Baileyovou z ošetřovatelského kursu.“

Jamieson prohlásil, že odnese zbylé obvazy do laboratoře, a pak se zeptal, jak se daří infikovaným pacientkám.

„Špatně. Ještě jsem se nesetkala s tak prudkým rozvojem infekce v ráně.“

Jamieson jí neřekl, že se jedná o úplně novou infekci, ale přemýšlel o tom cestou na mikrobiologii. To, že úplně nový organismus způsobil takovou spoušť na stejném oddělení, jen posilovalo jeho rostoucí podezření, že kontaminaci nezavinila nějaká hříčka osudu. Vězelo za tím něco daleko hroživějšího.

Jamieson spatřil v mikrobiologické laboratoři světlo a našel tam Moiru Lippmanovou. „Nevěděl jsem, že dnes máte noční. To je pro mne šťastná náhoda,“ řekl.

„Máte nějaké přání?“ zeptala se Moira.

Jamiesonovi se zdálo, že má nějak změněný hlas, ale přešel to.

Požádal ji, jestli by mohla podrobit obvazy několika mikrobiologickým testům.

„Ale jistě,“ přisvědčila Moira Lippmanová. „Jen to tu nechte. Za chvíli se do toho dám.“

Dívka se otočila ke stolu, aby se věnovala vzorkům, které měla v práci, a Jamieson cítil, že se musí zeptat: „Nestalo se vám něco?“

Moira Lippmanová odsunula zkumavky a položila dlaně na stůl. „Moje švagrová je jednou z těch infikovaných žen,“ řekla tiše.

„To je mi líto. To jsem netušil,“ poznamenal Jamieson soucitně. „Jak se jí daří?“

„Je na tom moc bídně. Všechny jsou na tom bídně.“ Moira Lippmanová se otočila se židlí, aby se mohla na Jamiesona podívat zpřímá. „Tady se děje něco šíleného,“ řekla.

„Pokračujte,“ vybídl ji Jamieson.

„Tentokrát je to infekce stafylokoka, ale chová se jako pseudomonáda. Ani jedno běžné antibiotikum vůbec nezabírá.

Musíme teď o závod vymýšlet nové kombinace léků.

Jsou to už dvě infekce, které jsou tak vysoce rezistentní na léčbu. Jak je tohle možné?“

„Infekce rezistentní na léčbu nejsou tak vzácné,“ poznamenal Jamieson.

„Ale hned dvě za sebou? A na stejném oddělení? To není normální.“

„Jestli je to pro vás útěcha, ujišťuji vás, že mám tentýž tísnivý pocit,“ prohlásil Jamieson. „Víc vám k tomu zatím nemůžu říct.“

Moira přikývla a lehce zavrtěla hlavou. Vrátila se ke své práci.

Jamieson vyšel z laboratoře a dal se na cestu k ubytovně.

Když přecházel dvůr, všiml si, že se u postranního vchodu na gynekologii objevili dva zřízenci. Tlačili přikrytý vozík směrem k márnici.

„Nemůžeš spát?“ zašeptala Sue.

„Promiň. Vzbudil jsem tě?“ ozval se ve tmě Jamieson.

„To nevádí. Co tě trápí?“

„Něco, co řekla Moira Lippmanová, když jsem s ní prve mluvil. Řekla - abych použil jejího výrazu -, že to není normální, když se dvě tak virulentní nákazy objeví na tomtéž oddělení.“

„Myslíš, že ji také napadlo, že by mohlo jít o úmyslnou kontaminaci?“ zeptala se Sue.

„To ne, myslím, že tak daleko se ještě nedostala,“ usoudil Jamieson. „Moira mluvila pouze o bakteriích.“

„Nevím, kam míříš,“ řekla Sue.

„Jak by sis počínala, kdybys měla nakazit chirurgické nástroje?“ zeptal se Jamieson.

„To je otázka! Asi bych otevřela sterilní obal a vystavila bych je na nějakou dobu vnějšímu ovzduší. Nebo bych je třeba upustila na zem. Nebo na ně plivnout? Vážně nevím.

Ale něco podobného.“

„A pak by byly nesterilní?“

„Ovšem. Nebo nebyly?“

„Jistě by byly, ale uvažuj trochu. Postup o krok dál. Jaký druh mikrobů by na sebe patrně nachytaly?“

„Aha, už vím, co myslíš,“ řekla Sue. „Možnost, že by nachytaly něco mimořádně nebezpečného, asi není moc pravděpodobná.“

„Přesně tak. Neříkám, že by to vůbec nešlo, ale pravděpodobné to právě není. Kdyby bylo, byli bychom všichni pořád nemocní.“

Opravdu nebezpečných patogenů je málo a jsou bohudíky vzácné.“

„A aby se to stalo dvakrát a při dvou různých příležitostech, to zní skoro neuvěřitelně.“

„Ano,“ přisvědčil Jamieson. „Myslím, že je k tomu potřeba udělat víc, než jen porušit sterilní obal.“

„Ale kdyby ten zločinec byl nositelem nějakého virulentního mikroba, bylo by pro něj snadné nakazit nástroje nebo obvazy svými vlastními výměšky,“ řekla Sue.

Jamieson přikývl, ale hned namítl: „Jenže zase je až směšně malá pravděpodobnost, že by byl bacionosičem dvou smrtelně nebezpečných mikrobů. A jak by je od sebe oddělil?“

„Chápu, že je to problém,“ souhlasila Sue. „Tak jak to vlastně mohl někdo udělat, za předpokladu, že existuje vůbec nějaký Někdo. Napadá tě něco?“

„Vůbec nic,“ připustil Jamieson.

„Neříkal jsi, že doktor Richardson asi na něco přišel ohledně toho prvního mikroba?“ zeptala se Sue.

„Ano, ale neprozradil mi vůbec nic bližšího,“ přiznal Jamieson.

„Co když to pověděl někomu jinému?“

„Ale komu?“

„Třeba své ženě?“

Jamieson se otočil a políbil Sue na tvář. „Už vím, proč tě tak miluju,“ zašeptal. „Protože jsi skrz naskrz skvělá.“

Jamieson byl překvapen, když v osm ráno našel Moiru Lippmanovou opět v laboratoři. „Vy jste se ale nějak rychle vrátila!“ podivil se.

„Vůbec jsem nešla domů. Nestálo to za to. Včera v noci jsem toho měla moc na práci.“

„Musíte být úplně vyčerpaná,“ řekl Jamieson.

„Je mi dobře. Stejně bych neusnula, když vím, co prodělává Jenny.“

„Jak je na tom vaše švagrová?“ otázal se Jamieson.

„Je strašně zesláblá a nové léky na ni prakticky nepůsobí.“

„To mne mrzí,“ pravil Jamieson. „Už jste se podívala na ty kultury?“

„Doktor Evans měl pravdu. Je to stafylokok. A je imunní na všechny druhy penicilinu včetně verzí rezistentních na penicilinázu. Erythromycin je také vyloučený. Ale já jsem si na něco vzpomněla.“

„Opravdu? A na co?“

„Před několika měsíci se nemocnice podílela na klinickém pokusu s novým antibiotikem ze Steadmanových farmaceutických závodů; jmenovalo se to Loromycin. Dělal jsem pro ten výzkum laboratorní pokusy a od té doby mám ještě v lednici zbytek toho léku. Vyzkoušela jsem ho na našeho stafylokoka a vyšlo to. Mohou ho použít i lékaři, pokud by ho od společnosti získali větší kvantum.“

„Výborně,“ podotkl Jamieson. „Řekla jste jim o tom?“

„Volala jsem na oddělení před deseti minutami. Také jim tam z toho klinického pokusu zbylo ještě pár tuctů injekcí.“

Doktor Morton je pacientkám hned nasadil a pan Crichton se snaží spojit se Steadmanovými závody, aby poslali další.“

„To je ale trefa,“ řekl Jamieson. „Jen aby už nebylo pozdě.“

Moira přikývla.

„Našla jste něco na těch obvazech?“

Moira Lippmanová přisvědčila. „Měl jste úplnou pravdu.“

Byly intenzívně kontaminované stafylokokem. Není pochyb, že tentokrát zavinily epidemii právě ony.“

Jamieson přiznal, že na tu myšlenku přišla jeho žena.

„Ona je také lékařka?“

„Ne, ošetřovatelka.“

„To je ale chytrá dáma,“ řekla uznale Moira.

„Je právě tady v nemocnici,“ řekl Jamieson. „Včera přijela.“

„To už je méně chytré,“ podotkla Moira.

Jamieson se podíval na hodinky a sdělil jí, že zajde na sterilizační oddělení přezkoumat záznamy o sterilizaci obvazového materiálu. Cestou narazil na Cliva Evanse, který právě přicházel do laboratoře, a oznámil mu, že měl s tím infekčním mikroorganismem pravdu. Evans přikývl a řekl, že mikroskopické preparáty to ukázaly velmi zřetelně. Jamieson ho ještě upozornil, že Moira Lippmanová byla celou noc vzhůru a že by si teď zřejmě potřebovala odpočinout.

„Pošlu ji domů,“ odpověděl Evans.

„Věděl jste, že mezi infikovanými ženami je také její švagrová?“ zeptal se Jamieson.

„Ne, to jsem netušil,“ přiznal Evans.

„Je na tom moc špatně,“ dodal Jamieson. Informoval Evanse také, že Moira přišla se šťastným návrhem na účinné antibiotikum.

„Když budeme mít trochu štěstí, snad tu prokletou záležitost přece jen zvládnem,“ řekl.

„Trocha štěstí by nám vůbec neškodila,“ připustil Evans.

„Zasloužili bychom si ji,“ podotkl Jamieson. Když procházel lítačkami Ustředního sterilizačního oddělení, opět ho jako neodbytný mrak zahalil vlhký vzduch. Na okamžik mu to připomnělo návštěvy u holiče, když byl malý kluk. At bylo venku jakékoliv počasí, uvnitř toho malého krámků ve městě panovalo vždycky horko a vlhko. Aby se dostal do zadního oddělení pro pány a chlapce, musel projít okolo řady boxů se zataženými závěsy. Občasná skulina mezi závěsy mu umožnila letmý pohled na dámy, zakloněné na složitých křeslech, zatímco jim někdo do bílých smaltovaných mís splachoval vlasy. Jiné dámy měly nad hlavami plechové kopule.

Vrchní ošetřovatel Blaney rozmloval ve sterilizační hale s jedním z podřízených. Jakmile spatřil Jamiesona, ukončil rozhovor a čekal, až přijde blíž. Ani se na něj neusmál.

„Potřebuji ještě nějaké informace,“ oznámil mu Jamieson.

Blaney na to nic neřekl. Jen přikývl a čekal, co z Jamiesona ještě vypadne.

„Na pooperační oddělení gynekologie se dostal balík nesterilních ob vazů. Šířka 200 mm. Tady je referenční číslo.“

Podal Blaneymu číslo poznamenané na papír.

„To je vyloučené,“ řekl Blaney a zakroutil hlavou.

„Ale stalo se to,“ konstatoval Jamieson. „Potřebuji se podívat na příslušný záznam sterilizačního protokolu.“

Blaney pokrčil rameny a zamumlal: „To vám stejně moc nepomůže.“ Odešel do své kanceláře a zakrátko se vrátil s registrační kartou v ruce. „Perfektní,“ řekl. „Můžete se přesvědčit na vlastní oči.“

Jamieson si prostudoval křivku na grafu a musel uznat, že Blaney má pravdu. Sterilizační cyklus vypadal v každém ohledu naprosto normálně. „Takže tady k tomu nedošlo,“ usoudil se zklamaným povzdechem.

„Vždyt jsem vám říkal, že to není možné,“ prohlásil Blaney.

„Jak se dostane obvazový materiál na oddělení?“ zeptal se pak Jamieson.

„Přijde pro něj zřízenec.“

„Vždycky?“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Blaney.

Jamieson postřehl v jeho hlase agresivitu a domyslel si, že se ho dotkla skrytá narážka na Thelwelloyv soukromé aktivity s nástroji. „To přece není žádná složitá otázka.“

Příkrost Jamiesonova tónu Blaneyho agresivitu trochu ztlumila. „Ano, vždycky,“ odpověděl.

„Bylo by možné přesně zjistit, co všechno se s tím obvazovým balíčkem dělo od chvíle, kdy vyšel ze sterilizátoru?“ zeptal se Jamieson.

„Do jisté míry,“ připustil Blaney.

„Tak se do toho pusťte,“ přikázal klidně Jamieson a pohled, který na Blaneyho upřel, byl tak přesvědčivý, že ošetřovatele přešla jakákoliv myšlenka na odpor.

Blaney ho odvedl do své kanceláře a začal listovat ve složce papírů. Vytáhl z ní žlutý list, porovnal ho se záznamem, který ještě pořád držel v ruce, a pak řekl: „Tohle je předávací protokol, který patří přímo k tomuhle sterilizačnímu cyklu. Jsou na něm tři podpisy: Johna Hargrave, to je pomocník, který vkládal obvazový materiál do autoklávu a spustil cyklus, doktora Evanse, protože to bylo děláno pro něj jako monitorovaná bezpečnostní zkouška, a můj, protože já jsem nakonec zkontroloval záznam a schválil celý náklad jako způsobilý pro distribuci na jednotlivá oddělení.“

„Co se stalo potom?“ zeptal se Jamieson.

Blaney se znovu podíval na formulář a pokračoval: „Celý náklad byl uložen v čistém skladu až do příštího pátku, kdy byl odepsán a předán gynekologii.“

„Kdo ho převzal?“

„Jeden ze zřízenců. Nevím už přesně který, ale na oddělení podepsala převzetí vrchní sestra Kellyová.“

„Ještě tentýž den?“ chtěl vědět Jamieson.

„Ano.“

Takže tu nebylo žádné zdržení od chvíle, kdy obvazy opustily oddělení, až do okamžiku, kdy dorazily na místo určení, uvažoval

Jamieson. Pokud se s nimi něco provádělo, muselo to být v intervalu tří dnů před jejich použitím, kdy byly uloženy na gynekologii, anebo ovšem během těch dvou dnů, kdy údajně byly v čistém skladu na sterilizačním oddělení. Tahle poslední možnost ho zatím ještě vůbec nenapadla. Že by ke kontaminaci nástrojů a obvazů docházelo, ještě než opustí sterilizační oddělení? Z té myšlenky mu naskočila husí kůže. Pohlédl Blaneymu do očí a spatřil v nich pouze nevrlost.

„Kdo má dohled nad čistým skladem?“ zeptal se.

„Já.“

„Rád bych ho viděl.“

Blaney lhostejně pokrčil rameny a vedl Jamiesona do dlouhé úzké místnosti s kovovými stojany, na kterých byly rozloženy balíky nástrojů a obvazů. Místnost byla bez oken a fluoreskující zářivka nad jejich hlavami vydávala přerušovaný bzučivý zvuk. Blaney zůstal beze slova mezi dveřmi, zatímco Jamieson procházel sem a tam úzkými chodbičkami. Neočekával, že najde něco zvláštního. Chtěl hlavně sledovat Blaneyho reakci na svou přítomnost ve skladu. Čekal na jakoukoliv známku nervozity. Blaney však zůstával naprosto neproniknutelný.

„Je to všechno? zeptal se Blaney, když Jamieson prohlídku ukončil.

„Zatím ano.“

Jamieson dostal od Hugha Crichtona číslo na Claire Richardsonovou a asi po půl dvanácté jí zavolal. Řekl, že by si s ní rád popovídal, udělá-li si na něj čas.

„O čem?“

„O vašem manželovi.“

Na chvíli se odmlčela a pak řekla se zřetelnou stopou hořkosti a výčitky: „No to je mi novinka. Už jsem měla dojem, že se každý z té zatracené instituce tváří, jako by žádný John prostě nikdy neexistoval. Na pohřbu se neobjevil kromě Cliva Evanse a Moiry Lippmanové vůbec nikdo. Jsou to všechno parchanti. John v tom zatraceném chlívku ztratil dvacet let života.“

„To je mi opravdu líto,“ řekl Jamieson a myslel to vážně.

Johna Richardsona měl skutečně rád.

„O čem se mnou vlastně chcete mluvit?“

„Radši bych vám to řekl osobně.“

„A sakra,“ ulevila si Claire Richardsonová. „A kdy byste si to asi představoval?“

„Nešla byste se mnou na oběd?“ řekl Jamieson prosebně.

K jeho překvapení se ozval smích. „To už je pořádně dlouho, co mě někdo pozval na oběd. Jsem pro!“

Dohodli se, že se v jednu hodinu sejdou v jedné restauraci v centru.

Jamieson nečekal ani pět minut, a už tu byla Claire Richardsonová. Potřásli si rukama. Ačkoli se usmívala, vycítil, že v sobě nosí smutek. Nestavěla ho nijak na odiv, ale její trochu odtahitý a do sebe pohroužený výraz prozrazoval, že se stále ještě nestačila se ztrátou vyrovnat. Měla však v sobě také zřejmou vrozenou inteligenci a smysl pro humor, které se projevovaly i během oběda. Jamieson došel k závěru, že je mu velice sympatická. Usoudil, že s Johnem museli být opravdu šťastní. Zřejmě se k sobě dobře hodili.

Jamieson měl trochu obavy, jestli jejich konverzace nebude maličko trapná, ale v tom se dokonale spletl. Oběd se vydařil od začátku až do konce. Když jim na závěr číšník přinesl kávu, Claire si zapálila cigaretu a mezi dvěma šluky se ho zeptala: „A teď mi řekněte, co jste vlastně ode mě chtěl vědět?“

„Vyprávěl vám John často o své práci?“ zajímal se Jamieson.

„Říkal mi úplně všechno.“

„Takže o té záhadné infekci na gynekologii v Kerrově nemocnici jste informovaná?“

Claire Richardsonová zaklonila hlavu a hořce se zasmála:

„Jestli jsem informovaná?“ zvolala. „Prožívala jsem s Johnem všechny ty hrozné průšvihy. Dohánělo ho k zoufalství, že nemůže zdroj té infekce vystopovat. Pak ho naplnilo zadostiučiněním, když se zjistilo, že tu nákazu přenáší Thelwell, a potom...“

„Potom co, paní Richardsonová?“ naléhal Jamieson a naklonil se k ní přes stůl, ale na ni jako by se snesl závoj smutku.

Přestala být sdílná.

„Já vlastně nevím. John začal mít nějaké pochybnosti.“

Zdálo se, že ho něco trápí, úplně se stáhl do ulity, a to bylo u něj něco zcela neobvyklého. Vždycky jsme spolu všechno probírali. Ale teď se zamykal ve své pracovně a pak... však víte, jak to skončilo.“

„Vzal si život,“ řekl Jamieson soucitně.

Claire Richardsonové se rozhořely oči. „Ach ne, to neudělal!“ prohlásila. „Nikdo na světě mě nepřinutí, abych tomu uvěřila!“

„Ale co tedy?“

„Zavraždili ho!“

Jamiesona ohromila suchá věcnost, s jakou Claire Richardsonová své tvrzení vyslovila. Zdálo se, že je o tom skálopevně přesvědčená. „Ale proč?“ zeptal se tiše.

„To sakra právě nevím!“ odpověděla a zašátrala v kabelce po kapesníku, s nímž si pak osušila oči. „Proč to všechno chcete vědět?“

Jamieson chvíli zvažoval, kolik jí toho může říct, a pak jí vysvětlil: „Myslím si, že váš muž odhalil něco, co se týkalo té infekce. Myslím si, že věděl něco strašně důležitého, o čem však živé duši nic neřekl. Byl jsem si jistý, že mi o tom poví ten večer, co umřel, ale dostal jsem se tam příliš pozdě.“

Claire Richardsonové se vrátil do očí život. „Tak to byl motiv pro Johnovu vraždu! Někdo ho zabil, aby mu zabránil vás o něčem informovat?“ ptala se.

„Je to možné,“ řekl Jamieson.

„Jestli tohle dokážete, budu vám nadosmrti vděčná!“ prohlásila.

„Jenže já budu potřebovat vaši pomoc. Musím zjistit, co váš muž vlastně vypátral.“

„Když já to ale nevím,“ vzdychla a bezmocně zvedla ruce.

„Přemýšlejte! Cokoliv, co řekl v té době, kdy byl tak nesvůj, může být důležité. Třeba někde něco napsal? Říkáte, že trávil hodně času v pracovně. Nenechal tam nějaké papíry?“

„Myslím, že ne,“ řekla zamyšleně. „Ale přece jen mě něco napadá...“

„Co?!“

„Ten večer, kdy to všechno začalo, chodil po pracovně sem a tam. Přitom jsem slyšela, že několikrát opakoval:

„Žádné puchýře. Nebyly tam žádné puchýře.“

Jamieson zíral úplně nechápavě a Claire Richardsonová pokrčila rameny. „Já vím. Asi vám to nic neříká, ale přesně takhle to opakoval.“

„Žádné puchýře? Žádné puchýře na čem? Nebo na kom?“

Claire zakroutila hlavou.

„Přemýšlejte o tom,“ povzbuzoval ji Jamieson. „A snažte se upamatovat i na něco dalšího, co John řekl. Jestli na něco přijdete, určitě mě zavolejte.“

„Zavolám,“ slíbila Claire. Podali si ruce a rozešli se.

Když zazvonil telefon, začínal Jamieson zrovna líčit Sue své setkání s Claire Richardsonovou. Volal Clive Evans.

„Na stafylokokovou infekci už zemřela druhá žena, ale na ostatní začíná zabírat léčba Loromycinem,“ hlásil mu.

„Fajn,“ zaradoval se Jamieson. „A co švagrová Moiry Lippmanové?“

„Bohužel, ta druhá zemřelá byla právě ona.“

„Krucinál.“

„Myslel jsem, že byste se o tom měl dozvědět co nejdřív, ale nemohl jsem vás v nemocnici sehnat.“

„Byl jsem na obědě s Claire Richardsonovou.“

„Vážně? Jak se má?“

„Jak se říká, nese to statečně.“

„Nevěděl jsem, že se znáte,“ řekl Evans.

„Neznal jsem ji, ale chtěl jsem s ní mluvit o jejím manželovi.“

Domnívám se, že John Richardson zjistil o infekci něco, co nikomu neřekl. Doufal jsem, že se své ženě třeba o něčem zmíní.“

„A zmínil se?“

„Ne.“

„Škoda. A co jste vlastně měl na mysli?“ vyptával se Evans.

„Těžko říct, ale když jsem dal pseudomonádu vyšetřit v laboratořích Sci Med a oni mi sdělili, že je rezistentní přímo na každý z těch léků, velice mě to překvapilo. Ale Johna Richardsons ne. Vypadalo to skoro, jako by ten výsledek čekal.“

„Zvláštní,“ poznamenal Evans.

„S vámi o tom nikdy nemluvil?“

„Bohužel ne.“

Jamieson položil telefon a řekl Sue o druhém úmrtí na gynekologii.

„Ted už se asi bude muset oddělení zavřít, ne?“ zeptala se Sue.

Jamieson začal přecházet sem a tam: „Teoreticky to není zapotřebí. Byla tam stafylokoková epidemie. Příčina byla odhalena. Dvě ženy sice zemřely, ale teď už máme infekci pod kontrolou a zdá se,

že ostatní pacientky se po aplikaci Loromycinu uzdraví. Je to sice tragické, ale je to věc, která se čas od času stane.“

„Jenže v Kerrově nemocnici častěji než v kterémkoliv jiném špitále,“ upozornila ho Sue.

Jamieson mlčky přikývl.

„Co s tím můžete dělat?“ zeptala se tiše Sue.

„Nic. Jediné, co mám v ruce, je mé podezření, že nějaký blázen úmyslně kontaminuje obvazy a nástroje. Ale to není věc, kterou bys někomu mohla začít vykládat, aniž bys o tom měla nějaký pádný důkaz.“

„Ale na druhé straně tady umíraly ženy,“ namítla Sue.

„Poprvé tři a teď dvě.“

„To mi nemusíš připomínat.“

„Promiň. Nechtěla jsem tě...“

„Ne, ty promiň,“ přerušil ji Jamieson, přistoupil k ní a objal ji. „Tohle místo mě ničí. Úplně ho nenávidím. Nenávidím tu každý kámen, každý zatracený centimetr!“

„Ale nevzdáš to. Ty se tomu všemu dostaneš na kloub a pak teprve spolu odjedeme domů do našeho milého domku v Kentu a zase budeme žít jako dřív.“

„To je nádherná představa,“ zamumlal Jamieson s ústy v jejích vlasech.

Zazvonil telefon a oba je vyplašil. Byla to Claire Richardsonová. „Neříkal jste, abych vám zavolala, kdybych přišla na něco, co by snad mohlo pomoci?“

„Samozřejmě.“

„Ještě jednou jsem prošla věci v Johnově pracovně a objevila jsem něco, o čem se mi John vůbec nezmínil.“

„Vážně?“

„Je to kartička s názvem nějaké nemocnice a telefonním číslem.“

„Nemocnice?“ opakoval zklamaně Jamieson.

„Ano. A John zřejmě do té nemocnice volal den před svou smrtí. Já jsem o tom vůbec nevěděla a on se mi o tom určitě nezmínil. Myslíte, že by to mohlo mít nějaký význam?“

„V tuto chvíli si nemůžeme dovolit nic opomenout, paní Richardsonová.“

„Já jsem Claire.“

„Výborně, Claire. Co je to za nemocnici?“

„Nemocnice Costello Court. Adresa je Willow Norton v Norfolku. Chcete také ten telefon?“

Jamieson si ho poznamenal. „Zjistím si to. A moc vám děkuju.“

„Kdyby to bylo něco důležitého, dáte mi vědět?“

„Jistěže.“

„Vypadá to jako nějaký domov pro přestárlé,“ hádala Sue, když Jamieson ihned začal vytáčet telefonní číslo. Trpělivě čekala, až přestane s vyptáváním. „Tak co?“ zeptala se, když viděla, že položil telefon a dal se pomalu na pochod k oknu.

„Žádný domov pro přestárlé,“ řekl Jamieson. „Je to blázinec.“

„Costello Court, blázinec?“ přeptala se Sue zmateně.

„A nemají tam laboratoře, takže Richardson tam určitě nevolal kvůli nějaké odborné záležitosti.“

„Tak proč volal do blázince?“

„Že by tam pracoval nějaký jeho kolega nebo kamarád?“

„Kdyby tomu tak bylo, jeho žena by o tom věděla. Všechno si říkali.“

Jamieson chvíli přemýšlel a pak pokračoval: „Každý říká, že už ho to napětí zmáhalo. Třeba tam chtěl na pár dní jít, aby se dal dohromady, než se úplně zhroutí.“

„A pak se místo toho radši zabil?“ poznamenala cynicky Sue.

Jamieson musel uznat, že to zní absurdně. „Claire Richardsonová nevěří, že se Richardson zabil sám,“ řekl.

„Pro ni by zřejmě nebylo snadné tomu uvěřit za žádných okolností,“ podotkla Sue. „Byla to jeho žena. Lidé, kteří člověka nejvíc milují, považují vždycky za zradu, když spáchá sebevraždu.“

„Rád bych věděl, co by řekla na to, že její muž měl v úmyslu zašít se jako pacient v Costello Court?“

„Tak se jí zeptej,“ radila mu Sue.

„Udělám to zítra,“ slíbil Jamieson.

„Psychiatrická léčebna!“ zvolala Claire Richardsonová, když ji Jamieson po telefonu řekl, co zjistil. „Nač by John proboha potřeboval psychiatrii?“

„To bychom právě měli zjistit,“ odpověděl Jamieson. „Jste si naprosto jistá, že se o tom váš manžel nikdy nezmnínil, ani jen letmo?“

„Naprosto.“

„Claire, váš muž se dostal do strašného nervového presu.

Napadlo mě, jestli třeba neuvažoval o tom, že si půjde na pár dní do takového ústavu odpočinout?“ Při čekání na odpověď cítil na dálku odpor, který to v ní vyvolalo. Tušil, že by se na něj nejradši rozkřičela, protože jí takový nápad připadá úplně nesmyslný, ale asi se zarazila a tiše si přiznala, že stres, který na jejího muže doléhal, byl opravdu nesnesitelný. Nakonec se omezila jen na konstatování: „Aniž by mi o tom řekl? To nikdy!

„Potom by ale musel mít pro ten telefonický rozhovor nějaký jiný důvod,“ poznamenal Jamieson diplomaticky. „Třeba něco, co s tou záležitostí vůbec nesouviselo.“

„Patrně měl.“

Jamieson slíbil, že jí dá vědět, kdyby bylo něco nového, a zavěsil. Zhluboka si povzdechl a řekl Sue: „Claire Richardsonové to nepřipadalo jako nejlepší nápad.“

„Snaží se obhajovat svého muže, jak umí. Nemůžeš od ní nic jiného očekávat.“

„Asi ne, ale možná má pravdu. Možná se Richardson spojil s Costello Court opravdu kvůli něčemu jinému.“

„Například?“

Jamieson chvíli uvažoval a pak řekl: „Třeba si vzpomněl na nějakou podobnou epidemii v jiné nemocnici a volal tam, aby si porovnal údaje.“

„To myslíš, že v blázinci mají taky gynekologické oddělení?“ zapochybovala Sue.

Vůbec to neznělo sarkasticky, ale když na ni Jamieson pohlédl, viděl, že jí rty malinko pocukávají v úsměvu.

„S tímhle typem jsem se asi moc nestrefil, že?“ zasmál se.

Zafukal si perem o zuby a vyrukoval s dalším nápadem.

„A co když si Richardson něco zjišťoval o nějakém pacientovi?“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Nebo o někom, kdo tam byl jako pacient dřív!“

Sue rázem pochopila, kam míří. „Například Thelwell!“ zvolala.

„Správně!“ odpověděl Jamieson rozčileně a začal shánět papírek s telefonním číslem. „Jestli se Thelwell v minulosti léčil na nějakou duševní poruchu, tak bychom o tom měli něco vědět!“

„Ty chceš volat do té nemocnice a zeptat se jich?“ zajímala se Sue.

„Kdepak, o to se vůbec nebudu pokoušet,“ odpověděl Jamieson.

„Nic by mi neřekli. Zavolám Macmillanovi do Sci Med, aby mi to zjistili.“

Macmillan nebyl k dosažení, ale slečna Robertsová převzala jeho vzkaz a ujistila ho, že jakmile získají nějakou informaci, dají mu ihned zprávu.

„A co teď?“ chtěla vědět Sue.

„Musím dnes večer odejít,“ odpověděl Jamieson.

„A kam?“

„Dnes má Thelwellův sbor zkoušku.“

Když Jamieson seděl ve voze na konci ulice, kde bydlel Thelwell, dalo se do deště. Musel každých třicet vteřin zapínat stěrač. Podíval se už bůhví pokolikáté na hodinky. Bylo sedm jedenáct. V sedm čtrnáct vešel Thelwell na chodník, přes ramena měl přehozený černý pršák se zvednutým límcem, a zavřel za sebou zahradní branku. Za okamžik se pak temně zeleným volvem vydal na cestu směrem do města.

Z počátku si Jamieson myslel, že Thelwell má snad skutečně v úmyslu zúčastnit se zkoušky, protože auto před ním jelo směrem, který by mohl vést ke kostelu svatého Serfa.

Ulevilo se mu, když zjistil, že tam nezabočilo a pokračuje přímo do města. Zažil kritický moment, když Thelwell projel křižovatku na žlutou, zatímco on, nějakých sto metrů v závěsu za ním, musel zastavit a čekat, až se rozsvítí zelená. Na příští křižovatce ho však zase uviděl. Thelwellův vůz stál jako první v koloně aut a za sebou měl rover metro a ford escort. Řidič escortu se při změně světel zdržel a Jamieson ho potichu proklínal, protože viděl, že Thelwell pohoťově nastartoval a vyrazil. Jeli teď v hustém provozu. V téhle části města by ho mohl snadno ztratit. Konečně se escort rozjel a motor hlasitě zařval, jak se řidič snažil zamaskovat svou nešikovností.

Právě když se Jamieson chtěl pokusit nahnat ztracené metry, začal ze zastávky u chodníku vyjíždět městský autobus.

Nemohl připustit, aby se dostal před něj, a tak se držel ve své dráze, energicky troubil a modlil se, aby mu autobus ustoupil. Nakonec se tak stalo, ale nejdřív Jamiesonovi připravil horkou chvíli.

Jamieson letmo pohlédl do zpětného zrcátka a uviděl, jak na něj řidič autobusu dělá sprostá gesta. „Ty mně taky,“ zamumlal a zoufale se snažil zorientovat v provozu před sebou, obával se, že Thelwella úplně ztratí.

Najednou měl před sebou rovný úsek silnice a srdce mu pokleslo, protože volvo nebylo nikde vpředu vidět. Rychle se přibližoval k místu, kde se ulice rozdvojovala, a neměl tušení, kterou větví se má dát. Kdyby zabočil doprava, zavedla by ho silnice okolo zadního traktu nádraží přímo do hlavního obchodního centra. A kdyby se pustil vlevo, dojel by do čtvrti s červenými lucernami... Rozhodl se. Zatočil doleva a čekal, jestli bude mít štěstí. Ukázalo se, že se rozhodl správně, protože když projížděl kruhovým objezdem, otevřel se mu na moment výhled na silnici vpředu a on stačil ještě postřehnout, jak volvo zahýbá na úpatí kopce vlevo. Možná že to ani není Thelwell, ale musí doufat, že to je on.

Jamieson zpomalil a odbočil vlevo v místě, kde asi podle odhadu zahrnulo z hlavní ulice volvo. Nemohl si být jistý, protože v těch končinách pomalu každých pětadvacet metrů vycházela z hlavní třídy některá z uliček, vedoucích do bludiště zpustlých činžáků stranou od hlavní třídy. Projížděl pomalu ízkou ulicí, rozhlížel se na obě strany a občas mrkl do zrcátka, jestli nezdržuje provoz za sebou, ale po Thelwellově autu ani stopy. V ulici byla spousta barů a restaurací a některé měly na chodníku postavené reklamní tabule.

Lidé je museli obcházet a soustavně přitom vstupovali do jízdní dráhy.

Z řecké restaurace se vypotácel nějaký opilec, zřejmě vyhozenu chlapíkem tmavé pleti ve smokinku, který se za ním objevil a stále ještě rozčileně gestikuloval. Jamieson musel zabrzdít, aby se vyhnul opilci, který zavrával právě před ním, ale při pomalé jízdě nehrozilo nebezpečí, že by ho přejel. Opilec se na něj podíval prázdnýma očima a pak se otočil a vrátil se do škarpy.

Když Jamieson pomalu dojížděl a pak zastavil na křižovatce, pozorovaly jeho auto štětky. Jedna se na něj zasmála, druhá si opřela ruku o bok. Stály na rohu ulice spolu.

Jamieson si domyslel, že z bezpečnostních důvodů pracují ve dvojicích. Pochyboval sice, že by to bylo zvlášť účinné, ale kšefty se zřejmě musely hýbat bez ohledu na riziko. Nejstarší řemeslo nezná žádné placené ani zdravotní dovolené.

Jamieson na rohu odbočil a rozhlížel se na obě strany ulice.

Po ThelTellově volvu stále nebylo ani stopy. Zajel k chodníku a zůstal chvíli stát s běžícím motorem, aby si rozmyslel, co dál. Z baru vzdáleného asi padesát metrů bylo slyšet ryčnou džezovou muziku. Melodie mu byla povědomá, ale nemohl se rozpomenout na název skladby. V duchu vystřídal několik možností, až si vybavil, že to je Cherokee.

Jamiesonovo zastavení si zřejmě vyložila po svém černá holka v upnutém bílém svetru pod černou koženou kazajkou a v černé vlňené minisukni. Vydala se přes ulici směrem k němu.

Otevřeným okénkem dokonce slyšel, jak se jí o sebe otírají tlustá stehna. Trochu se usmál a vystrčil otevřenou dlaň, aby naznačil, že nemá zájem, takže holka se zase s nevrlym pokrčením ramen stáhla do pozadí. Cítil se z té příhody trapně. Byl bv se nejradši omluvil. Už se chtěl znovu rozjet, když se dvířka na druhé straně vozu otevřela a mužský hlas se unyle zeptal: „Á, došel nám asi benzin, pane?“

Ironie toho hlasu stejně tak jako samotné otevření dveří Jamiesona zarazilo. Kromě toho se opravdu polekal. „Ne, nedošel nám benzin,“ odpověděl schválně také v plurále a tušil, že muž se co nevidět prokáže jako policista.

Očekávaný policejní průkaz se objevil vzápětí a unylý hlas pokračoval: „Takže co tady máme za lubem, jestli se smím zeptat?“

Jamieson si v průkazu všiml podstatných údajů. Muž byl detektiv-konstábl. „My tady pracujeme,“ řekl Jamieson a vytasil se se svým průkazem. „Pracujeme tady pro středisko Sci Med a mohlo by nás nadmíru otrávit, kdyby nám nějaký podělanej detektiv-konstábl zprasil taše vyšetřování. My potřebujeme, aby nám dal pokoj.“

„Promiňte, pane!“ omluvil se konstábl, jehož chování se okamžitě změnilo. „Já jsem myslel...“

„Já vím, co jste si myslel,“ přerušil ho Jamieson. „Budu se tady v okolí chvíli pohybovat.“

„Dobře, pane.“

„Neviděl jste tu tmavozelené volvo stejnš?“ zeptal se Jamieson.

„Těch je tu fůra,“ odpověděl policista.

„Nečekal bych, že by se jich v těchhle končinách vyskytovalo nějak moc,“ řekl Jamieson.

„To byste koukal,“ usmál se konstábl. „Kromě všelijaké podnikatelské smetánky, která sem chodí na večere a vychutnává si tu nebezpečí, existuje spousta zazobanců, kteří tady přímo bydlí. Od té doby, co se o tom zmínil princ Charles, začalo být módní vrátit se do srdce města. Takže lidí s volvem se sem stěhuje hodně. Bydlí v adaptovaných skladištích nebo koňských stájích. Stejně potřebují, aby mohli vozit své labradory vyvenčit do parku. Někdy mám pocit, že i ty kurvy tady si budou muset pořídit parkovačky.“

Jamieson se nezasmál. Přemýšlel o tom, co ten člověk řekl. Uvažoval o možnosti, že i Thelvell by vlastně mohl mít v té oblasti byt. To by mělo pro zabijáka podstatnou výhodu. Bylo by to mnohem příhodnější než vyjíždět za zabíjením z domova. Mít místo, kde by se mohl převléknout, umýt, upravit po skončení akce. Nemusel by riskovat, že přijde domů se zakrvácenými svršky, a podle toho, co Jamieson četl o obětech, krve tam bylo vždycky hodně. Znělo by to přijatelně i z psychiatrického hlediska. Thelwell mohl trpět rozdvojením osobnosti. Ten byt by byl základnou pro jeho druhé já. Byt pana Hyda.

Jamieson se dal do projíždění vedlejších ulic a nakonec se zastavil, když našel místo k parkování, právě opuštěné bílým golfem GTi, který odtud vypálil, jako by ho zrovna přihlásili na Le Mans. Zacouval do mezery a vypnul motor.

Ruce nechal na volantu, vyhlížel přes přední sklo a v duchu přitom rozbíral svůj nezdar. Musel se hořce zasmát, když si vzpomněl, jak ujišťoval Sue, že sledovat Thelwella bude hračka. Nesmysl. Prostě ho ztratil.

Pořád se ještě nemohl smířit s myšlenkou, aby se vrátil zpátky do nemocnice, a vtom spatřil zelené volvo, jak přejíždí přes křižovatku asi padesát metrů od něj. Proběhlo to všechno tak rychle, že si nestačil všimnout řidiče. Bylo mu jasné, že vyprostit znovu auto z malého parkovacího prostoru by si vyžádalo složité manévrování, raději z něj tedy vyskočil a hnál se ke křižovatce, aby viděl, kam volvo míří.

Když bylo auto asi v polovině ulice, zahrnulo vlevo. Jamieson uvažoval, jestli se má vrátit pro vůz, ale pak vsadil na možnost, že konečný cíl zeleného auta nebude daleko. Běžel rychle na křižovatku, kde ho naposled spatřil, a nakoukl za roh. Uviděl širokou temnou slepou ulici, na jejímž konci stála vysoká dřevěná ohrada stavební

parcely. Zelené volvo parkovalo vlevo od brány, na níž byla tabulka oznamující nepřetržitý provoz. Auto bylo prázdné.

Ted by Jamieson potřeboval vědět, kam Thelwell šel. Rozhlédl se po oknech na obou stranách ulice. Odhadoval, že Thelwell za tu dobu nemohl od auta ujít nazpátek víc než polovinu ulice. To by zužovalo volbu na jeden ze čtyř vchodů vedoucích do nájemních domů. Zatímco takhle uvažoval, zaslechl za sebou hlasy. Ohlédl se. Nějaká mladá žena podpírala vojáka, zřejmě úplně opilého, a usilovně se snažila udržet ho ve vzpřímené poloze, ačkoliv byl o polovinu vyšší než ona. Zamířili do uličky. Jamieson, ukrytý ve výklenku jakéhosi krámku, sledoval jejich vrávorání, dokud nepřešli. Už chtěl zase vystoupit ven, když vtom voják upadl.

„Krista pána,“ nadávala jeho společnice hlasem, v němž se ozýval široký místní dialekt. „Koukej vstávat! Probud se!

Tady nemůžeš chrápat!“ Když to nepomáhalo, začala ho lichotivě přemlouvat. „No tak, cukrouši, hezky na nožičky!

Deme si přece udělat mejdánek, pamatuješ?“

Voják se jen opile zachichtal, ale vstát se vůbec se nesnažil.

„Mejdánek,“ opakoval po ní blekotaně. Pak začal vyzpěvovat jako naučenou říkánku: „Budeme mít mejdánek... budeme mít...“

Šlapka nakonec, když se jí ani po třetí nepodařilo dostat ho na nohy, ztratila nervy. „Esi si myslíš, že sem se s tebou táhla celou tu cestu, aby ses mi tady sesypal, tak to se teda, chlapečku, mejlíš!“ křičela.

Jamieson postřehl, že se dala do šacování vojákových kapes.

Sledoval ji, jak mu vytáhla náprsní tašku. „Dáš to zpátky!“ zasýčel z výklenku.

Kurva se lekla a dostala strach: „Kdo tam je?“ ptala se roztřeseně. „Kde jste?“ Vstala a nervózně se kolem sebe rozhlížela. „je-žíšmarjá!“ vykřikla, protože ji nakonec přemohl strach z neznámého. Praštila s náprsní taškou a pádila pryč.

Jamieson posadil vojáka na chodník a zastrčil mu peněženku zase do kapsy. Řekl si, že to je to nejlepší, co může za daných okolností udělat, a vydal se uličkou. Pořád ještě neměl přesnou představu, co řekne nebo udělá, když Thelwella najde, ale usoudil, že snad bude mít dost času na to myslet až potom.

Našel si další výklenek a rozhodl se čekat, dokud se Thelwell neobjeví.

Po půl hodině přecházení od jednoho vchodu k druhému, jak se snažil rozproudit sí oběh, se na Jamiesona usmálo štěstí. Spatřil na-
hoře v jednom osvětleném okně siluetu muže, který podle jeho názo-
ru musel být stoprocentně Thelwell. Zamířil si to k onomu domu a
zkusil vstupní dveře.

A zase krapet štěstí. Bylo odemčeno. Vklouzl dovnitř a potichu
za sebou zavřel. Když pomaloučku a opatrně pouštěl kliku, musel
zatajit dech.

Sotva vstoupil na první schod, začala mu stále víc a víc dochá-
zet nesmyslnost jeho počínání. Mohl očekávat, že se setká s psycho-
patickým vrahem, a neměl nic než bláhovou naději, že mu ten člověk
padne k nohám a ke všemu se přizná.

Při té myšlence se mu v těle napnul každý. Musí se připravit na
cokoliv, ale pokud Thelwell nebude mít střelnou zbraň nebo nůž,
neměl by to být takový problém. Kromě toho hrál Jamiesonovi do
ruky moment překvapení. Když však na schodišti náhle zhasla
všechna světla, situace se změnila.

Jamieson ve tmě zůstal stát jako zkamenělý. Byl právě na
schodech ke třetímu patru a tma byla tak hustá, že by se dala krájet.
Zoufale si přál, aby měl aspoň zápalky nebo zapalovač. Ze šachty
schodiště se šířila vlhkost a obličej mu ovanul okolní chlad. Náhle se
někde nad ním ozval šramot.

Zatajil dech. „Thelwelle, jste to vy?“ zeptal se a ke svému roz-
ladění konstatoval, že se mu chvěje hlas. Ticho. Na druhé straně od
něj se opět ozvalo šoupání nohou. „Přestaňte si hrát na schovávanou,
Thelwelle!“ zavolal Jamieson mnohem odvážněji, než jak se cítil.
Ticho.

Jamieson na schodišti ucouvl o krok zpátky a špičkou pravé
nohy vyhledal spodní schod. Snažil se pohybovat co nejtišeji, ale
srdce mu tlouklo tak rychle a silně, až si byl jistý, že to musí být sly-
šet. Zády se přitiskl ke stěně, aby měl jistotu, že nebude napaden ze-
zadu. Ostatně útok zepředu také nebyl pravděpodobný, poněvadž tam
bylo zábradlí a za ním desetimetrová šachta schodiště. Měl pocit, že
ve tmě není jen jeden člověk. Blížil se k němu po schodech shora i
zdola.

Napětí ho nutkalo, aby zase něco vykřikl, ale přinutil se násilím
zachovat ticho a neprozradit svou pozici.

„Sss!“ ozvalo se nad ním jako hadí zasyčení.

„Sss,“ odpovědělo stejné zasyčení zdola.

Pohrávají si se mnou, pomyslel si Jamieson. Ti parchanti si se mnou pohrávají! Zápasil v něm strach a zuřivost, ale nutil se zůstat klidný. Přesvědčoval sám sebe, že ti, co po něm slídí, ho nevidí právě tak, jako on nevidí je. Pomalu spustil nohu zase o jeden schod níž, ale tentokrát ho za ni něco popadlo a energicky s ní trhlo. Řítil se prudce dolů po kamenných schodech a dopadl plnou vahou na tvář. V hlavě mu vybuchl jiskřivý ohňostroj a bolest ho přinutila zařvat.

Dostal ránu pěstí do pravé ledviny, takže znovu vykřikl a pokusil se stočit do klubička, aby se chránil. Ohnal se pěstí dozadu, aby někoho zasáhl, ale neměl v ní žádnou sílu a místo toho inkasoval do břicha kopanec, který mu vyrazil dech.

„Popadni ho za ruce!“ zasípal hlas ve tmě. Zkroutili mu ruce dozadu, vytáhli ho na nohy a zasypali mu tělo dalšími ranami. Strkali ho k zábradlí a myšlenka, že ho zřejmě chtějí přes ně přehodit, a tím ho téměř jistě odsoudit k smrti, probudila v Jamiesonovi novou sílu. Vykopl pravou patou a zasáhl jednoho z útočníků pod kolenem. Chlap zaječel a uvolnil sevření, takže se Jamiesonovi podařilo vytrhnout paži a otočit se. Snažil se pěstí trefit druhého útočníka, ale máchl vedle, a vtom mu na hlavu dopadlo ze strany cosi těžkého, až se mu podlomily nohy.

„Zlom tomu parchantovi vaz!“ zaslechl Jamieson, který se usilovně snažil udržet při vědomí.

„Vodděláme ho hned!“ kasal se druhý.

„Uříznu mu koule!“ zazněl zase první hlas.

Jamieson zaslechl, jak někdo ve tmě s kovovým cvaknutím otvírá nůž. Panická hrůza mu dodala energii, aby znovu vykroutil ze sevření pravou ruku. Dal do úderu všechnu svou sílu. Tentokrát zasáhl - jenže pouze stěnu. Další prudká rána do hlavy ho zbavila definitivně vědomí ještě dřív, než mu do mozku pronikl signál bolesti v ruce.

Přišel k sobě s oslepující bolestí v hlavě. Měl pocit, jako by mu dva píсты hydraulického lisu vytlačovaly oči z důlků, a sebemenší pohyb hlavy stupňoval bolest do takové míry, až málem znovu ztrácel vědomí. Během kratičkých okamžiků, kdy byl vůbec schopen jasně myslet, což bylo možné, jen když ležel absolutně bez hnutí a dýchal jen miminálně, mu pomalu docházelo, že má ruce spoutané za zády a že leží na hrubé a nepříliš čisté dece. V nehybném vzduchu

místnosti byl cítit zatuchlý pot a slabý pach spermatu. Ale aspoň že byl naživu. Někde v dálce bylo slyšet populární šlágr a zezdola z ulice sem pronikal frivolní smích nějakého děvčete.

Fakt, že byl stále naživu, vlastně Jamiesona udivoval. At to probíral jak chtěl, nemohl se v tom vyznat. Útočníci museli být dva, ale žádný z nich nebyl Thelwell. Tím si byl naprosto jistý. Tak kdo ho tedy napadl a proč? Psychopati nemívají komplice. Nedávalo to smysl.

Jamieson uslyšel na schodech kroky a vyděsil se. Byl obrácen obličejem ke zdi a někde za ním se otevřely dveře.

Kvůli bolesti hlavy se neodvážil otočit; od chvíle, kdy nabyl vědomí, se pohnul sotva o pár centimetrů. Cvakl vypínač a on před sebou spatřil jen omšelou zelenou tapetu. Podle kroků za sebou usuzoval, že příchozí není sám.

„Eště je v limbu,“ pravil hlas.

„Votoč ho,“ zasípал druhý.

Nějaká ruka ho surově popadla za rameno a obrátila ho na záda. Jamiesonovi opět před očima explodovaly hvězdičky.

Stáhl obličej do bolestivé grimasy a šeptal si rouhavé kletby.

„Dyt je vzhůru,“ konstatoval nevzrušeně muž u nohou postele. „Je při sobě.“

Jamieson opatrně a pomalu otevřel oči a pohlédl na člověka, který to řekl. Byl to vysoký, urostlý chlapík okolo třicítky, oblečený do drahé kožené bundy a rozhalené košile, která byla asi hedvábná. Ale drahé oblečení nedokázalo zamaskovat hrubé rysy, na nichž se usadil, patrně natrvalo, zamračený výraz. Druhý chlap byl určitě o hlavu menší a měl na sobě proužkovaný oblek, který mu byl přes vystupující břicho trochu těsný. Černý neupravený knír mu zakrýval tenké rty a přerušoval také jizvu, která se mu táhla po celé levé tváři a stáčela se až doprostřed brady. Oba muži vypadali, že pocházejí ze Středomoří, ale podle řeči byli místní.

„Sharon! Pocem!“ zavolal vysoký chlap přes rameno.

Do místnosti vešla houpavým krokem holka, které mohlo být mezi dvaceti až třiceti, v sukýnce, která jí štědře odkrývala stehna. I když musela být poměrně mladá, na obličejích se jí už začaly objevovat hrozící známky stárnutí. Ani tlustá vrstva mejkapu nedokázala zakrýt povadlou plet' na tvářích a zapadlé oči. Až jí bude třicet, udělá z ní

ještě větší vrstva mejkapu ošklivou karikaturu prostitutky, kterou byla dnes.

„Už jsi ho někdy viděla?“ zeptal se dlouhán.

Holka Jamiesona studovala, jako by byl nějaký neživý předmět. „Pochybuju,“ řekla nejistě. „Ale co já vím, když se mi jich za noc vystřídá tolik.“

Jamieson nabyl dojmu, že v tom byla špička namířená na toho menšího chlápka. Ten se na ni ani nepodíval, jen vyštěkl:

„Nekecej blbě a vysyp to!“

„No jo, Louisi,“ odpověděla holka otráveně, ale s respektem.

Znovu si Jamiesona prohlédla a vyjela: „Ale jestli je to ten parchant, tak bych ho nejradši...“ Neřekla co a vrhla se na Jamiesona rukama s dlouhými nehty. Jamieson uhnul hlavou, ale jeden dráp mu přece stačil poškrábat obličej, než ji dlouhán od něj odtrhl. Ucítil, jak mu po tváři teče čůrek krve.

„Co to sakra děláte?“ zasténal Jamieson plný bolesti a zmatku. Znělo to spíš jako podivné zaskřehotání.

„Jen na nás nehraj svatouška, ty prevíte!“ okřikl ho dlouhán.

Podíval se po menším komplicovi a zavrčel: „Stejně sme ho měli vyřídit sami. Fiknout ho, a šlus.“

Jamieson znovu zaslechl cvaknutí vystřelovacího nože a tentokrát i zahlédl, jak se blýská dlouhánovi v ruce.

„Proč tohle děláte? Co se tu proboha děje? Kdo jste? A co po mně chcete?“

Na Jamiesonovo naléhání nikdo neodpovídal. Děvče jen řeklo: „Ronnie má pravdu. Dejte to tomu parchantovi sežrat!

Anebo ho radši přenechte mně a holkám!“

Jamieson viděl, s jakým opovržením na něj štětka hledí, a byl z toho úplně zmatený. „Co jsem vám sakra udělal?“ ptal se.

„Co jsi chtěl udělat, ty svině!“ zavrčela holka a už se na Jamiesona znovu sápara, ale muži jí v tom zabránili.

„Na to už je pozdě,“ řekl menší chlápek.

„Řekne mi už konečně někdo, co se tu děje?“ naléhal Jamieson.

Do toho najednou vpadlo kvílení policejních sirén a dlouhán šel otevřít okno a podívat se ven. Jamieson slyšel, jak venku na ulici bouchají dvířka, a vsadil všechno na jednu kartu. Začal ze všech sil křičet: „Pomoc! Policie! Tady jsem! Pomoc!“

K jeho úžasu se ho nikdo z přítomných nesnažil umlčet.

Ti tři se chovali, jako by se nic nedělo. Dlouhán zase zavřel okno a šel otevřít dveře. Holka a menší chlapík klidně vyčkávali, až se do místnosti nahnou policajti.

„Tak tady máte toho parchanta, důstojníku,“ ohlásil menší chlápek člověku v otevřeném pršiplášti, který si razil cestu mezi uniformovanými strážníky. „Tady máte toho vašeho vrahouna.“

Jamieson zavřel oči a konečně mu bylo všechno jasné.

Z té ironie, že ho mají za vraha, ho ještě víc rozbolela hlava.

„Vypadá to, že jste si ho už trochu podali, Louisi,“ řekl policista, když uviděl Jamiesonův obličej.

„Museli jsme ho jen zneškodnit, inspektore, to je všechno.“

Dalo mi stejně dost práce udržet tadyhle Sharon, aby si s ním, jak se říká, sama nevyrovnala účty.“

„To je všechno strašný omyl,“ mumlal Jamieson.

„Přál bych si dostat libru za každý případ, kdy tohle slyším,“ řekl policista znechuceně. Byl středního věku, začínal plešatět, pod nosem měl krátký knírek a jeho k smrti otrávený výraz svědčil o tom, že už tohle všechno viděl a slyšel nejmiň tisíckrát. Mluvil, jako by tu Jamieson nebyl.

Připomínal mu některé známé lékařské kapacity, podrobně probírající s kolegy stav pacienta přímo nad jeho lůžkem. „A co že to vlastně měl provádět, Louisi?“ zeptal se policista.

„Poflakoval se tady v ulici, zkoušel dveře, čučel nahoru do oken. Hoši ted po ulicích dávají dobrou pozor na všechny takový cvoky a tohleto je jeden z nich!“

„To je chvályhodná služba veřejnosti, Louisi,“ řekl policista.

„Ale hlavně tyhle věci asi moc neprospívají kšeftu, co?“

„Já nevím, na co narážíte, inspektore,“ řekl Louis s výrazem uražené nevinnosti.

„Ale samozřejmě.“

Jamieson se pokusil posadit a hned přispěchali dva uniformovaní policisté, aby ho zadrželi. „Já přece nejsem žádný vrah! Moje sako. Podívejte se do mého saka. Mám tam průkaz.“

Policista dal pokyn jednomu z konstáblů, a když mu muž v uniformě předal náprsní tašku, lhotejně ji převzal.

Probíral se jejím obsahem, ale když přišel na průkaz střediska Sci Med, ustrnul a pak prudce vydechl s očima upřenýma na strop. „Propánajána,“ řekl tiše.

Louis a dloubán zavětrili, že něco není v pořádku, a začali být nervózní. „Je to přece ten zabiják, ne?“ ptal se dychtivě Louis.

„Ty troubo!“ řekl inspektor zvolna. „Víš, že jste napadli pracovníka Sci Med Monitoru?“

„Chcete jako říct, že je to polda?“ zeptal se dloubán nevěřičně.

„Klidně to tak berte,“ odpověděl inspektor.

„No jo, ale jak jsme to měli vědět?“ stěžoval si Louis.

„Na to se zeptejte soudce,“ řekl policista.

„Soudce? Chcete říct, že pudem před soud?“

„To bych řekl!“ zvolal inspektor. „Až se tohle dostane před soud, tak vás nejspíš zavřou do bány a sešmelcujou klíče.“

„Do prdele!“ zděsil se Louis. „Tak tady jeden chce pomáhat policii jako uvědoměle] vobčan, a ...“

„Louisi, ty přece děláš pasáka od té doby, co ses naučil rozeznat svou prdel od díry ve zdi. Tak se jdi s tím uvědomělým občanem vycpat.“

„Já nikoho žalovat nebudu,“ řekl Jamieson a zašklebil se, když musel vstát, aby mu jeden z policistů mohl uvolnit ruce.

„To je od vás velkorysý, pane,“ řekl inspektor, „ale kdybyste na chvíli zbavil ulice tohoto svinstva, udělal byste městu jenom službu.“

„Ne,“ odmítl Jamieson. „Byla to moje chyba. Měl jsem si uvědomit, že někdo může mít podezření, jaké měli tihle hoši.“

„Opravdu na tom trváte, pane?“

Jamieson přikývl a opatrně si masíroval zápěstí.

„Tak díky,“ vysoukal ze sebe Louis, jako by ho to bolelo.

„Já teda taky děkuju,“ opakoval po něm dloubán. „Do smrti dobrý, jo?“

„A já, kdybych vám to směla nák vynahradit...,“ ucukla se Sharon.

Jamieson se navzdory své bolesti musel zasmát a inspektor zavřel: „Budu dělat, že jsem nic neslyšel, Sharon, ale koukej, at jsi do pěti vteřin v čudu!“

Sharon zmizela a dva policisté pomohli Jamiesonovi na nohy. „Asi by bylo nejlepší odvézt vás do špitálu na prohlídku,“ řekl inspektor. „Mimochodem, co jste tady v těch končínách vlastně pohledával?“

„Pátral jsem po majiteli zeleného volva stejšnu, co stojí dole na konci uličky.“

„Volvo stejšn?“

„To zelené.“

Policista odstoupil od okna a tvářil se rozpačitě.

Jamieson tušil, co chce asi říct. „Ono tam žádné volvo není, že jo?“

„Není, pane.“

Jamieson se vrátil do lékařské ubytovny až po půlnoci a Sue jen vyjekla, když spatřila, v jakém je stavu. Jamieson se pomaloučku složil do křesla, požádal, af mu naleje panáka, a začal jí vyprávět, co zažil.

„Takže jsi vůbec nezjistil, co měl Thelwell v plánu?“ zeptala se Sue. V jejím dotazu byla dobře ukryta výčitka (vždyť jsem ti to říkala), ale nahlas ji nevyslovila.

Jamieson souhlasně kývl: „Dopadl jsem spíš jako Clouseau než Poirot.“

Sue se při ošetřování Jamiesonových řezných ran a škrábanců usmála.

„Ale snad bych mohl ještě zjistit, jestli Thelwell v tom bloku nevlastní nebo nemá v nájmu nějaký byt, a jestli ano...“

„Tak co?“ zeptala se Sue nedůvěřivě.

„Pak tu informaci předám policii.“

„A jestli ten byt nemá?“

„Tak nevím,“ přiznal Jamieson.

„Když jsi byl venku, volali ze Sci Med. Thelwell nikdy nebyl pacientem Costello Court.“

„Tomu říkám dokonalý konec dokonalého dne,“ povzdechl si Jamieson a jemně si konečky prstů masíroval poškrábanou tvář.

„Jo, a taky volala Moira Lippmanová.“

„A co chtěla?“

„Řekla jen, že volá z laboratoře a potřebuje s tebou mluvit.“

„Co dělala v laboratoři!“ zvolal Jamieson. „Byla tam včera celou noc. Vždyť se zničí. V kolik hodin volala?“

„Asi v jedenáct.“

Jamieson vytočil číslo laboratoře, ale nikdo se neozýval.

„Určitě už šla domů. Snad je v pořádku. Doufal jsem, že ji Clive Evans přiměje, aby si vzala volno. Jak ti připadala v telefonu?“

„Dost rozčilená. Ptala jsem se jí, jestli jí můžu nějak pomoci, ale ona řekla, že musí mluvit s tebou o výsledcích nějakých pokusů. Říká ti to něco?“

Jamieson zavrtěl hlavou. „Asi bych jí měl zavolat domů.“

Sue se podívala na hodinky. „Už je pozdě. Nemůže to počkat do rána?“

„Ne, odpověděl Jamieson suše. Listoval v diáři, jak jen mu to dovoľovaly zafačované klouby na pravé ruce, pomlácené ranou do zdi. „Krucí, nenapsal jsem si její telefon domů. Třeba je Clive ještě vzhůru.“

Jamieson sešel po schodech a zamířil po chodbě k Evansovu pokoji. Viděl, že pode dveřmi prosvítá světlo, a lehce zaklepal.

„Prokristapána!“ vykřikl Evans, když uviděl Jamiesonův poškrábaný obličej.

„To je dlouhá historie. Ted ale nutně potřebuju telefonní číslo na Moiru Lippmanovou domů.“

„Jistě,“ řekl Evans. „Pojďte dál. Děje se něco?“

Jamieson mu řekl o telefonickém vzkazu a Evans byl překvapen.

„Výsledky?“ zvolal. „Ale vždyt ona dnes v práci vůbec nebyla!

Ráno jsem ji poslal domů. Jednak celou noc nespala a pak ta smrt její švagrové, byla z toho skoro úplně vyřízená.“

„Určitě byla večer v laboratoři. Sue tvrdí, že odtamtud telefonovala. Kdo má dnes večer službu?“

„Já,“ odpověděl Evans. „Právě jsem odtamtud přišel. To jsme se museli minout.“

„Možná že objevila něco důležitého.“

„Nedovedu si představit co. Na to, aby nasadila večer nějaké testy a už z nich měla výsledky, nemohla mít dost času.“

„Myslím, že si s ní musím promluvit.“

Evans pokrčil rameny a podvolil se. „Můžeme jí zavolat odsud,“ řekl a chopil se telefonu.

Zatímco čekali, až někdo zvedne sluchátko, podíval se Jamieson na hodinky. Bylo čtvrt na dvě a pět minut. Konečně v tichu pokoje uslyšel, že telefon někdo zvedl. Evans požádal, jestli může mluvit s Moirou.

„Pryč? V tuhle dobu?“

Pauza.

„Kam jste říkala, že šla?“

Jamieson viděl, že se Evans zamračil, když pokládal telefon.

„Je pryč,“ řekl. „Její spolubydlící povídala, že odešla asi před hodinou.“

„Zmínila se, kam jde?“ zeptal se Jamieson.

„Šla prý navštívit doktora Thelwella.“

Jamieson měl pocit, jako kdyby mu v hlavě kdosi uvedl do pohybu nějaký strojek, takový model motoru, jaký můžete spatřit leckde v muzeu a který má sundaný kryt, aby bylo vidět, jak uvnitř pracují součástky. Kola se točí a ozubená kolečka do sebe navzájem zapadají, písty se zvedají a klesají, ale ve skutečnosti se nic neděje. Jenom je všechno v pohybu.

Poškrábal se na čele a zašeptal: „Co proboha...“

„Tohle je všechno nějaká záhada,“ řekl Evans.

Jamieson cítil, že se mu vzadu na hlavě začínají ježít vlasy.

Měl velké obavy o Moirinu bezpečnost, ale nemohl o tom s Evansem mluvit otevřeně, aniž by mu přímo pověděl o svém podezření. „Co proboha pohledává v tuhle hodinu u Thelwella?“ řekl jen.

Evans pokrčil rameny. „Třeba měla něco důležitého a nemohla zastihnout ani vás ani mne, tak zavolala doktoru Thelwellovi,“ uvažoval.

„Já mu zatelefonuju,“ rozhodl se Jamieson a sáhl po aparátu.

Trvalo to celou věčnost, než sluchátko někdo zvedl. Jamieson byl překvapen, když se ozvala Thelwellova dcera.

Její hlas zněl stísněně. „Ano. Co je?“

„Rád bych mluvil s panem otcem, prosím,“ požádal Jamieson, udivený, že je děvče tak pozdě vzhůru.

„To nejde,“ řekla dívka.

Jamiesonovi se zdálo, že přitom vzlykla. Zamračil se a pohlédl na Evanse, který poslouchal s ním. „Je to velice nutné.“

Snad byste mi tedy mohla předat paní matku, když váš otec není doma?“

„To taky nejde... maminka je příliš rozrušená. Zavolejte někdy jindy.“ Položila telefon a Jamieson s Evansem se na sebe užasle podívali. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se Jamieson.

Evans zase pokrčil rameny a podrbal se na hlavě. Znělo to, jako když po dřevě přejíždí smirkový papír. „Zdá se, že se u Thelwellů něco stalo.“

„Zkusím ještě jednou zavolat k Moiře,“ pravil Jamieson.

Zjistil v Evansově seznamu číslo a hned ho vytočil. Znovu to vzala Moiřina spolubydlící. „Ne, ještě pořád se nevrátila.

Stalo se něco?“

„Po pravdě řečeno, nevím,“ odpověděl Jamieson s rostoucími obavami. „Kdyby se v dohledné době vrátila, požádejte ji, aby zavolala službu v nemocnici a nechala vzkaz pro doktora Jamiesona.“

„Vyřídím,“ řekla spolubydlící. „A kdybyste ji našel vy, dáte mi vědět?“

„Ovšem,“ slíbil Jamieson.

„A co teď?“ zeptal se Evans.

Jamieson chvíli váhal, ale pak se rozhodl. „Myslím, že se zajedu podívat k Thelwellovým.“

„Teď hned?“ zvolal Evans.

„Sám říkáte, že se tam zřejmě něco děje. Musím to zjistit.“

„Pojedu s vámi,“ řekl Evans, když viděl, že se Jamieson už pevně rozhodl.

Netrvalo jim ani deset minut a dojeli opuštěnými ulicemi do Latimer Gardens. Jamieson zjistil, že Thelwellovo volvo parkuje před domem. Hned za ním stál běžový rover který se Jamiesonovi zdál nějak povědomý.

Evans prohlásil: „To je Carewův vůz.“

„Carewův? Co ten tu k čertu dělá?“

Jamieson zaparkoval za roverem a spěšně se s Evansem vydali k vrátkům. Když šli okolo volva, Jamieson sáhl na kryt motoru - byl studený. Thelwell už musel přijet dávno.

Zazvonili, a otevřel jim Carew. Když spatřil, že za dveřmi stojí Jamieson a Evans, překvapeně se zeptal: „Jak jste se to dozvěděli? Já myslel, že už je to policie.“

„Policie?“ užasl Jamieson.

„Pojďte radši dál,“ vyzval je Carew. Vzal Jamiesona za rameno a naznačil mu, at počká, až budou dveře zavřené, a teprve pak zašep- tal: „Stala se tu bohužel tragédie.“

Jamiesonovi se sevřelo srdce.

„Jaká tragédie?“ zeptal se Evans.

„Primář Thelwell je mrtev.“

Jamieson zůstal jako omráčený. Tolik se bál, že uslyší nějaké hrozné zpráv o Moirě Lippmanové, že tohle sdělení bylo to poslední, na které byl připraven. Netrpělivě očekával od Carewa nějaké podrobnosti, ale na ty si musel počkat, protože Carew nejdřív sklonil hlavu, zahleděl se k zemi a tím okázale vyjádřil oficiální zármutek. „Je to tragédie, prostě tragédie,“ mumlal. „Takový skvělý člověk! Připouštím, že někdy nebylo právě snadné s ním vyjít, ale tak už to chodívá. Nemyslíte?“

Jamiesonovi ta otázka připadala absurdní, stejně jako Carewova zřejmá snaha proslovit tu jakýsi nekrolog za Thelwella.

Thelwell byl neřád. Skoro všichni ho nenáviděli. Na nějaké fráze bude dost času později, ale teď nutně potřeboval jasné informace. Ignoroval tedy Carewovu otázku a zeptal se ho rovnou: „Co se vlastně stalo?“

„Vzal si život.“

„Thelwell?“ unikl Jamiesonovi výkřik. „On spáchal sebevraždu?“

Carew se nervózně ohlédl na dveře, které měli za zády, a Jamieson z toho usoudil, že se v té místnosti se asi shromáždila Thelwellova rodina. Ztišil tedy hlas: „Omlouvám se, ale doktor Thelwell mi nepřipadal jako člověk, který by si dobrovolně vzal život.“

„Vidíte, mně také ne,“ připustil Carew a opět přitom afektovaně kroutil hlavou. „Ale ten ubožák to udělal. Kdo z nás může říci, že pochopil, co se odehrává v duši bližního?“

„Co se tedy vlastně stalo?“ vmísil se do hovoru Evans a jeho věčný tón zase už s velšským přízvukem kontrastoval s Carewovou tlumenou obřadností. Carew se po něm znechuceně ohlédl a obrátil se k Jamiesonovi. „Marion mi svěřila, že když se dnes večer vrátil ze zkoušky chrámového sboru, byl velice rozrušený. Zřejmě šel rovnou do své pracovny a tam se zamkl. Když to trvalo delší dobu a on jí na nic neodpovídal, byla hrozně vyplašená a nakonec se musela obrátit o pomoc na souseda, aby vypáčil dveře. Doktora Thelwella našli mrtvého.“

„Rád bych se na něj podíval,“ řekl Jamieson.

Carewa to šokovalo. „Jste si jist, že je to nutné? Policie je už na cestě a myslím, že by nebylo...“

„Půjdu se na něj podívat,“ trval Jamieson na svém.

„Jak si přejete,“ podvolil se Carew. „Je nahoře.“

Jamieson a Evans následovali správce nemocnice nahoru po schodech, pokrytých zeleným kobercem, až k dubovým táflováným dveřím, které zavržaly, když je Carew s očividnou váhavostí otvíral. „Nikdo se ničeho nedotkl,“ zdůraznil.

„A důrazně doporučuji, abychom to tak nechali až do příchodu policie a do ohledání těla.“ Ustoupil stranou, aby vpustil Jamiesona dovnitř. Evans ho následoval, což Carew kvitoval dalším otráveným pohledem.

Jamieson nebyl připravený na podívanou, která se mu naskytla, takže trochu couvl. Bůhvíproč čekal, že se Thelwell zabil jedem nebo prášky, ale namísto toho viděl chirurgovo tělo zhroucené na desku psacího stolu v rudé kaluži krve. V pravé ruce stále ještě svíral skalpel, kterým si přetřel krční tepnu. Jamiesonovi se vybavilo, jak Thelwell otvíral svou poštu nožem na papír, a trochu se ušklíbl.

Thelwellovy oči byly doširoka otevřené, a jeho pohled si i ve smrti podržel výraz zarputilého hněvu, který jej vytrvale provázel zaživa.

„Páni,“ zašeptal Evans, „ale proč prokrista...“

„Zanechal stručný vzkaz pro svou ženu,“ řekl Carew a vylovil z kapsy obálku. Podal ji Jamiesonovi.

Jamieson vyndal z obálky list modrého dopisního papíru a rozložil jej. Stálo tam: „Drahá Marion, brzy vyjde všechno najevo a já bych tu hanbu neunesl. Prosím tě, aby ses pokusila pochopit, že muže dokážou ovládnout síly, jež není schopen potlačit ani sebesilnější vůlí. Já jsem se o to snažil, ale nepodařilo se mi to, a teď mi nezbývá, než za to platit!“

Vzkaz byl podepsán iniciálou „G“. Jamieson vrátil papír Carewovi, který poznamenal: „Velice zvláštní. Nezdá se vám?“

Jamieson napůl přikývl a zeptal se: „Co na to řekla jeho žena, když si to přečetla?“

„Marion tím byla naprosto zmatená,“ odpověděl Carew.

„Chudák vůbec nevěděla, co si o tom má myslet.“

„Je to svým způsobem poetické,“ poznamenal Evans, který si s hlavou trochu na stranu prohlížel Thelwellovo tělo.

„Co zas je,“ vyštěkl Carew, jemuž šla Evansova přítomnost ustavičně na nervy.

„Že doktor Thelwell zemřel vlastní rukou stejně jako doktor Richardson. Jako kdyby to té dvojici zařídil sám osud.

V životě spolu byli neustále na kordy, ale dalo by se říct, že smrt je navzájem sblížila.

Jamieson opět zaznamenal Evansův velšský přízvuk. Už víc-krát si všiml, že při stresu se u některých lidí objeví v řeči přízvuk, který je jinak potlačený nebo zcela mizí.

„Já v tom nic poetického nevidím,“ odsekl Carew stroze.

„Pravda je, že celá ta záležitost s infekcí nadělala nemocnici a její reputaci nepředstavitelné škody. A teti se muselo stát ještě tohle.“

Jamieson nepřestával zírat na Thelwellovo tělo.

„Rozumíte tomu vzkazu?“ zeptal se ho Carew.

Jamieson váhal s odpovědí. Nakonec řekl: „Myslím, že budeme muset počkat, dokud to policie pořádně nevyšetří.“

„Policie? Já vám nerozumím.“

Jamieson se podíval na Carewa, který od něj stále čekal nějaké vysvětlení: „Jestli měl doktor Thelwell co skrývat, pak může řadu věcí objasnit jenom zevrubné policejní vyšetřování.“

Ted už Carew vypadal úplně zmateně. Ale nehodlal to nechat jen tak: „Nevím, nač narážíte. Mimo svou kariéru a rodinu neměl Gordon Thelwell žádné jiné zájmy, snad s výjimkou kostelního sboru.“

„Pan Thelwell přestal zpívat ve sboru už před delší dobou.

Nebyl na zkoušce ani dnes večer a ostatně ani žádný jiný večer,“ oznámil Jamieson.

Carew otevřel ústa. „A kam tedy, prosím vás, měl místo toho chodit?“

„Dnes večer zajel do čtvrti červených luceren. A možná, že tam jezdil pokaždé.

Carew vyvalil oči. „Gordon Thelwell?“ vykřikl. „Chcete říct, že snad obcoval... s prostitutkami?“ Carew vypustil to slovo z úst, jako by ho mohlo uštknout.

„Co s nimi nebo jim prováděl, to musí zjistit policie.“

Teprve teď se Carew konečně naplno dovtípl, co chtěl Jamieson říci, a obrátil oči k nebi. „Snad si nemyslíte... ty vraždy? Panebože! Jaké pro to máte důkazy?“

„Velmi chabé,“ připustil Jamieson. „Ale jisté je, že rozhodně nechodil zpívat do žádného kostela.“

Konečně přijela policie. Po nezbytných formalitách bylo Thelwellovo tělo odneseno a uloženo do obyčejné černé dodávky, která je odvezla do městské márnice. Jamieson s Evansem mlčky sledovali, jak dodávka odjíždí, a pak pomalu kráčeli k svému vozu. Carewa nechali, aby utěšoval Marion Thelwellovou a její dcery. Když se blížili k autu, Jamieson zůstal náhle stát jako přimražený. Evans se překvapeně zeptal, co se děje. Jamieson neodpověděl. Otočil se a zíral na živý plot před Thelwellovým domem.

„Co je?“ ptal se Evans.

Ani ted Jamieson neodpovídal.

Evans, který už sešel z chodníku ke dveřím pro spolujezdce, se zase vrátil a postavil se vedle Jamiesona. „Co se děje?“

„Necítíte nic?“ zeptal se Jamieson.

Evans se nadýchl nočního vzduchu: „Mokré listí? Trávu?“

„Ne, něco jiného.“

Evans znovu vtáhl vzduch. „Vůni,“ řekl.

„Parfém,“ upřesnil Jamieson. „A ne ledajaký. Je to parfém Moiry Lippmanové.“

„Víte to jistě?“

Jamieson neodpověděl. Přistoupil k plotu, snažil se ho rozhrnout rukama a nahlédnout dovnitř, ale byla tam příliš velká tma. „Jdu zpátky,“ řekl Evansovi.

Oba muži se zase vrátili k brance Thelwellova domu a zahnuli za živý plot předzahrádky. Jamieson zaklel, když zavadil poškrábaným obličejem o větev, kterou ve tmě neviděl.

„Tady je to cítit ještě víc,“ řekl, když se blížili ke kulatému altánku v nejzazším rohu zahrady.

„Potřebovali bychom nějaké světlo,“ usoudil Evans.

„V autě je baterka,“ odpověděl Jamieson. „Můžete pro ni zajít? Je v přední přihrádce.“ Podal Evansovi klíčky od vozu.

Evans byl zpátky za třicet vteřin. Ted už si mohl na cestu podél plotu posvítit baterkou, a vyhnout se tak stočené staré hadici a rozbitým dlažebním deskám, které se válely poblíž altánku.

Jamieson náhle pocítil, že se ho zmocňuje varovná a hrozivá předtucha. Sáhl na kliku a na chvíli se zarazil, když ucítil, jak je rezavá a drsná.

„Zamčeno?“ zeptal se Evans, který si Jamiesonovo zaváhání špatně vyložil.

Jamieson konečně stiskl kliku a v tom okamžiku ho zaplavila až dusivá vůně parfému. Vzal si od Evanse baterku a posvítíl na podlahu. Spatřil hromadu pytlů. Vedle nich ležela černá kabelka. Byla zploštělá, jak na ni někdo šlápl, a to byl právě zdroj té silné vůně. Na jedné straně vykukovalo z kabelky rozbité sklo lahvičky od parfému.

Nedalo moc práce rozeznat pod pytlouinou obrysy lidského těla.

„Ach bože,“ zašeptal Jamieson a poklekl, aby odhodil svrchní pytle. Z kužele světla, ve kterém vířil prach z jutoviny a brambor, se vynořila ozářená tvář.

Z mrtvého těla Moiry Lippmanové se jen stěží dala vytušit podoba té mladé dívky, kterou znal Jamieson z laboratoře.

Musel na chvíli odvrátit hlavu, aby ovládl své emoce a potlačil nutkání zvracet. Nástrojem, kterým byla Moira Lippmanová usmrce-
na, byly zahradní nůžky, ale ne že by ji vrah prostě probodl. Systematicky ji zohavil a znetvořil.

Trup měla od podbřišku až k hrdlu otevřený, a dokonce i na hlavě byly stopy pokusu o rozpolcení. Zakrvácené nůžky ležely vedle ní.

„Ten parchant,“ zašeptal Jamieson, „ten neskutečný parchant.“

„Myslíte, že pro tohle se Thelwell sám zabil?“ zeptal se tiše Evans.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Jamieson. „Pojďte. Musíme znovu zavolat policii.“

„Taková svině!“ vykřikla Sue, když jí Jamieson všechno vylíčil. „Je možné, že vůbec někdo dokáže spáchat takovou věc?“

„Pro šílence žádné hranice zkaženosti neplatí,“ řekl Jamieson.

„Podle mne je příliš snadné svést to všechno na duševní poruchu,“ namítla Sue.

„Vím, co máš na mysli,“ odpověděl Jamieson. „Brzdí to touhu po pomstě.“

„Asi to tak bude,“ připustila Sue.

„Koneckonců on je teď mrtvý a tím unikl z dosahu pomsty, ať už měl zaživa pro to, co spáchal, jakoukoli omluvu.“

„Znamená to, že teď už je po všem?“

„Myslím, že ano,“ řekl Jamieson.

„Vypadáš úplně vyřízeně,“ řekla Sue a něžně mu prohrábla vlasy.

„Nečekám, že budu zvlášť truchlit, až odsud budu odjíždět,“ povzdechl si Jamieson.

„Já taky ne,“ souhlasila Sue. „Věřil bys, že to na mě padlo, sotva jsem prvně prošla branou špitálu? Jako by ve vzduchu viselo cosi obluďného.“

Dívali se spolu z okna na temné stíny pod sebou. Z víka popelnice potichoučku seskočila kočka a plížila se podél podezdívky protějšího domu. Zase se rozpršelo.

„Je to ale děsivá spouť.“ zašeptal Jamieson.

„Ty jsi ale nemohl udělat nic, co by jí mohlo zabránit,“ utěšovala ho Sue, ale jeho v té chvíli nemohlo utěšit vůbec nic. Z jeho první akce pro Sci Med Monitor se stal horor.

Dva přednostově oddělení a jedna laborantka jsou po smrti a k tomu pět pacientek zemřelo na následky infekce.

„A všechno to zavinil ten prokletý šílenec,“ mumlal si Jamieson. Na chvíli se zamyslel nad povahou lidského ducha, který je často natolik zázračným nástrojem, že se s ním nemůže měřit žádný počítač, ale jakmile se zvrtné ve zlo... Jalmieson se trochu otrásl.

„Počítám, že se nikdy nedozvíme, jak se mu podařilo infikovat tím příšerným mikrobem nástroje a obvazy,“ uvažovala Sue.

„To asi ne,“ souhlasil Jamieson, jemuž se v hlavě ještě stále převaloval příšerný zážitek z pohledu na mrtvou Moiru Lippmanovou.

„To je škoda,“ řekla Sue. „Bylo by mě to zajímalo, zvlášť když jsi tuhle večer mluvil o tom, jak málo je pravděpodobné, že by to mohl provést náhodou.“

„Budeme se muset spokojit s tím, že teď už to dělat nebude,“ prohlásil Jamieson.

Sue maličko přikývla. Zeptala se: „Přišel jsi na to, kvůli čemu tě Moira vlastně sháněla?“

Jamieson zavrtěl hlavou. „Ať to bylo cokoliv, odnesla si to do hrobu.“

„Myslíš, že právě tohle ji přimělo, aby šla tak pozdě v noci ven?“

Jamieson zakroutil hlavou: „Opravdu nevím. Ale můžu ráno prohledat její stůl. Třeba si něco poznamenala.“

„Třeba odhalila totéž, co podle tebe musel objevit doktor Richardson. Něco o té infekci?“

Jamiesonovi začínalo být jasné, že se ho Sue snaží nasměřovat na jakousi určitou cestu. Tuhle popíchnutí, tamhle otázka. Náhle se mu rozbřeslo, kam míří: „Aha, chceš říct, že kdyby přišla na to, že je Thelwell zapletený do těch smrtelných případů, tak by k němu asi těžko šla, ne?“

„Přesně tohle si myslím,“ souhlasila Sue.

„Na druhé straně,“ přemýšlel Jamieson, „byl Thelwell zodpovědný za smrt její švagrové. Lidé jsou schopní provést všelicos, když se jich něco osobně dotkne. Možná že tam šla, protože dospěla k přesvědčení, že ji Thelwell zabil.“

„Myslíš, že ji chtěla pomstít?“ ptala se Sue. „Chudák holka.“

Rozhostilo se ticho a najednou se Sue podívala na hodinky.

„Panebože, podívej se, kolik je hodin.“

Jamieson se pousmál a vzal ji okolo ramen: „Jde se na kutě.“

Na psacím ani laboratorním stole Moiry Lippmanové nebyla žádná stopa po nějakém nález, kvůli kterému by musela tak naléhavě shánět Jamiesona a nakonec i Thelwella.

Jamieson prohledal i všechny zásuvky, a když nenašel nic ani tam, dal se do prohlížení kultur v inkubátorech, které byly označeny její šifrou. Nenalezl tam nic, co by vybočovalo z rutinního laboratorního výzkumu. Tiše proklínal osud, když se za ním ozval hlas Cliva Evanse: „Už jsem to tu probral. Nic tam není.“

„To je divné. Přece si musela něco poznamenat.“

„Možná si to vzala s sebou, když šla za Thelwellem,“ nadhodil Evans.

„No maucta,“ řekl Jamieson, kterého další návštěva v Thelwellově domě nenaplňovala zrovna nadšením.

„Chcete to tam oťuknout?“

Jamieson přikývl.

„Mám jít s vámi?“

„Není třeba,“ řekl Jamieson. Odešel od Evanse a zatelefonicky požádal vrchního inspektorova Ryana, aby mu umožnil přístup do domu na Latimer Gardens. Ulevilo se mu, když se dozvěděl, že Marion Thelwellová odjela s dcerami na pár dní k příbuzným. Soudní vyšetřovatelé už skončili své pátrání v domě i v zahradě a on si může vyzvednout klíče od policisty, který hlídkuje před domem, aby odháněl senzacechtivé zvědavce.

Když policista u branky spatřil, že se blíží Jamieson, vypnul prsa a přešlápl z nohy na nohu. Jamieson tušil, že se mu chystá zabránit ve vstupu. Asi si myslel, že je to zase nějaký novinář, který shání do nejnovějšího čísla nějakou senzaci, jež by uspokojila nenasytý chřtán tisku. Jamieson mu však ukázal průkaz a oznámil, že má od vrchního inspektora Ryana svolení ke vstupu do domu. Konstábl si to ověřil vysílačkou, kterou měl připevněnou ke klopě, a Jamieson ve změti chrčivých zvuků pochytil slova: „Povoluje se!“

V domě bylo ticho, vznášelo se tu tak nehybně, že to Jamiesona až deprimovalo. Jako by proti jeho přítomnosti protestovaly i stěny a podlaha. Pomalu vyšel po schodech a dával pozor, aby přitom nepůsobil hluk. Připadal si jako vetřelec, který ruší intimitu smutku. Otevřel dveře bývalé Thelwellovy pracovny a vstoupil dovnitř.

Na Thelwellově psacím stole nenašel nic, co by svědčilo o jakémkoliv kontaktu Moiry Lippmanové s Thelwellem. Jamieson prohlédl zásuvky a nakonec i koš na papíry, ale nikde nic. Byl si jistý, že Moira s sebou musela mít nějaké poznámky. Řekla přece Sue, že chce prodiskutovat výsledky nějakých testů. To znamená, že o nich někde musely existovat nějaké laboratorní protokoly. Kromě provádění rutinních postupů měli laboratorní pracovníci v krvi i vedení záznamů o nich.

Že by je Thelwell zničil? uvažoval. To by bylo jistě možné, ale jestli ano, jak lo provedl? Dům přece neopustil. Jeho žena to aspoň tvrdila. V pokoji nebyl krb ani žádné zařízení na ničení dokumentů. Ještě jednou všechno prohlédl, ale zase nadarmo. Možná, že je tedy Moira s sebou nevzala, ale když nebyly tady ani v laboratoři, kde jinde by mohly být?

V bytě? Jamieson se rozhodl, že se tam musí co nejdřív zastavit. Začal všechno uklízet. Nejdříve vracel zpět obsah koše na papír, ale vtom uslyšel na schodech kroky. Jeho první myšlenka byla, že to musí být onen policista. Ale když se dveře otevřely, stála v nich Marion Thelwellová. Jamieson se cítil provinile a zahanbeně. Začal se omlouvat tím, že se domníval, že dům je prázdný.

„Musela jsem se vrátit pro nějaké věci, které děvčata potřebují,“ odpověděla Marion naprosto nezúčastněně. „Našel jste, co jste hledal?“

Jamieson spatřil, že má v očích lhostejný výraz a kolem úst hluboké rýhy. Zřejmě vůbec nespala.

„Právě že nenašel,“ řekl mírně.

„A co to bylo?“

„Myslíme si, že když včera za vaším manželem přišla slečna Lippmanová, měla s sebou nějaké poznámky, snad nějaký laboratorní zápisník. A ten jsem hledal.“

Marion Thelwellová se na Jamiesona zadívala dlouhým a tvrdým pohledem, jako na skvrnu na podlaze, a pak pomalu a důrazně řekla: „Ta Lippmanová Gordonovi včera v noci volala a chtěla s ním nutně mluvit. On se jí v tom snažil ze všech sil zabránit. Přímou jí řekl, aby nechodila.“

Ale ona se sem přece jen zřejmě vypravila. Ovšem nikdy nedošla.“

„Ale...“

„Opakuji, že sem nedorazila. Někdo ji musel zavraždit někde venku a její mrtvolu schovat v našem altánu.“

Jamieson se raději díval na zem, aby zakryl pochyby, které musel mít napsané na obličeji. „A co váš manžel, paní Thelwellová? Kde ten byl tou dobou?“ zeptal se tak ohleduplně, „jak to jen za daných okolností šlo.“

„Gordon byl zavřený ve své pracovně, to jsem přece už policii řekla. Vůbec nevytáhl paty.“

Jamieson mimoděk zabloudil očima k oknu a přesvědčil se, že vede do zahrady. Thelwell mohl opustit dům oknem.

„Smím se vás zeptat, jak víte, že ho volala právě Moira Lippmanová?“ zajímal se.

„Protože jsem ten telefon sama brala.“

„A jak víte, co si řekli?“

„Poslouchala jsem z přípojky v hale.“ V její odpovědi nezazněla ani kapka studu.

Jamieson na ni beze slova hleděl, až si uvědomila, že to bude muset víc objasnit.

„Věděla jsem už delší čas, že Gordon přestal chodit do kostela na zkoušky. Myslela jsem si, že v tom patrně bude nějaká jiná ženská, i když jsem tomu těžko mohla uvěřit.“

„Proč ne?“ otázal se Jamieson, který v jejím hlase postřehl zvláštní tón.

Pokrčila pohrdavě rameny: „Gordon si na tyhle záležitosti nikdy moc nepotrpěl, ani před svatbou, když jsme měli vážnou známost.“

Jamieson přikývl. „Nikdy jste nebyla v pokušení zjistit, kam váš manžel chodí, když jde večer ven?“ zeptal se.

„Ze začátku ano, ale pak jsem dostala strach. Rozhodla jsem se, že to raději nechci vědět...“

Marion Thelwellová se začala třást potlačovaným rozrušením.

Jamiesona pohled na ni vylekal, nevypravila ze sebe už ani slovo, jenom se bez hlesu křečovitě chvěla. Přitlačil ji ještě víc ke zdi. „Protože jste se dozvěděla o tom zabíjení ve městě?“ naléhal.

Marion Thelwellová se stále třásla. Kývla, ale neřekla už nic.

Jamieson ji vzal za ramena a odvedl k židli. „Potřebujete se něčeho napít,“ řekl jemně. „Máte tu nahoře něco?“

Marion jen pokynula pravou rukou a Jamieson otevřel sekretář.

Na stříbrném tácku tam stála broušená láhev a čtyři sklenice. Nalil do jedné trochu skotské a podal jí ji.

Neuniklo mu, že si dala pořádný lok, a poznamenal: „Bylo toho na vás moc. Musíte být úplně vyčerpaná.“

„To nic není proti tomu, co ještě přijde,“ odpověděla nepřítomně Marion Thelwellová a Jamieson jí to nevyvracel.

„Nedělám si ani tak starosti o sebe, jako o děvčata... Děti dovedou být hrozně kruté. Budu je muset někam odvézt, někam, kde nás neznají. Začít úplně nový život. Tak se to říká, že? Úplně nový život.“ Marion zvedla ruku k čelu a zavřela oči. V pokoji se rozhostilo ticho.

Najít byt Moiry Lippmanové dalo Jamiesonovi dost práce.

Dvakrát musel zastavit a přeptat se na směr, až konečně našel zastrčenou uličku a číslo, které hledal. Očekával, že nejspíš nezastihne nikoho doma, protože Moirina spolubydlící asi odešla do práce, ale byl příjemně překvapen, když se za dveřmi ozvalo: „Kdo je?“

„Doktor Jamieson z Kerrovy nemocnice. Včera v noci jsme spolu mluvili po telefonu.“

„Můžete mi ukázat nějaký průkaz?“ otázala se dívka.

Jamieson vhodil svou průkazku do schránky a trpělivě čekal, až děvče odjistí řetěz a odemkne. Dveře se otevřely na škvíru a Jamieson spatřil hubenou tmavou dívku, které mohlo být něco přes dvacet.

Měla nažloutlou pleť a oříškové oči, které prozrazovaly zřejmou ostražitost. Jamieson se na ni usmál.

„Promiňte, ale člověk musí být opatrný, řekla, a když se konečně zbavila posledních obav, otevřela dveře víc a vpustila ho dovnitř.

„Myslel jsem, že třeba budete v práci,“ poznamenal Jamieson.

„Po tom, co se stalo Moirě, jsem nebyla schopná,“ odpověděla dívka. „Kromě toho se mě na něco chtěli zeptat ti od policie.“

„Na co například?“

„Například kdy včera Moira přišla a v kolik zase odešla.

A takové věci.“

„Vy jste byla doma, když se včera večer vrátila z nemocnice?“ zeptal se Jamieson.

„Ano, byla.“

„Přinesla si Moira něco domů?“

„Jen svou aktovku. Proč se pláte?“

Jamieson, vzrušený dívčinou odpovědí, její otázku ignoroval:

„Mohl bych ji, prosím vás, vidět?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Bohužel ne.“

„Proč ne?“

„Protože když odcházela, vzala si ji zase s sebou.“

„Jste si tím stoprocentně jistá?“ naléhal Jamieson.

„Stoprocentně. Viděla jsem, že z ní vytáhla nějaké papíry a na něco se v nich dívala a pak je zase zastrčila nazpátek.

Ted si vzpomínám - prohlásila, že je musí ukázat někomu z nemocnice. Myslím, že padlo jméno Thelwell. Nedáte si kafe?“

Jamieson roztržitě přikývl. Jestli si Moira své poznámky odnesla, proč se nenašly u Thelwella v domě? Co se s nimi mohlo stát? Aktovka nebyla ani u jejího těla v altánu, ani v Thelwellově pracovně, tak kde teda k čertu mohla být?

„Někam jste se nám zatoulal,“ řekla dívka, když přinesla oběma hrnek instantní kávy.

Jamieson se omluvně usmál: „Odpustte, to bylo ode mne nezdořilé.“ Chvilku si pak povídali o Moirě a shodli se, že to bylo opravdu báječné děvče. Jamieson se dívky zeptal, jestli pracuje také v oboru.

„Já jsem fyzioterapeutka v Královské,“ odpověděla.

„Z bakterií mi naskakuje husí kůže.“

„Takže vy jste se spolu o práci asi moc nebavily?“ zeptal se Jamieson.

„Moc ne, i když na tu záhadnou infekci jsem se jí vyptávala.“

„A co vám o ní povídala?“

„Že ji způsobuje nějaká bakterie, která se dá moc těžko léčit.

Už se nepamatuju, jak ji jmenovala.“

„A jinak už nic?“ ptal se Jamieson.

„Možná že ano, usmálo se děvče. „Ale to už se mi zřejmě vykouřilo z hlavy. Stejně jsem tomu moc nerozuměla.“

Jamieson se usmál, a zatímco dopíjel kávu, mluvili už o jiných věcech. Mezi řečí se trochu rozhlížel po bytě. Byl čistý a uklizený, ale nábytek se k sobě nehodil. Byl to typický zařízený podnájem, jaký dobře znal ze studentských let.

Dopil kávu, a tak měl důvod se zvednout. Podali si ruce a dohodli se, že se nejspíš uvidí na pohřbu.

Než Jamieson nastartoval, seděl chvilku jen tak v autě.

Nešla mu z hlavy ta aktovka. Třeba ji Thelwell zahrabal někde venku, když Moiru Lippmanovou zabil. Co když ji hodil do popelnice? Nebo do hromady kompostu? Rozhodl se, že zajede zpátky do Latimer Gardens a zjistí to.

„Hledáte něco určitého, pane?“ vyptával se policista, který sledoval Jamiesona, jak před kuchyňskými dveřmi Thelwellova domu vyprazňuje pytel na smetí.

„Aktovku.“

Strážník Jamiesonovi pomohl s probíráním odpadků, a když neuspěli, zase je s ním uklidil. Zkoušeli také píchat do hromady kompostu, ale ani v tom neměli štěstí.

„A proč myslíte, že by to mělo být tady, pane?“ zeptal se policista.

„Jen jsem doufal, že to tu někde bude,“ odpověděl Jamieson, Konstábl se na něj zmateně podíval. „Že jste doufal, pane?“

Jamieson pokrčil rameny a řekl: „Protože pokud ta aktovka není tady, znamená to, že ji někdo musel odnést, a to zase znamená přijít na to, kdo a proč.“

„Tebe něco trápí,“ konstatovala Sue při pohledu na Jamiesona, který stál zády k ní u okna.

„Máš pravdu, trápí,“ souhlasil.

„Nechceš si o tom povídat?“

„Je mi z toho všeho nanic. Cítím, že v celé té věci něco zásadně nehraje.“

„Vysvětli mi to.“

„Richardson nejdřív odhalí něco o infekci, ale než to stačí někomu říct, spáchá sebevraždu. Pak cosi odhalí Moira Lippmanová, možná totéž co on, a než to může komukoli říct, kdosi ji zabije.“

„Myslíš, že je oba zabil Thelwell, aby je umlčel?“ naznačila Sue.

„A pak sám spáchal sebevraždu? Kdo by se namáhal někoho zavraždit, aby ho umlčel, když se pak chce stejně zabít?“

„Ale tenhle člověk byl nepřítel.“

„Snad, ale nějak to všechno do sebe zapadá až příliš snadno.“

„Já ti nerozumím.“

„V Richardsonově pracovně se nenašly žádné papíry, ze kterých by se dalo vyčíst, na jaké teorii to pracoval. Vůbec žádné doklady.“

„Tak je vzal Thelwell,“ navrhovala Sue.

„A teď se stane totéž se záznamy Moiry Lippmanové. Byla také zavražděná a po papírech ani stopy.“

„Takže zase totéž. Vzal je Thelwell.“

„Ale Thelwell je u sebe neměl. Všechno jsem prohledal.“

„Třeba je zničil.“

„Ale jak? Marion Thelwellová si je stoprocentně jistá, že její muž včera večer svou pracovnu vůbec neopustil. Podle ní se Moiru náramně urputně snažil přesvědčit, aby k němu nechodila. Byla to ona, kdo naléhal. Takže teď abychom uvěřili, že Thelwell vylezl oknem své pracovny a čekal, až Moira přijede. Zavraždil ji na zahradě, vyšplhal se zase zpátky do pracovny, zničil její poznámky a aktovku, pánbůhví jak, a pak spáchal sebevraždu. Tohle přece nedává smysl.“

„A jakou máš alternativu?“ zeptala se Sue.

Jamieson se nejdřív obrátil, zadíval se na ni a pak prohlásil:

„Jiná možnost je, že Moiru Lippmanovou zabil někdo jiný a ten taky vzal její poznámky.“

„Ne Thelwell? To se mi nějak nechce líbit,“ řekla pomalu Sue.

Jamieson s nuceným úsměvem přikývl a pokračoval: „Ale možná máš pravdu ty a šlo skutečně o nesmyslné jednání šilence.“

„Co budeš dělat?“

„Přenechám to všechno policii. Co se mě týče, budu trvat na tom, aby se všechny nástroje, které jsou v záloze, a všechny obvazový materiál, který má gynekologie, přesterilizovaly. Když bude tohle zajištěno, myslím, že se může zase začít operovat, a tak o tom také podám zprávu na Sci Med.“

„A pak pojedeme domů?“

„Ano,“ usmál se Jamieson.

„Za jak dlouho to bude?“

„Za pár dní.“

„Tak já už začnu počítat hodiny.“

„Pojď, budeme je počítat spolu v posteli.“

Pršelo celou noc. Jamiesona, který ostatně nikdy nespál příliš tvrdě, neustále budilo hlasité bubnování deště, dopadajícího na vysoké okenní tabule ubytovny. V sedm ráno už se přestal o spánek pokoušet a vstal. Umyl se a oholil pokud možno tiše, aby nevzbudil Sue, která stále ještě tvrdě spala.

Když vycházel z koupelny a ještě si ručníkem utíral obličej, padl mu zrak na profil jejího obličeje na polštáři a zaplavila ho něha. Mimoděk vztáhl ruku, aby ji hřbetem prstů pohladil po tváři, ale zarazil se, když se ve spánku pohnula a převrátila. Vysušil si tedy pořádně obličej a šel se podívat k oknu, jestli déšť náhodou nezačíná slábnout.

Dole na dvoře byly obrovské louže; vytrvalé kapky v nich neustále vytvářely další kola a nad tím vším visela těžká šedivá mlha. Na druhé straně mokrého dlážděného dvora spatřil Jamieson skupinku ošetřovatelek, schoulených pod červenými pláštěnkami, jak si v klenutém vchodu na oddělení horlivě šuškájí. Podíval se na hodinky a zjistil, že je právě čas na střídání noční a denní směny. Nebylo těžké domyslet si, o čem se nejvíc mluví. V devět hodin už bude o Thelwellově úmrtí vědět celá nemocnice.

Sue otevřela oči a ospale zavrňela.

„Kafe?“ zeptal se Jamieson a zapnul elektrický vařič.

„Ano, prosím. Ty jsi tak brzy vzhůru!“

„Ten déšť mě nenechal spát,“ odpověděl Jamieson.

„A možná i něco jiného, ne?“ zeptala se Sue, která už ze zabarvení jeho hlasu poznala, že ho něco trápí.

Jamieson jen mávl rukou: „Ale jen mi pořád vrtá hlavou, o čem jsme se bavili včera večer. Něco podstatného mí z té věci uniká. Pořád si říkám, že bych měl přijít na to, co to je, ale nedaří se mi to, a to mě žere.“

„Třeba u toho stojíš až moc blízko. Nemůžeš si dát trošičku odstup, abys to celé mohl lépe přehlédnout?“

„Možná,“ souhlasil Jamieson. „Jenomže já si pořád myslím, že pokud na něco důležitého, co se týkalo infekcí, přišel Richardson a pak k tomu zřejmě dospěla i Moira Lippmanová, měl bych to dokázat i já.“

„Tím si nejsem tak jistá. Oni byli oba bakteriologové. A to ty nejsi,“ řekla Sue.

Jamieson se na ni zadíval, jako by mu právě vnukla nějaký nápad. „Možná že právě v tom to vězí,“ připustil. „Já jsem pořád předpokládal, že odhalili něco, co se týkalo zdroje a šíření nákazy. ale ono to třeba bylo něco, co se týkalo samotné podstaty mikroba. Něco, co může pochopit jen opravdový expert. To by vysvětlovalo Richardsonův zájem o testy, kterým podrobili pseudomonádu na Sci Med Monitoru.“

Výsledky, které byly překvapující pro všechny ostatní, jeho nepřekvapily, ale nikdy mi neřekl proč. Na druhé straně je těžké odhadnout, co může výzkum samotných mikrobů přinést.

Viděl jsem výsledky všech testů, které prováděli Richardsonovi lidé. Pár jsem jich udělal i sám a zapojili se do toho také pracovníci Sci Med. A nakonec z toho všeho vylezlo jen to, že tu máme dva vysoce virulentní mikroorganismy, které jsou velmi odolné vůči lékům a které se vyznačují několika zvláštními biochemickými charakteristikami.“

„Co to znamená - zvláštní?“ zeptala se Sue.

„Reakce pseudomonády se v řadě ukazatelů odlišovala od reakcí popsaných v učebnicích,“ odpověděl Jamieson.

„A co se z toho dá vyvodit?“ pátrala dále Sue.

Jamieson pokrčil rameny. „Prostě se nejedná o typické představitele daných druhů,“ řekl. „Dá se říct, že oba mikrobi jsou vzhledem ke své vysoké rezistenci na antibiotika jakousi zrůdou.“

„Probíral jsi to s někým?“ ptala se Sue.

„Jistěže. Moira Lipmannová se nad tím, že se pseudomonáda odlišuje od normy tak nápadně, pozastavovala taky.“

Ale Clive Evans to nepovažuje za nic tak zvláštního.“

„Takže tohle nám pohnout se z místa asi nepomůže.“ Sue si povzdechla a pokračovala: „Včera večer jsi tvrdil, že nejdůležitější je, že už z Kerrova špitálu zmizí pooperační infekce. O to ses postaral, a teď, když je Thelwell mrtvý, se ze způsobu, jakým dostával nákladu na sály a pokoje, stala víceméně akademická otázka.“

„Pokud na ni ovšem zase někdo neumře,“ řekl Jamieson.

„Co budeš dnes ráno dělat?“

„Psát zprávu.“

„A potom?“

„Odpoledne se půjdu ujistit na sterilizační oddělení, že všechny nástroje a obvazy z gynekologie prošly opakovanou sterilizací.“

„A večer bys mě mohl vzít ven na něco dobrého,“ žadonila Sue.

„To je prima nápad,“ souhlasil Jamieson.

V jedenáct hodin měl už zprávu v podstatě pohromadě.

Papírování mu zrovna moc nesedělo, a proto si k té práci vybral kartotéku lékařských záznamů, kde nebyla žádná okna, z nichž by se mohl dívat ven a rozptylovat se. Jedna z úřednic mu v půl dvanácté přinesla kávu a opatrně ji před něj postavila na psací stůl. Na talířku trůnil dokonce i linecký koláček. „Nezlobte se, že se ptám,“ řekla. „Ale povídá se, že doktor Thelwell z gynekologie je prý mrtvý?“

„Je to bohužel pravda,“ odpověděl Jamieson a uvažoval, jestli ta otázka nebyla quid pro quo za moučníkovou prémii.

„Asi bych měla říct, že je mi ho líto,“ poznamenala dívka.

„Ale?“ opáčil Jamieson.

„Mně z toho chlapa vždycky naskakovala husí kůže,“ prohlásila.

„Vy jste ho znala?“ podivil se Jamieson.

„Moc ne,“ honem couvala, protože v Jamiesonově otázce tušila skryté pokárání, „ale k tomu ho člověk nemusel znát moc blízko. Nikdo ho neměl v oblibě. Až se jeden musí divit, jak vlastně takoví lidé uvažují!“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Jamieson.

„No, našinec by čekal, že si musí uvědomovat, jak jsou neoblíbení! Copak to necítí? Tak proč s tím něco neudělají?“

Myslíte, že je jim to tak jedno?“

„To opravdu nevím,“ odpověděl Jamieson. „Možná že skuteční otravové si toho ani nevšimnou.“

„Ale každý přece potřebuje, aby ho lidi měli rádi.“

Dívka se otočila k odchodu a zanechala ho úvahám o tom, co mu řekla. V jednom mělo to děvče pravdu. Na to, aby Thelwella člověk nesnášel, ho ani nemusel dobře znát. On už prostě takový byl. Jamieson se ptal sám sebe, jakou úlohu v jeho vlastním názoru na Thelwella hrála okolnost, že ho nesnášel? O lidech, které nemá rád, člověk snadno uvěří i tomu nejhoršímu. Bez velkého přemýšlení to prostě očekává, dokonce si přeje, aby to tak bylo. Ted však jde o to, zda to sehrálo nějakou úlohu i ve všem tom, co se stalo.

Přestalo pršet a obloha se začala tak přesvědčivě rozjasňovat, že se Sue pod záminkou nějakých nákupů rozhodla zajet autobusem do města. Nic zvláštního sice nepotřebovala, ale docela se jí zastesklo po pořádném návalu a tlačení.

A kromě toho bude mít důvod zbavit se na chvíli odpudivých šedivých zdí nemocnice. Vykoukla ze zadního okna s výhledem na smyčku, kde se u nemocnice otáčely autobusy.

Stál tam dvoupatrový autobus. Uvnitř sedět řidič a četl si noviny. Popadla kabát a seběhla dolů.

Ve městě bylo rušno, ale protože Sue neměla v úmyslu nic zvláštního kupovat, mohla se vyhnout příliš plným obchodům a bloumat podle libostí. Zaujal ji krám, kde měli všechno pro mimina, a dělalo jí dobře prohlížet si všechny ty věcičky, které už budou se Scottem brzy nakupovat. Jen tak tak odolala a nezašla dovnitř, aby mohla pod nějakou záminkou sdělit prodavačce, že je těhotná. Podvědomě si jakýmsi ochranným gestem přejela přes břicho, přešla ulici a prodrala se návalem na chodníku ke vchodu obchodního domu Marks and Spencer.

Trochu se zdržela v oddělení pánského prádla, kde se jí zalíbily pulovry ze shetlandské vlny, a uvažovala, jestli nemá Scottovi nějaký koupit. Jediné, co ji od toho odrazovalo, byla zkušenost, že nesnášel, aby mu oblečení vybíral někdo jiný.

Rád si věci kupoval sám, ačkoli po pravdě nakupování z duše nenáviděl a obvykle musel být doslova dokopán, aby tak dvakrát třikrát do roka podnikl ranní výpravu do obchodů.

Na druhou stranu věřila, že už Scottův vkus dost dobře zná.

Jednoduchý šedivý pulovr by mu přece musel docela vyhovovat.

Určitě by se mu líbil. Vybrala jeho velikost a podržela si pulovr před sebou, ale jak si ho prohlížela, uvědomila si, že na ni z druhé strany pultu hledí nějaký člověk.

Vytrvalost, s jakou na ni zíral, ji trochu znervózňovala.

Podívala se jinam, ale cítila, že je tam pořád. Něco jí na něm bylo trochu povědomé, ale nejdřív nevěděla co. Pak si však vzpomněla. Ten chlap s ní jel v autobusu od nemocnice.

Nevzpomněla si, kde nastoupil; vlastně si ho prvně všimla, když už stáli na plošině a připravovali se vystoupit. Ta vzpomínka na ni působila tísnivě. Byla to jen její představivost, nebo na ni opravdu stále zíral?

Jako pohledná mladá žena byla zvyklá, že se za ní muži příležitostně otáčeli, i když je sama k tomu nikdy neprovokovala. Přiměla se pohlédnout na muže přímo a s úmyslně chladným, nic neříkajícím výrazem. Zaskočilo ji však, že ten člověk neuhnul očima a dál na ni upíral zrak, dokonce nebylo těžké uhádnout, co si myslí. V jeho výrazu byla totiž čirá nenávisť.

Třesoucí se rukou odložila svetr, který dosud držela, a odvrátila oči. Dýchala trochu nepravidelně a začal se jí zmocňovat pocit blízký opravdovému strachu. Cítila, jak jí na spáncích pulsuje krev a nohy ztrácejí jistotu. To je přece směšné, říkala si. Proboha, něco jiného by bylo, kdybys procházela za tmavé noci opuštěným parkem. Ale tady, jsi uprostřed krámu plného lidí a je jedenáct dopoledne. Všude kolem je spousta lidí.

Otočila se od pultu, kráčela pryč a měla dobrý pocit z toho, že se musí mačkat mezi davem nakupujících, aby se dostala do oddělení dámských oděvů. Měla chut se ohlédnout a zjistit, jestli ji ten člověk sleduje, ale něco ji od toho odrazovalo. Jako by se bála, že by už pouhý pohled jen povzbudil jeho aktivitu.

Nakonec se přece jen pokradmu ohlédla. Musela to vědět.

Přistoupila ke stojanu s kabáty, předstírala, že si je prohlíží, a přitom měla možnost se pootočit. Když ohrnula okraj jednoho kabátu, jako by si chtěla ověřit kvalitu látky, ucítila na zádech cizí ruku. Zalapala po dechu a celé tělo se jí napnulo.

„Dovolíte, abych prošla, drahoušku?“ ozvala se drobná stará paní. Na hlavě měla klobouk jako květináč a na tváři výraz překvapení nad dramatickou reakcí, kterou Sue předvedla.

Aby skryla své rozpaky, Sue se na ni usmála, nechala ji projít a dál si prohlížela kabáty. Hlavu měla skloněnou dopředu, ale pohledem stále tékala okolo sebe. Po tom člověku nebylo ani stopy. Hlasitě si oddechla a ani si neuvědomila, že až do té chvíle v sobě zadržovala dech.

Nebyl výraz na tváři toho člověka, který ji polekal, jenom výplodem její fantazie? uvažovala při svých pochůzkách po obchodním domě; ale ať se snažila sebevíc, nemohla se té utkvělé představy zbavit. Co když byl ten člověk nějak zdravotně postižený? Nebo trpěl poruchou obličejového svalstva, takže nedokázal plně ovládat svůj výraz? Třeba obrnou faciálního nervu. Nebo něčím podobným. Probírala se pro rozptýlení hromadou nočních košilek, ale musela si připomenout, že jí brzy přestanou padnout. Když už jsem tady, mohla bych zajít do oddělení pro nastávající matky a prohlédnout si, jaké tam nabízejí pytlovitě hábity. Mezi dlouhými splývavými rouchy objevila střih, který se jí zdál docela elegantní, nebo lépe řečeno, nebyl úplně neelegantní. Zkoumala visačky, aby našla svou velikost. Když rozhrnula ramínka, aby si šaty vytáhla, ztuhla hrůzou. Ten chlap stál z druhé strany stojanu a civěl na ni mezerou mezi šaty. Byl od ní sotva metr daleko a jeho oči za kulatými brejličkami hořely nenávistí.

Sue mimoděk ustoupila dozadu a chytila se za krk, aby popadla dech. Narazila zády na stěnu a měla pocit, že se ocitla v pasti. Plná hrůzy sebrala sílu promluvit. „Co... chcete?“ vykoktala a přitom bloudila očima okolo sebe, aby zjistila, jestli má možnost někudy utéct.

„Pomstu,“ zasyčel muž bez zaváhání. Jako kdyby celou tu dobu čekal, až se ho na to Sue zeptá.

„O čem... o čem to mluvíte? V životě jsem vás neviděla.

Musel jste si mě s někým splést...“

„Patříš k němu a já si tě odvedu. Uvidíme, jak se mu to bude líbit.“

Muž se pohnul směrem k Sue, ale ta už nad sebou definitivně ztratila kontrolu a začala s očima zavřenýma a rukama zatatýma v pěst pronikavě ječet.

„Madam! Madam! Copak se vám stalo?“ dotazoval se konejšivý hlas u jejího ucha. Sue otevřela oči a spatřila prodavačku, která ji držela za ramena. Všichni lidé z okolí na ně zírali a tiše to komentovali.

„Byl tady nějaký chlap,“ vzlykla Sue.

Prodavačka se rozhlédla a Sue také. Žádného muže neviděly.

„Ale on stál zrovna tady,“ vzlykala Sue. „Říkal mi, že se chce pomstít.“

Znělo to hloupě a Sue se podívala na prodavačku, jestli jí nevyčte z očí pochybnost.

„Pomstít, madam? A za co?“

„To já nevím,“ přiznala zoufale Sue.

„Třeba by vás postavil na nohy šálek čaje,“ nabídla jí ochotně prodavačka.

„Ne, nechci čaj,“ bránila se Sue, která se styděla, že se lidi baví na její účet. Zoufale toužila být už z krámu pryč. „Ale nemohla byste mi zavolat taxík?“

„Samozřejmě. Nechcete se mnou jít na chvilku tamhle?“

Prodavačka vedla Sue do dveří označených „Personál“ a vyzvala ji, aby se posadila ke stolu, než zavolá taxi. Sue byla ráda, že už není terčem pozornosti, dech se jí zklidňoval a zase začala ovládat své emoce.

„Taxík tu prý bude za pět až deset minut,“ řekla prodavačka a zavěsila sluchátko. „Je vám už opravdu dobře?“

Sue se podařilo s úsměvem přikývnout a poděkovat jí za laskavost.

„Dneska se všude potuluje spousta všelijakých cvoků,“ řekla prodavačka. „Nevím, kam to s tímhle národem spěje.“

Sue přikývla. Tohle jí nikdo nemusel připomínat.

Vnímala najednou svět jako nepřátelské území. Začala se dokonce bát, jak přejde chodník od vchodu do obchodu ke dveřím taxíku. Vůz dorazil během tří minut a jeho naftový motor dělal při chodu naprázdno pořádný rámus.

„Ten tu byl ale rychle,“ řekla prodavačka. „Na vašem místě bych si doma dala pořádného panáka.“

Sue jí poděkovala za laskavost a utíkala k vozu. Zabouchla za sebou dvířka a pořádné prásknutí jí udělalo dobře. „Kerrova nemocnice,“ oznámila a pohodlně se zabořila do sedadla. Téměř mimovol-

ně se ujistila, že okýnka jsou zavřená, Auto vyjelo od chodníku a vydalo se na cestu k nemocnici. Sue se dívala z okna, ale moc toho nevnímala, protože byla ještě pořád rozrušená a nemohla se na nic soustředit.

Nevzpomínala si, že by někdy byla tak vyděšená. Vždyť jí ještě stále bušilo srdce. Postupně si však uvědomovala, že v ulicích, kudy projížděli, jde všechno svým normálním tempem. Lidé chodili po nákupech, dělali svou práci a děti si hrály. Lačně do sebe ten pohled vstřebávala a pomalu se uklidňovala.

Po několika minutách jízdy otevřela Sue kabelku a vyndala peněženku. Věděla sice, že bude mít na taxík dost peněz, ale byla tak nervózní, že se musela přesvědčit. Podívala se na taxametr a ztuhla, protože zjistila, že neběží. Jako zhypnotizovaná hleděla na číselník; ukazoval nulu. Že by jí obchod zaplatil taxík dopředu? Nevšimla si, že by byl někdo řidiči platil. Nehledě na to, že se jí v obchodě nikdo neptal, kam až jede.

Stále jí v uších zněla slova prodavačky: „Ten tu byl ale rychle... Ten tu byl ale rychle.“ Došla jí hrozná skutečnost.

Tenhle taxík vůbec nepřijel na zavolání z obchodu. Přijel ke dveřím krámu z úplně jiných důvodů. Pomalu zvedla oči a podívala se do řidičova zpětného zrcátka - zíraly na ni dvě planoucí oči za kulatými brejličkami.

Zachvátila ji taková panika, až vykřikla. „Co po mně chcete?“ křičela a bušila vši silou do skleněné přepážky. Řidič na to nereagoval. Auto jelo dál.

Na to, aby se Sue pokusila vyskočit, jel taxík příliš rychle.

Tak aspoň jednou rukou popadla kličku okénka a snažila se přivolat nějakou pomoc zvenčí, zatímco druhou rukou stále bušila do přepážky. Okolí se zřejmě rozhodlo ji ignorovat.

Nikdo se ani neohlédl. Každému to bylo jedno.

„Copak jste všichni slepí?“ křičela, zatímco ji „jako náhlý příliv“ zaplavilo zoufalství a strach. „Pusťte mě ven! Pusťte mě ven!“ volala na řidiče. „Vy jste si mě s někým spletli! Já vás neznám. A vy mě přece taky neznáte!“

Taxík zabočil do úzké uličky a Sue znovu začala cloumat kličkou dveří. Vtom to s ni smýklo, až ztratila rovnováhu, jak řidič prudce strhl auto napříč cesty a zaparkoval ho těsně u zdi, čímž Sue zablokoval jedinou možnost úniku. Vyskočil z vozu, aby ohlídal i dru-

hou stranu, a zatímco se Sue sbírala z podlahy, otevřel dveře. V ruce držel dlouhý tenký nůž.

„Ani slovo, ani jediný slovo, rozumíš?“ zasyčel.

Sue jen přikývla.

„Ven!“

Vystoupila a muž ji vzal za rameno a strkal ji do úzkého vchodu. Postrkoval ji dál tmavou chodbou; páchlo to tam olejem a benzinem. Stisknutím ramene ji zastavil a druhou rukou sáhl po wpínači. Když se rozsvítilo světlo, viděla Sue, že jsou v jakémsi sklepe. Kdysi měl vybílené stěny. ale teď byly od vlhkostí celé zelené a oloupaná barva padala dolů.

„Sem pojď! zavrčel řidič. Otevřel dřevěné dveře a postrčil Sue dovnitř. Zase musela čekat, až rozsvítí. Tentokrát se ocitla v zavřené garáži. Žádné auto tam nebylo, jen plechovka od oleje a na mastné podlaze se válela dvě kola s ojetými pneumatikami. Na jedné stěně visela černá hadice a na druhé reklamní kalendář továrny na výfuky s fotografií spoře oděné slečny. Cenila na Sue bílé zuby, jako by se jí vysmívala.

„Vy jste určitě ten zabiják, ne?“ zakoktala strachem Sue.

Muž neodpověděl.

Sue propadala zoufalství. Scott se zmýlil. Thelwell nebyl rozparovač. Rozparovač byl teď vedle ní na tomhle opuštěném místě a nikdo neměl tušení, že ona je tu s ním. „Co se mnou chcete udělat?“ zeptala se, jako by ji něco podvědomě nutilo vyslechnout jasně formulovaný ortel.

„Můžu s tebou provádět všechny zatracený kousky, co mě napadnou,“ zavrčel chlap. „Jdi tamhle dál! Dělej!“ Praštil Sue do zad tak prudce, až zavravorala a rozplácla se na zemi. Na hrubém betonu si odřela kolena a loket. Muž ji bleskurychle popadl za nohy a začal ji je svazovat kusem elektrického kabelu, který vytáhl ze zásuvky skříně, stojící v koutě. Sue cítila, jak se ten člověk, jejím strachem baví.

Vypadal, že ho přímo hltá. Ztuhla, když jí položil ruku na koleno a pozoroval její reakci. Zřejmě ho uspokojila, a tak ruku pomalu vsunul pod sukni a prsty jí hnětl stehno; přitom stále sledoval její oči.

„Nechte toho! Prosím vás, nechte toho,“ žadonila Sue a slzy jí tekly po tvářích, ale ruka stoupala stále výš.

Zastavila se, když narazila na překážku, a zatímco Sue zoufale zmítala hlavou ze strany na stranu, cítila, jak jí pod kalhotky zajel palec a krouživě jí přejíždí přes chloupky v rozkroku. Ted už to jistě nebude trvat déle než pár vteřin a popadne nuž.

„Proboha, dost!“ vykřikla.

V tom okamžiku ji muž uhodil hřbetem volné ruky přes obličej. „Neřvi, ty krávo blbá!“ vyštěkl.

Zjevně uspokojen, jak už Sue pěkně vyděsil, rozhodl se muž pokračovat ve spoutávání. Roztažené ruce jí přivázal ke kovovým kruhům zapuštěným do zdiva. Také v pase ji převázal smyčkou provazu a připoutal ke kovovému kruhu.

„Tak, a ted to hlavní,“ vydechl muž a pečlivě vyrovnával kus elektrického kabelu. Pak ho začal Sue vplétat sem a tam do vlasů.

Sue už jen vzlykala v mučivé směsici bolesti a hrůzy.

Muž si své dílo nakonec prohlédl a spokojeně zabručel.

„Takhle to bude akorát stačit,“ brumlal si.

Když jí na několika místech přivázal vlasy ke kabelu, napnul jej a pevně připoutal druhým koncem k čemusi, co měla Sue nad hlavou.

Hrozně ji to bolelo. Muž si dal záležet, aby byl kabel zcela napnutý, a tak zatímco kovové kruhy táhly Sue za ruce k zemi, vlasy se jí napínaly nahoru. Nemohla se ani pohnout.

Muž na ni shora pohlédl a byl spokojen. „Za chvilčku pro tebe přijede tvůj manžilek, aby si tě tady vyzved.“ Klekl si před Sue, aby mohl dobře pozorovat, jaký zmatek to vyvolalo v její tváři. „A jestli pak víš, co se stane, až přijede?“

Sue mlčela, oči vytřeštěné hrůzou.

„Ne? Tak já ti to teda řeknu. Jeho auto přede dvěma přeruší infračervený paprsek, a když se to stane, tak se dveře garáže začnou otevírat... a až se otevrou...“ Muž se odmlčel a nechal Sue, aby si to domyslela. Z jejího výrazu usoudil, že jí to došlo. „Správně,“ řekl šeptem, „kabel je přivázaný k motoru dveří. A to ti pěkně skalpuje kůži z hlavy, a co víc, ten tvůj se na to bude dívat a pak snad pozná na vlastní kůži, co to vobnáší. Bastard jeden“

Sue se nadechla k výkřiku, ale ten byl okamžitě udušen.

Chlap jí vrazil do úst hadr a pevně ho přivázal. Vstal a ještě jednou přezkoušel, jestli je kabel dost napjatý. Viditelně uspokojený

přešel ke dveřím a zhasl světlo. Zanechal Sue samotnou jejímu strachu a temnotě.

Jamieson dokončil zprávu pro Sci Med a zalepil obálku. Nechal ji v podatelně k odeslání a zašel na gynekologii pohovořit si s Phillipem Mortonem, který se teď stal přednostou chirurgie. Diskutovali o pořadnících a službách a dohodli se, že jakmile budou přesterilizovány první sady nástrojů a obvazů, může chirurgie znovu zahájit činnost.

„Dnes ráno jsme dostali z laboratoří ministerstva poslední výsledky stěrů pana Thelwella,“ řekl tiše Morton, když už se Jamieson chystal k odchodu.

„A jak dopadly?“ zeptal se Jamieson.

„Naprosto negativně,“ odpověděl Morton.

Jamieson už šel po schodech dolů, když zaslechl z Mortonovy pracovny zvonit telefon. Vzápětí se otevřely dveře a Phillip Morton na něj volal, že má u něj hovor. Jamieson vyběhl po schodech zpátky. Morton mu podal sluchátko, nechal ho samotného a tiše za sebou zavřel dveře.

„Haló, tady Jamieson.“

„Dobře.“

Ačkoliv Jamieson uslyšel jen to jediné slovo, tón, jakým bylo proneseno, se mu hned nelíbil. Měl z něj okamžitě divný pocit. „Kdo je tam?“ zeptal se.

„Na tom nezáleží. Strávil jsem dopoledne s vaší ženou, doktore,“ promluvil ten hlas jízlivě.

„Vážně? A kdo jste?“ opakoval Jamieson, který nabýval zoufalé jistoty, že se Sue něco stalo.

„Je to moc přitažlivá dáma.“

Jamieson polkl. Jeho představitivost se rozjela na plné obrátky.

„Tak kdo je tam?“ zeptal se znovu a snažil se mluvit klidně, ale musel znovu polknout, tak měl sucho v ústech.

„Opravdu velice přitažlivá. Dalo by se říct neodolatelná.“

Aspoň pro mě byla neodolatelná... Prostě jsem se nemohl ovládnout... Tak jsem ji...,“ ozvalo se zahihňání.

„Kde je Sue? Co jste jí udělal?“ dožadoval se Jamieson horečně.

„Jó, teď už jí můžete dostat nazpátek,“ řekl hlas. „Já už jsem s ní skončil.“

„Co to má znamenat? Co jste jí provedl?“ Jamieson do telefonu skoro řval.

„Prostě jsem ji měl, doktore. Užil jsem si s ní. Rozdal jsem si to s ní. Vyšoustal jsem z ní duši. Vážně chcete slyšet podrobnosti? Nebo si je radši poslechnete od ní, ovšem pokud ji vůbec budete chtít zpátky, až uvidíte, v jakém je stavu.“

Jamieson se musel přidržet stolu. Snažil se nadechnout, ale místo toho jen párkrát zalapal po dechu. Dalo mu velkou práci promluvit. „Tak kde je moje žena?“ zeptal se příškrčeně.

„Co jste s ní udělal?“

Muž začal diktovat adresu a Jamieson na Mortonově stele hledal pero. Pár věcí přitom shodil na zem, až konečně našel propisku a začal čmárat na první papír, který mu přišel pod ruku. „Box číslo sedm, garáže West Side,“ opakoval.

„Jste šťastnej chlap, doktore,“ pokračoval hlas, „šlo nám to spolu náramně.“

Telefon zmlkl a Jamieson byl téměř bez sebe strachem a zuřivostí. Vzal za kliku a otevřel dveře. Mortona nikde neviděl, tak letěl dolů a prvního člověka, jehož potkal, se wptával, kde jsou garáže West Side. Zřízenec, který přivezl na oddělení prádlo, se poškrábal na hlavě a chvíli přemýšlel.

„Bude to z Croxtonovy ulice doleva. Druhá nebo třetí odbočka po levé straně, když projedete světla na Midgelyho ulici.“

Jamieson už pádil pryč, když ten chlapík dodal: „Nebo že by to byly garáže Weston...“

Jamieson stočil vůz do Weston Mews, a když uviděl tabulku, začal oběma rukama vztekle bušit do volantu. „Ten podělanej idiot...“

Nadávky mu uvízly v krku. Vyskočil z vozu a běžel k prvnímu chodci, kterého uviděl. Byl to pošták s polední roznáškou.

„Garáže West Side? Ale to je odtud daleko, chlapče,“ zasmál se muž shovívavě. „Až to tady projedete, tak zahnete doleva a...“

Jamieson se snažil nějak se orientovat v tom, co mu pošťák vykládá, ale nebylo to lehké vzhledem k mučivé úzkosti, kterou zažíval. Pošťákovi trvalo věčnost, než dal dohromady své instrukce, ale Jamieson věděl, že nemá cenu na něj křičet.

...no a pak je to třetí odbočka. Nemůžete to minout.“

Jamieson otočil s kvílením pneumatik vůz bezohledně do protisměru. Odněla to převrácená popelnice, kterou nabral předkem auta, když najel na chodník. Vyrazil přímo před blížící se auto, jehož řidič mohl strhat klakson, ale Jamieson ho ignoroval i s jeho rozčilenými posunků.

Ručička tachometru ukazovala přes osmdesát, když se na trojku hnál podél dlouhé kolony vozů, ale pak se musel zařadit, protože ho blikání blížící se benzinové cisterny varovalo, že řidič ho nehodlá pustit.

„Zatracenej blázne!“ ječel na něj z okénka řidič cisterny, když ho míjel. Jamieson mu nevěnoval pozornost. Myslel jenom na Sue a na to, co asi prožívá.

„Kristepane, dělej!“ syčel se zatatými zuby, když viděl, že na semaforu už svítí zelená a vůz v čele kolony se nemá k rozjezdu. „Čekáš snad, až ti to dají písemně, ty srágoro?“

Netrpělivě natáhl krk, aby viděl, kdo to tam brzdí, a spatřil na střeše auta velké „L“. „Ježíši Kriste,“ zaklel hlasitě a prudce plácal do volantu. Klouby pravé ruky si tvrdě drhnul čelo, dopálený sám na sebe. „Proboha, seber se!“ mumlal si pro sebe.

Ve chvílích, kdy mu slepý vztek v hlavě nezatemňoval všechno kromě myšlenek na Sue a její situaci, začal Jamieson uvažovat, proč mu ten chlap vlastně vůbec volal. Proč by sexuální maniak telefonoval manželovi? Ze škodolibosti?

Jestli ano, nebyl vlastně jeho terčem spíš on než Sue? Kdo mohl provést takovou věc a proč?

Proud vozidel zpomalil a zastavil se. Jamiesona poprvé napadlo, že by ten telefon mohl docela dobře být podraz.

Vždyt si ani nezjistil, jestli Sue opravdu odešla z ubytovny.

Třeba tam v tuhle chvíli sedí a dívá se, kde tak dlouho vězí.

Ale kdyby to tak bylo, na co by mu ten chlap dával adresu?

Že by to byl nějaký trik, jak ho někam vlákat? Ale tyhle úvahy se teď zdály vedlejší, jestli zkrvavená a zmlácená Sue opravdu leží někde zamčená, opuštěná a vyděšená. Jamiesona znovu přepadl nával vzteku, a když se kolona opět dala do pohybu, zařadil jedničku.

Na křižovatce za Halfordovým obchodem s bicykly odbočil doleva. Tohle byla poslední poštáková rada, kterou si zapamatoval. Zaježděl ke straně, aby se paní s nákupním vozíkem zeptal na cestu ke ga-

rážím West Side. Když se k ní blížil, žena se před ním snažila utéct. „Počkejte, nebojte se!

Chci se vás jenom zeptat na cestu ke garážím West Side,“ ujišťoval ji Jamieson, ale žena ho neposlouchala. V tomhle městě dneska ženské stačí, že ji cizí chlap osloví na ulici.

Raději zmizela.

Jamieson se rozhlížel, koho by se ještě mohl zeptat. Po silnici přijížděl na kole, které na něj bylo příliš velké, nějaký chlapec. Stál na šlapkách a nadsakoval nahoru dolů, jako by rajtoval na koníku v lunaparku. Když k němu dojel, Jamieson se ho zeptal: „Kdepak najdu garáže West Side, chlapče?“

„Tamhle vzadu vlevo, pane. Za tím žlutým krámem.“

Jamieson zahrnul vlevo do uličky. Žlutě natřený krám byla ve skutečnosti pošta. Před ní stála telefonní budka.

Byla prázdná. Ověřit si tu teorii o pasti ho bude stát jenom chvilíčku. Jamieson zavolal do nemocnice. V jeho pokoji se nikdo nehlásil. Požádal o linku Cliva Evanse a tentokrát se dovolal hned napoprvé.

„Neviděl jste, prosím vás, Sue? Je v lékařském domě?“

„Kdepak, není. Srazili jsme se brzy dopoledne. Povídala, že jede do města na nákupy. Myslím, že se ještě pořád nevrátila.“

„Ježíši Kriste,“ zamumlal Jamieson.

„Co se děje?“

„Sue je asi zraněná. Potřebuju zavolat ambulanci a taky policii ke garážím West Side.“ Jamieson řekl Evansovi číslo a ověřil si, že si ho zapsal správně. „Je to urgentní.“

Jamieson položil telefon a utal Evansovi možnost ptát se na podrobnosti. Vyšel z budky a rozhodl se, že tam auto nechá stát. Utíkal za roh ke garážím West Side. Box číslo sedm byl poslední v řadě.

Jamieson se zastavil uprostřed ulice a zíral na bílou sedmičku nad vraty garáže. V uličce nikdo nebyl a bylo tam úplné ticho. Když se pustil k vratům garáže, slyšel svůj vlastní dech. Nad garáží bylo okno. Jamieson nabyl přesvědčení, že je to asi nějaké půdní skladiště, soudě podle harampádí, které bylo vidět přes špinavé sklo. Těsně pod oknem zahlédl instalaci zdroje infračervených paprsků. Skládal se z černé plastické krabice, z jejíhož jednoho rohu wčnivala malá trubička. Jamieson na to všechno hleděl a nechtělo se mu to líbit. Všelijaká zařízení na automatické otvírání garážových dveří už dnes sice

nejdou žádná zvláštnost, ale takové paprskové spouštěče se dají využít i k jiným věcem.

Možná, že to bylo paranoidní, ale napadla ho i exploze. Dal si pozor, aby se dráze paprsku vyhnul, a zkusil otevřít malá dvířka po straně garáže. Byla zamčená.

Stále ještě nikde nezaznamenal jedinou známku života a ani z žádného z boxů nebylo nic slyšet. Zatímco hleděl na nenápadná dvířka před sebou, začalo v něm hlodat hrozné podezření, že je Sue třeba mrtvá. Odstoupil trochu dozadu a vrhl se proti dveřím. Nepovolily, ale uspokojilo ho, že se ozvalo zapraskání. Ještě dvakrát se do nich opřel ramenem a dveře se nakonec s rachotem zřítily dovnitř.

Znovu se rozhostilo ticho a Jamieson opatrně vkročil dovnitř.

Octl se v úzké chodbě, která vedla ke schůdkům na půdu nad garáží. A proti schodům vlevo byly další dveře. Ty musely vést do boxu. Jamieson pomalu zkusil kliku a dveře se otevřely. Uvnitř byla naprostá tma. Zašátral na zdi po vypínači a stiskl ho.

Strachem vytřeštěné Suiny oči se leskly jako dva malé talířky nad roubíkem, který jí nedovolil mluvit. Jamieson se k ní vrhl. Všechno, co si dokázal uvědomit, bylo, že ji našel a že je ještě naživu. Proč ji ten všivák takhle přivázał? Proč jí připoutal vlasy ke stropu? Hledal v kalhotách kapesní nůž, aby Sue odřízl roubík z úst, a vtom uslyšel venku přijíždět policejní vozy.

Chtěl úsměvem uklidnit Sue, ale zpozoroval, že se děje něco hrozného. V jejím výrazu nebyla úleva, ale naprostá hrůza. Koulela očima směrem nahoru a Jamieson pohlédl na zed nad její hlavou. Její vlasy nebyly přivázané ke stropu, nýbrž... „Kristepane,“ zaúpěl Jamieson, když mu došlo, jak to je, ale vtom první policejní auto venku překřížilo dráhu paprsku. Motor začal vrčet a Suina hlava tvrdě uhořela o stěnu. „Ne! zařval, vyskočil na nohy a rukama se vrhl na kladkový převod. Projela jím oslepující bolest, jak se mu předloktí začalo dostávat mezi otáčející se kola. Pak na okamžik omdlel, když kost narazila do ocelového čepu a celý mechanismus se náhle zastavil. Z motoru se začalo kouřit, garáž se plnila pachem spáleniny, až to nakonec vyhodilo hlavní pojistku a zhaslo světlo.

Když Jamieson přišel k sobě, snažil se ho právě Clive Evans se dvěma policisty vyprostit.

„Budeme muset zavolat hasiče,“ řekl jeden z policistů.

„To zvládneme, když přinesete hever,“ z Evansova hlasu zněla klidná autorita.

„Sue...“ zasténal Jamieson. „Kde je Sue?“

„Vaše paní je v pořádku,“ ujistil ho vlídně jeden z policistů.

„Omdlela, ale nic jí není.“

Právě když druhý policista přitáhl do garáže pojízdný zvedák, ozvalo se zdáli kvílení přijíždějící sanitky.

Clive Evans dal příkazy, jak má být zvedák umístěn, a pak požádal policistu, aby začal pumpovat pákou. Ocelová tyč, která svírala Jamiesonovu paži, se pomalu odtahovala od kladky a Evans mu ruku vytáhl. Všichni si oddechli, když Jamieson svěsil ruku před sebe, ú začali zjišťovat, do jaké míry je poškozená.

„Kost zlomená není,“ řekl Evans, „ale na měkkých částech to udělalo pěknou paseku. Musíte počítat s tím, že vám na památku zůstane pár jizev.“

Jamieson nechal ruku rukou, držel si ji před břichem a poklekl vedle Sue, které jeden z policistů podpíral hlavu.

Viděl, že vlasy a kůže na hlavě jsou neporušené. „Ty můj drahoušku,“ řekl něžně.

„S tou rukou vám budu muset něco udělat,“ řekl Evans, stoupl si za něj a Jamieson se po chvíli nechal zvednout za rameno. Nepřestával se však dívat na Sue, zatímco se mu Evans snažil zastavit krvácení provizorním kompresním obvazem.

Přijela ambulance a odvezla Jamiesona i Sue zpátky do nemocnice.

Sue se v sanitce probrala. Úlevu, že vidí Jamiesona vedle sebe, okamžitě vystřídala vzpomínka na všechno, co musel podstoupit, aby ji zachránil. „Tvoje ruka!“ zašeptala.

„Chudinka tvoje ruka!“

„To se spraví,“ ujistil ji Jamieson.

Sue pohlédla tázavě na Evanse a ten přikývl.

„Ach Scott!“ vykřikla Sue, city ji konečně přemohly a po tvářích se jí začaly řínout slzy.

„No tak, no tak,“ konejšil ji Jamieson. „Ted už jsi v bezpečí, Sue. Oba dva jsme v bezpečí,“ a držel ji za ruku.

Sue se roztřásla. Nejdřív Jamieson ucítil, že se jí trochu chvěje ruka, ale pak se třes rozšířil dál. Nemohla už ani mluvit a celé tělo se jí zmítalo. „Ten chlap...“ jektala.

„jak někdo může...“ Jamieson se snažil jednou rukou Sue obejmout, aby ji uklidnil, ale sám uvnitř prožíval hrozné utrpení.

Bolest ve zraněné ruce se pořád zhoršovala a teď ho začala drtit stále silnějšími vlnami, až nakonec ztratil vědomí a propadl se do prázdnoty.

„Musím vám bohužel sdělit, že o dítětko přišla,“ řekl Phillip Morton, kterého zavolali, aby Sue prohlédl.

Jamieson přikývl a odvrátil pohled. Vůbec netoužil podívat se komukoliv do očí, když se cítil tak zranitelný. V hloubi duše tušil, co se od Mortona dozví. Čekal to od chvíle, kdy zaslechl, jak někdo říká, že Sue krvácí. V té době ležel na vozíku, na němž ho vezli na ošetření. Nebyl sice plně při vědomí, ale útržky hovoru k němu přece jen pronikaly. Sluchové vjemy člověka vždycky opouštějí jako poslední a první se navracejí.

Teď, když ho zbavili nejhorších bolestí a vyčistili a zašili mu paži, seděl a čekal spolu s Clivem Evansem, který se nabídl, že mu bude dělat společnost, až Morton vyšetří Sue.

I když se obával nejhoršího, přece jen se chystal stébla naděje, že nějak špatně rozuměl a že bude všechno v pořádku.

Tuhle svíčku naděje teď Morton sfoukl. Jamieson svěsil ramena a pocítil hroznou tíhu v nohách.

„Mně je to taky líto,“ přidal se Evans a položil Jamiesonovi ruku na rameno.

„Je to smůla,“ řekl Morton. „Ale je mladá a silná a není důvod, proč by...“

Jamieson ho neposlouchal. Tyhle fráze dobře znal. Teď chtěl hlavně být u Sue. „Rád bych ji viděl,“ požádal.

„Ovšem,“ přisvědčil Morton a uvolnil cestu, aby mohl Jamieson projít.

Jamieson otevřel levou rukou dveře; pravou měl zavěšenou na pásce. Sue ležela nehybně na posteli a upřeně hleděla do stropu.

„Ahoj,“ řekl něžně Jamieson. „Jak se cítíš?“ Ještě ani nedomluvil a už mu bylo jasné, jak nevhodně to zní. Věděl přece přesně, jak se cítí, ale nějak začít musel a k tomu potřeboval slova.

Sue stále hleděla na strop, jako kdyby ho neslyšela, a pak Jamieson uviděl, jak se jí po tváři začala koulet slza.

Obrátila hlavu a pohlédla na něho. „Je mi to líto,“ zašeptala.

„Je mi to tak hrozně líto.“

„Nebud blázínek,“ zašeptal Jamieson a vzal ji za ruku.

„Mně záleží jen na tobě. Na ničem jiném.“

„Ale ty sis to dítě tolik přál,“ řekla Sue a teď už nechávala slzy volně stékat.

„Těch ještě bude! Máme před sebou moře času. Teď jsi důležitá jenom ty. Pane bože! Jak já jsem si oddechl, když jsem tě našel živou... Nedovedeš si představit, jaký jsem prožíval strach. Myslel jsem, že se z toho snad zblázním...“

Položila mu ruku na ústa a zašeptala: „Já vím, já vím.“

Chvíli se jen potichu drželi za ruce a byli šťastní, že už nepotřebují slova a že jsou opravdu zase spolu. Sue řekla:

„Pořád jen musím myslet na to, co by se bylo stalo, kdybys ke garáži dojel autem. Musím na to ustavičně myslet. Nedokážu se toho přízraku vůbec zbavit. Proč jsi vlastně zastavil na ulici kus od garáže? Co tě k tomu přivedlo?“

Jamieson ji hladil po vlasech. „Za to můžeš děkovat dopravní zácpě. Ta mě přinutila uvažovat.“

„Vyprávěj,“ prosila Sue.

Jamieson jí vyličil, jak se v počáteční panice nejprve přihnal na špatnou adresu, a jak potom začal uvažovat o možných motivech onoho telefonátu včetně možnosti, že jde pouze o nějaký krutý žert. „Takže jsem zastavil u telefonní budky, která byla právě za rohem garáží, a zavolał do špitálu, jestli tam náhodou nejsi. Evans mi řekl, že jsi šla předtím do města, tak jsem ho požádal, aby volal policii. Když jsem vyšel z budky, bylo to do uličky tak blízko, že jsem tam auto nechal a radši utíkal pěšky.“

„Díky bohu,“ vzdychla Sue.

„To bych řekl,“ souhlasil Jamieson.

„Scotte?“ ozvala se Sue.

„Copak?“

„Co ti vlastně ten člověk v tom telefonu řekl?“

„Spoustu ohavných nesmyslů.“

„Co přesně?“ naléhala Sue.

Jamieson jí to pověděl.

„Ale ty víš, že to nebyla pravda, že?“

Jamieson jí stiskl rameno.

„Nechci, aby sis myslel, že jsem přišla o dítě proto, že se mnou prováděl něco takového. Po téhle stránce se mě ani nedotkl. Já myslím, že jsem přišla o dítě prostě proto, že mě tak příšerně vyděsil. Vím, že to teď zní hloupě, když jsi teď tady a já jsem v bezpečí a v teple, ale v té chvíli... Já myslela, že je to ten zabiják, ten chlap, co rozřezal ty ženy. Nikdy v životě jsem si nepomyslela, že bych mohla být tak vyděšená.“

Jamieson konejšil Sue, která se zase roztřásla. Když se trochu uklidnila, řekl opatrně: „Clive mi oznámil, že dole čeká policie; chtějí s tebou mluvit, až se trochu vzpamatuješ.“

Sue se zachmuřila.

„Jestli se na to ještě necítíš, tak jim to řeknu, ale čím dřív se dostanou tomu šílenci na stopu, tím líp, takže cokoliv bys jim mohla povědět...“

„Zůstaneš tu se mnou?“

„Budu to klást jako podmínku,“ odpověděl Jamieson.

„Tak dobře. Promluvím si s nimi hned. Vlastně promluvíme.“

Oba policisté vypadali slušně a ohleduplně, ale Jamieson jim přece jen připomněl, co Sue prodělala, a že je třeba chovat se k ní ohleduplně.

„To si samozřejmě plně uvědomujeme, pane,“ ujistil ho inspektor. „Budeme struční, jak jen to půjde.“

Sue jim vyprávěla o muži v obchodě a o událostech, které pak následovaly.

„Říkáte, že mluvil o pomstě?“ ptal se inspektor.

„Tak to řekl.“

„Ale nezmínil se za co, ani nic nenaznačil?“

„Ne.“

„A říkáte, že jste toho člověka nikdy neviděla?“

„Ne, jen v autobusu, kterým jsem jela do města.“

Policisté se na sebe podívali. „Autobus do města?“ zeptal se inspektor.

„Ano, on se mnou jel do města v jednom autobusu. Vystoupil tam, co já,“ vykládala Sue, jako by to považovala za bezvýznamné.

„O tom jsi mi předtím nic neříkala,“ podotkl Jamieson.

„Neříkala? Tak promiň.“

„Paní Jamiesonová, ale tohle je moc důležité. Nevšimla jste si náhodou, kde ten člověk do autobusu nastoupil?“ zeptal se inspektor.

Sue zavrtěla hlavou a omlouvala se: „Ne, bohužel ne.“

„Dívala jste se cestou do města z okna, paní Jamiesonová?“

„Ano, dívala.“

„A nevzpomínáte si, že byste toho muže viděla přistupovat?“

„Ne.“

„Je možné, že by už v autobusu seděl, když jste nastoupila vy?“

„Ale já jsem nastoupila tady u nemocnice,“ řekla Sue.

„Tady je konečná.“

„Ano, správně,“ přisvědčil policista. „A když jste nastupovala vy, už tam někdo seděl?“

„Pár lidí tam bylo.“

„Je možné, že by byl mezi nimi?“

„Asi ano,“ řekla Sue. „Ale já jsem si lidí, kteří seděli v autobusu, nijak moc nevšímala. Prostě jsem šla rovnou nahoru.“

„Děkuji vám.“

Jamieson pochopil, oč policistům jde. Ten chlap se nemohl dole v obchodě objevit jen tak náhodou. Musel Sue sledovat, a co víc, vypadalo to, že ji sledoval už z nemocnice.

„Ještě něco,“ pravila Sue.

„Ano, paní Jamiesonová.“

„Byl maskovaný,“ oznámila Sue.

„Maskovaný?“

„Měl na hlavě paruku. Všimla jsem si toho, když se ke mně v garáži přiblížil, a také vousy měl falešné. Začaly se mu v jednom koutku odlepovat.“

Inspektor se to snažil shrnout: „Byl to tedy velký, silný muž.“

Sue přikývla.

„Když si odmyslíte vlasy a vousy, nevybaví se vám, že byste v poslední době viděla někoho, kdo by měl podobné proporce?“

Sue zavrtěla hlavou: „Už jsem o tom hodně přemýšlela, ale na nikoho jsem nepřišla. Vždyť já tu ve městě prakticky nikoho neznám!“ dodala.

„A vy, pane?“ obrátil se policista na Jamiesona. „Vám ten popis také nic neříká?“

„Momentálně ne,“ zavrtěl Jamieson hlavou.

„Zvláštní,“ uvažoval inspektor. „Je naprosto jasné, že tenhle chlapík nebyl náš rozparovač. Na vaší paní neměl jiný zájem než ji

použít jako prostředek, jak zasáhnout vás. Z nějakého důvodu vás chtěl zatraceně zasáhnout, pane. Nemáte tušení, kdo by po vás takhle šel?“

„Nevím, inspektore. Opravdu nevím.“

Do pokoje vstoupil Phillip Morton a žádal, aby už výslech ukončili. Sue se potřebuje vyspat. Policisté nic nenamítali.

Poděkovali Sue i Jamiesonovi za spolupráci a odešli. Jamieson zůstal ještě chvíličku se Sue o samotě. Pak odešel i on a vrátil se s Clivem Evansem do ubytovny.

„Tak se mi zdá, že byste potřeboval panáka,“ prohodil Evans.

„Mně se zdá, že bych jich potřeboval nejmíň deset,“ odpověděl Jamieson.

„Že bychom někam vyrazili?“

Jamiesona nebylo třeba dlouho přemlouvat. „Dobrý nápad,“ řekl.

Když už měl Jamieson v sobě dvě velké whisky, všiml si, že Evans pije jenom pomerančový džus. „Vy nepijete?“ zeptal se.

„Nic silnějšího než tohle,“ odpověděl Evans a poklepal na sklenici, „za to může moje nonkonformistická minulost.“

Jamieson se usmál. „Velmi moudré.“ A dopil svou sklenici.

„Přinesu vám ještě jednu,“ řekl Evans.

„Ne. Když nepijete vy, nebudu také, protestoval Jamieson. Ale Evans mu přesto objednal další whisky. „Měl jste dneska pekelný den. Tak to berte jako medicínu. Většina našich pacientů si to tak ordinuje.“

Jamieson přijal drink a musel si přiznat, že mu whisky dělá dobře. V uplynulých hodinách zažíval opravdu nesnesitelný stres a teprve teď se z něj začínal dostávat.

„Co teď máte v plánu?“ zeptal se Evans.

„Až se Sue zotaví, vrátíme se do Kentu a trochu spolu pobudeme. Nejlepší by se mi líbilo vyvézt ji někam na dovolenou.

Uvidíme. V každém případě už budem koncem týdne v prachu a vůbec nepochybuju, že se mi tady po tom všem ani jednou nezašteskne.“

„Po nemocnici nebo po městě?“

„Po obojím.“

„Chápu vás,“ řekl Evans. „Neměl jste to tady zrovna lehké.“

„Tenhle průšvih nám všem dal zabrat.“

„No, v každém případě už je to za námi,“ prohlásil Evans.

„Bohudík,“ přisvědčil Jamieson. „Sakra, chtěl jsem ještě zkontrolovat, jestli přesterilizovali nástroje a obvazy z gynekologie.“

„To je v pořádku, postaral jsem se o to. Všechno prošlo autoklávem a v novém originálním balení se to zase vrátilo.“

„Díky,“ řekl Jamieson. „Stejně bych vás rád pozval na panáka.“

„Radši mi z Kentu pošlete nějaké jahody, až bude sezóna,“ navrhl Evans.

„Tak to vám slibuju.“

Ve středu, třetí týden Jamiesonova pobytu v Kerrově nemocnici, se na gynekologii začalo naplno operovat a rozpisy operací slibovaly, že se pořadníci dají pořádně do pohybu.

Ten den ani v následujících dvou dnech se nevyskytly žádné pooperační komplikace a v době, kdy se Jamieson chystal, že v sobotu ráno opustí se Sue nemocnici, se zdálo, že se všechno vrátilo do normálních kolejí. Hugh Crichton je šel vyprovodit a popřát jim šťastnou cestu. Otvíral Sue dveře, aby si mohla sednout k volant, a jednou rukou si proti dešti držel nad hlavou aktovku. Jamiesonova ruka, ačkoliv už ji neměl na pásce, ještě nebyla natolik v pořádku, aby snesla námahu dlouhé cesty, která je čekala.

Když wjízděli z brány, ohlédl se Jamieson zpátky a pak vrhl pohled na Sue. „Cítíš se na tu cestu opravdu dobře?“ zajímal se.

„Musím ti na to vážně odpovídat?“ chtěla vědět Sue.

Když zamířili po dálnici k jihu, zeptala se: „Přemýšlel jsi ještě o tom chlapovi v paruce?“

„Dost jsem si lámal hlavu, ale nepřišel jsem na nic,“ odpověděl Jamieson. „A ty?“

Sue hned neodpověděla, protože se musela soustředit, aby předjela nákladák, který se ploužil před nimi. Když ho bezpečně minuli, prohlásila: „Mám dojem, že to byl homosexuál.“

„Jak jsi k tomu došla?“

„V jeden moment mi sáhl pod sukni.“

„A proto si myslíš, že byl homosexuál?“

„Udělal to, aby mě vystrašil - a to se mu taky povedlo ale z jeho výrazu jsem pochopila, že ho to nijak nevzrušilo.“

Zrovna tak mi mohl mačkat ruku.“

„Možná, že ses o tom měla zmínit těm policajtům.“

„Ale to přece není žádný důkaz, ne? A třeba to ani není důležité. Nepomůže to vysvětlit, proč tě nenávidí tak hrozně, že se ti snažil tolik ublížit.“

„Asi ne.“

„ještě tě to trápí?“

„To víš, že ano,“ odpověděl Jamieson. „Zvlášť proto, že tomu pořád nerozumím. Pořád si nedovedu představit, čím jsem mohl v někom vzbudit takovou nenávist, ale zřejmě to tak je.“

Několik minut jeli mlčky a pak se Sue zeptala: „Kdy pojeděš za lidmi ze Sci Med?“

„Jestli ti to nebude vadit, zajel bych do Londýna v pondělí.“

Čím dřív jim podám zprávu, tím líp.“

„Máš pravdu.“

V neděli ráno bylo jasné a slunné počasí, a tak si Jamieson se Sue mohli svou plánovanou wcházku spokojeně užívat.

V noci ještě pršelo, a když teď zavěšení do sebe kráčeli po úzkých cestách, s požitkem vdechovali vůni vlhkého listí.

Načasovali si procházku tak, aby došli do vesnice Bridge kolem poledne a mohli se naobědvat ve své oblíbené hospůdce. Ale i když se oba svědomitě snažili vplout do normálního života, bylo zřejmé, že si to vyžádá ještě nějaký čas. Přízrak Kerrow nemocnice hned tak nevybledne.

I dříve se při svých rozhovorech často odmlčeli, ale to bývaly odmlky přirozené a příjemné, kdežto teď v nich panovala jakási stísněnost, jako by se jeden druhému ztráceli ve vlastních úvahách o některé z událostí posledních několika týdnů. V jedné chvíli se Jamieson přistihl, že se mu neustále vtírá představa neznámého Suina únosce. „Víš, co mě nejvíc žere?“ řekl. „Pořád jsem přesvědčený, že hrozná nenávist toho chlapa vůči mně musí nějak souviset s tím, co se sběhlo v nemocnici. Já jsem se přece mimo špitál ani s nikým nestýkal, když nepočítám číšníky v italské restauraci, kam jsem chodil na večeři - ostatně jsem jim dával docela slušné dýško.“

Sue se sice usmála tomu, jak se snažil dát rozhovoru lehčí tón, ale vyznělo to naprázdno. „Z těch úmrtí v nemocnici tě přece nemůže nikdo vinit,“ řekla Sue.

„To doufám,“ odpověděl Jamieson. „Ale třeba si někdo myslí, že jsem toho měl dokázat víc. Že jsem měl všechno objasnit dřív a tím zpožděním jsem zavinil smrt něčí ženy nebo dcery?“

„To se mi nezdá pravděpodobné,“ řekla Sue a rozhodně zakroutila hlavou. Jamieson s tím musel nakonec také souhlasit.

„Ale nemyslíš si, že by po tobě pořád mohl jít, nebo ano?“ zeptala se Sue znepokojeně.

„Ovšem že ne,“ řekl Jamieson. Zachytil Suin pohled a spatřil v něm náznak výčitky. „No tak dobrá,“ přiznal. „Fakt je, že nemám tušení; možná že by mohl, ale to se dá těžko předvídat, když nevíme, co v tom vězí.“

„To už zní jinak,“ řekla Sue. „A nesnaž se mě balamutit.“

„Je tu doktor Jamieson a chtěl by vám podat zprávu,“ promluvil slečna Robertsová do přístroje, který měla na stole.

Ozval se zkreslený hlas. „Uvedte ho dál.“

„To není nutné, znám cestu,“ poznamenal Jamieson a zamířil k výtahu.

„Ne, to nejde,“ spustila slečna Robertsová zhurta, aby Jamiesona zadržela, a pak pokračovala omluvně: „Každého návštěvníka ministerstva musí vždycky někdo doprovázet.“

To je příkaz.“

Jamieson se s úsměvem podřídil a počkal, až ho muž v uniformě doprovodí. Ve výtahu si příjemně pohovořili o počasí a Jamieson se dověděl, že pan Jackson byl v létě na dovolené v Torquay. Počasí bylo „všelijaké“.

„Jsem rád, že vás vidím,“ řekl Macmillan Jamiesonovi na uvítanou.

Jamieson mu podal levou ruku a stejně se pozdravil i s Armour a Foremanem.

„Takhle jsem se naposledy zdravil u skautů,“ zažertoval Armour.

„Zdá se, že jste si tam na severu zažil pěkně horké chvíle,“ řekl Macmillan.

„Ještě horší zažila moje žena,“ poznamenal Jamieson.

„Ošklivá záležitost,“ pravil Foreman a zbylí dva souhlasně projevovali svou účast.

„Ještě pořád nemáte tušení, kdo to po vás šel?“ zeptal se Foreman.

„Nemám, ale věřím, že to mělo nějakou souvislost s těmi událostmi v nemocnici. Muselo to tak být.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Armour.

„Jednak jsem se mimo nemocnici prakticky s nikým nestýkal a jednak jsem toho názoru, že v té záležitosti s infekcí vězelo ještě něco víc, než jsem dokázal zjistit. Zůstalo tam ještě pořád pár nerozmontovaných nitek. A obávám se, že některé z nich můžou být dost významné.“

„Ale nepřímé důkazy proti tomu Thelwellovi vypadají přesvědčivě, i když jeho doznání v tom dopise na rozloučenou, který napsal před sebevraždou, je trochu vágní,“ připustil Macmillan. „To je pravda,“ řekl Jamieson. „Ale stejně mi to nedá pokoj.“

Macmillan se ironicky usmál. „V tomhle musíme být pragmatičtí. Pokud je problém infekcí v Kerrově nemocnici zlikvidován, je naše poslání skončeno a hotovo.“

Armour se ozval: „Snad bych měl dodat, i když to zřejmě s naší akcí přímo nesouvisí, že v posledních dnech došlo ve městě k nové vraždě.“

„Všechny okolnosti té historie se asi nikdy nedozvíme,“ řekl Macmillan, „ale opakují: jestliže pro Kerrovu nemocnici přestal zároveň se smrtí toho Thelwella problém existovat, přestal existovat i pro nás.“

„Jistě, pane,“ přikývl Jamieson.

Macmillan vstal a Jamieson pochopil, že je to i pro něj pokyn k odchodu. „Je mi líto, doktore, že váš první úkol u nás byl tak náročný a pro vás i traumatický. Musíte si dát malou přestávku, než vás zase požádáme o pomoc při jiném problému.“

„Bylo by mi vhod, kdybychom teď mohli být se ženou nějaký čas sami,“ odpověděl Jamieson. „Myslím, že jí dlužím trochu víc pozornosti.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Macmillan. „Mimochodem,“ podával mu hnědou obálku, „tady je ta zpráva, o kterou jste žádal laboratoř Sci Med. Odjel jste z Leedsu dřív, než jsme vám ji mohli doručit.“

Jamieson se podívil: „Já jsem se přece obrátil na laboratoř jen jednou a tu zprávu jsem dostal!“ Jednou rukou vytáhl zprávu z otevřené obálky a četl ji. Byl to analytický rozbor stafylokoků, který způsobil druhou epidemii pooperační infekce v Kerrově nemocnici. „To je zvláštní,“ zamumlal, „vůbec se nepamatuju, že bych

byl o tohle žádal. Podíval se na fotokopii požadavku, která byla ke zprávě připojena, a zjistil, kdo to byl. Podpis zněl: „M. Lippmanová, v zast. Dr.

S. Jamiesona.“ Kultury poslala k analýze Moira Lippmanová.

„Takže záhada je vysvětlena?“ zeptal se Armour.

„Ano, děkuji vám,“ řekl Jamieson, stále ještě zmatený, ale nechtěl o tom dál diskutovat. Zastrčil zprávu do kapsy.

„Budeme ve spojení,“ uzavřel Macmillan.

Jamieson musel čekat přes dvě hodiny na přípoj do Bekesbournu, malé zastávky vzdálené necelé dva kilometry od jeho bydliště v Patribournu. Nevadilo mu to, protože nijak nespěchal. Měl aspoň čas přemýšlet, proč se Moira Lippmanová obrátila na laboratoř Sci Med. Předpokládala prostě, že on sám bude tu analýzu potřebovat? Konečně, poslal tam i pseudomonádu. Nebo k tomu měla nějaký zvláštní důvod?

Související možná s tím, co sama odhalila? Tahle možnost připadala Jamiesonovi vzrušující, ale snažit se rozluštit zprávu, kterou měl v kapse, tady ve špíně a mokru železniční stanice nemělo význam. Nechá to až na doma, tam bude mít po ruce i příslušnou literaturu.

„Jak to šlo?“ vyptávala se Sue.

„Celkem dobře. Jsou spokojení, že mají problém s infekcí z krku.“

„Sám jsi přece říkal, že to je rozhodující,“ odpověděla Sue.

„A co jsi dělala ty?“ vyzvídal Jamieson.

„Uklízela!“ řekla Sue. „Byli jsme moc dlouho pryč a bylo tu za tu dobu spousta špíny.“

„Nemusela ses na to hned vrhnout,“ jemně ji pokáral Jamieson.

„Je to moc brzy po...“

Sue pod jeho dotekem ztuhla a odvrátila se. „To je odbytá věc a já se cítím docela dobře,“ prohlásila tónem, který nepřipouštěl další diskusi. Otočila se a šla do kuchyně dát vařit vodu. „Proč jsi mi neřekl, že to tady hlídá policie?“

Jamieson se zarazil. Nejdřív chtěl předstírat, že neví, o čem to Sue mluví, ale pak se vzdal. „Nezlob se,“ řekl, „víš, nechtěl jsem tě plašit. Ale myslel jsem, že by nebylo marné, aby to tu dnes někdo pohlídal, když jsem musel do Londýna a tys tu zůstala sama... Zařídil jsem to na Sci Med.“

„Příště mi to řekni,“ přikázala Sue přísně. „Rozumíš?“

„Rozumím,“ schlíple odpověděl Jamieson.

„Kdyby ten chlap na konci uličky dnes ráno nevypadal tak strašně policajtsky, málem jsem si mohla myslet, že je to... někdo úplně jiný.“

„Bože, to mě vůbec nenapadlo,“ omlouval se Jamieson.

„Hrozně mě to mrzí. Byla to ode mne pitomost.“

Sue upustila z ruky lžičku a zakryla si tvář.

Jamieson k ní přistoupil a objal ji. Bylo zřejmé, že na ni stále ještě doléhá obrovská tíha.

Sue se rychle vzpamatovala a šla zas vařit kávu. „Radši mi vyprávěj, jak to dneska všechno probíhalo,“ vzala podnos s kávou a vedla Jamiesona zpátky do obývacího pokoje.

„Víš, stala se taková podivná věc,“ začal Jamieson. Vyprávěl Sue, že Moira Lippmanová poslala do laboratoře Sci Med žádost o provedení analýzy.

„A vůbec nic ti o tom neřekla?“ podivila se Sue.

„Použila mé jméno, ale mně se o tom nezmínila.“

„A co v té zprávě je?“

„Přivezl jsem si ji s sebou. Musím ji pořádně prostudovat.“

„Znamená to, že zase strávíš večer nahoře?“ zeptala se Sue.

„Jenom chvíličku,“ uklidňoval ji Jamieson. Políbil ji na vlasy. „Nebude to trvat dlouho. To ti slibuju.“

Jamieson si dopřál krátký pohled z okna na vrbu v zahradě.

Vždycky se mu zdálo, že vypadá nejlíp za soumraku, když se jí větve sklánějí až dolů k trávniku, jako by byly unavené po celodenní práci. Na druhé straně kriketového hřiště vystupovaly stromy proti večerní obloze už jen jako siluety.

Zatáhl záclony, rozsvítil lampu a usedl k psacímu stolu.

Moira Lippmanová požádala o kompletní biochemickou analýzu stafylokoka a odborníci ze Sci Med ji zpracovali.

Některé pokusy byly duplikované, protože už je jednou provedla sama Moira v Kerrově nemocnici. Ze souhrnu výsledků vyplynulo, že testovaný mikrob je *Staphylococcus* pozitivní na koagulázu, že je pro člověka vysoce patogenní a že je rezistentní vůči řadě vybraných testovaných terapeutických prostředků. Kdyby si Moira Lippmanová nebyla vzpomněla na pokus s Loromycinem a kdyby byl Loromycin nezabral, bylo by na toho mikroba zemřelo v Kerrově

nemocnici všech osm žen. Pro dvě z nich se naneštěstí začalo s loromycinovou terapií příliš pozdě a už je nemohla zachránit.

Ironií osudu byla druhá z nich právě Moirina švagrová.

Jamieson studoval přehled biochemických výsledků a usoudil, že potřebuje pomoc, aby se lépe orientoval v tom, co znamenají. Z poličky nad psacím stolem si podal Bergeyovu Příručku bakteriologické diagnostiky a v rejstříku si našel heslo *Staphylococcus*. Tu knihu už neotevřel pěkně dlouho. Stačila se na ní usadit řádná vrstva prachu. Sfoukl ho a pak začal listovat v rejstříku. Vyhledal si tabulky s údaji, které potřeboval, a opsal si z nich hodnoty udávané jako normy pro biochemické testy, citované ve zprávě.

Jakmile je začal porovnávat s výsledky získanými v laboratorích Sci Med, ihned si uvědomil nesrovnalosti, a než došel ke konci, věděl už, že čtyři z nich nesouhlasí s Bergeyovými standardy chování stafylokoka.

„Přesně jako pseudomonáda,“ zamručel. O tomhle si s ním tedy chtěla Moira promluvit? Ale co to znamenalo?

„Scotte, už je půl jedenácté,“ ozvala se zdola Sue. „Víš, co jsi slíbil!“

Jamieson se automaticky podíval na hodinky. Neuvědomil si, jak čas pokročil. „Už jdu,“ odpověděl. Pomalu zavřel knihu a vrátil ji na polici. Teď už mu ta zpráva přece jen něco říkala. Ještě to nedokázal přesně definovat, ale spočívalo to v konstantních odchylkách mikroba od hodnot udávaných v učebnici. Když sklízel své poznámky, byl rozhodnutý, že se na tu věc bude ještě muset důkladně podívat.

Ale pro tuto chvíli to muselo stačit.

Uplynulo osm dní, než se Sci Med Monitor opět ozval. Byli se Sue večer venku, a když se po jedenácté vrátili domů, vyzváněl telefon.

„Prosím, Jamieson.“

„Konečně. Tady je Macmillan.“

Jamieson pohlédl na hodiny. Když mu Macmillan volá v tuhle hodinu, znamená to, že se něco děje.

„Obávám se, že máme zase problém,“ oznámil mu Macmillan.

Jamieson cítil, jak se mu sevřel žaludek. Došel už k poznání, že když nevтіravý sametový hlas z vedení mluví o „problému“, kouká z toho téměř zákonitě něco daleko horšího.

„Co se stalo?“

„V Kerrově nemocnici propukla nová epidemie pooperačních infekcí. A zase na gynekologii.“

Jamieson zavřel oči s pocitem, že se ta slova do něj přímo zavr-
távají a ničí veškerý požitek z příjemně stráveného večera. Cítil, jako
by z něj nějakým ventilem unikala veškerá energie. „Pokračujte,“
řekl přiškrknutým hlasem; musel si odkašlat, aby vůbec mohl promlu-
vit.

„Vypadá to bohužel moc špatně. Momentálně to postihlo už pět
žen.“

„A příčina?“

„Mikrob nebyl zatím diagnostikován, ale Phillip Morton si tro-
chu zahrál na detektiva a zúžil možnosti na baterii kapaček s fyziolo-
gickým roztokem. Laboratoř už pracuje na jejich analýze.“

„Pochopitelně tam pojedou,“ řekl Jamieson. „Ale mezitím byste
pro mne v laboratoři Sci Med mohli něco zorganizovat.“

„Copak?“

„Potřeboval bych, aby získali vzorky pokud možno všech do-
sud neschválených antibiotik.“

„Neschválených?“

„Ano, těch, na která farmaceutické společnosti ještě nezískaly
licence.“

„Ale proč vlastně?“

„Myslím, že se u nové epidemie dají očekávat stejné problémy
s terapií jako v obou předešlých případech. Mikrob bude asi odolný
na standardní léčiva. Jestli to bude opět stafylokok, můžeme použít
zase Loromycin, ale v případě, že jde o pseudomonádu, je to pořád
ještě otevřený problém ledaže by u vás mezitím proti ní něco našli?“

„O ničem takovém nevím,“ přiznal Macmillan. „Obávám se, že
jsme se nechali ukolébat tím, že to všechno skončilo.“

„Rád bych, aby laboratoř Sci Med otestovala oba mikroby na
léky, které ještě nejsou komerčně dostupné. Máme šanci, že by ně-
který z nich mohl být účinný, jako se to ukázalo u Loromycinu. Když
použijeme antibiotika bez licence, podstoupíme riziko, ale to už bys-
te si museli nahoře vyřídit vy a já myslím, že dané okolnosti by nás k
tomu plně opravňovaly.“

„Nepochybně,“ souhlasil Macmillan. „Zařídím to.“ Chvilí za-
váhal a pak řekl: „Poslyšte, kdybyste neměl chuť se do toho znova

pouštět... Myslím vzhledem k vaší paní a tak, plně bychom to tady na Sci Med chápali.“

„Ráno jedu do Leedsu,“ prohlásil stroze Jamieson.

Když pokládal telefon, stála Sue vedle něj a vyčkávavě na něj hleděla. „Slyšela jsem ten konec,“ řekla tiše.

„V Kerrově nemocnici to ještě pořád neskončilo. Musím to tam jet prozkoumat, Sue. Nemůžu to tak nechat.“

„To je jasné,“ ujistila ho. „Co se vlastně stalo?“

Jamieson jí to pověděl.

„Ale jak to všechno vzniklo?“

Jamieson zakroutil hlavou a prohlásil: „To nevím, ale zjistit to musím, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělám.“

Sue spatřila výraz jeho tváře a řekla jen: „Přirozeně že musíš.“

„Mám dojem, že by bylo nejlepší, kdybys na pár dní odjela k tatínkovi,“ navrhl Jamieson.

„To ne,“ odmítla Sue rozhodně.

„Prosím?“

„Řekla jsem, že ne. Jedu s tebou.“

„Neblázni. Vzpomeň si, cos tam minule prožila...“

„Přestaň se mnou jednat jako se svojí malou paničkou, ano? Nejsem inventář, abys mě zavřel do almary, já jsem tvoje žena! Jde o problém nás obou, nejen tvůj. Zkrátka jedu s tebou.“

Jamiesonovi nezbylo než se smířit s tím, že veškeré přesvědčování bylo marné.

Když Jamieson se Sue nazítlí okolo jedenácté dorazili k bráně Kerrovy nemocnice, postával tam už hlouček lidí. Někteří z nich měli připravené kamery a vypadali jako lidé od tisku.

Zdá se, že tentokrát už padla kosa na kámen, uvažoval Jamieson, zatímco čekali, až se dostaví vrátný a zkontroluje jeho průkazku.

„Já myslel, že už jste odjel, pane?“

„Já si to taky myslel.“

Vrátný s obtížemi zatlačil hlouček zpátky, aby mohl Jamiesonovi otevřít bránu. Sue nebylo příjemné, že na ni okénkem zírá taková spousta lidí. Cítila se jako mrtvý brouk v prosklené skřínce a také to Jamiesonovi řekla.

„Měli bychom se nejdřív ohlásit Crichtonovi,“ usoudil Jamieson a zastavil vůz před administrativní budovou.

„Počkám tady,“ řekla Sue.

Jamieson vystoupil z auta, jednou rukou přibouchl dvířka a schody do hlavní budovy bral po dvou. Když kráčel chodbou ke Crichtonově úřadovně, vrzalo mu pod nohama čerstvě naleštěné lino-leum. Zaklepal na dveře.

„Kdo je?“ ozvalo se zevnitř. V hlase bylo znát trochu překva-pení a Jamieson nepochyboval, že to bylo proto, že přeskočil recepč-ní i sekretářku a namířil si to rovnou k postranním dveřím Crichto-novy pracovny.

249

„To jsem já, Jamieson,“ odpověděl a přitom už nahlížel do dve-ří. „Jen jsem vám zaskočil říct, že jsem zpátky.“

Crichton ho vyzval, aby šel dál a sedl si, a pak se zas vrátil ke svému telefonickému rozhovoru.

„Lituji, ale v současné době vám k tomu nemůžeme dát žádné další informace,“ ujišťoval. „Ne, vůbec žádné!“ Položil telefon a za-čal znechuceně bubnovat prsty o desku psacího stolu.

„Máte problémy?“

Crichton obrátil oči v sloup: „To bych řekl. Zatím máme z té-hle epidemie jednu mrtvou a čtyři další jsou v těžkém stavu. Noviny se toho chytly a kňučí rozčilením, na kterého viníka se mají nejdřív vrhnout. Konzervativní skupina v městské radě vyčítá vedení úpadek hygienických norem ve špitále. Labouristé zase vidí příčinu ve zkrá-čení vládních dotací a nedostatku personálu. V každém případě je tahle úřadovna momentálně pod soustředěnou palbou z obou stran.“

„Už máte z laboratoře zprávu o rozboru fyziologického rozto-ku?“

„Ano, přišlo to před půl hodinou.“

„Je to tentokrát pseudomonáda nebo stafylokok?“ zeptal se ja-mieson.

„Ani jedno, ani druhé,“ odpověděl Crichton.

„Tak tomu tedy nerozumím,“ podivil se Jamieson.

„Já bohužel taky ne,“ pravil Crichton utrápeně. „Ale ti chlapi z laborky tvrdí, že je to zas úplně nový mikrob.“

„Třetí mikrob!“ vykřikl Jamieson. „To už začíná být úplně ab-surdní.“

„To si veřejnost myslí taky - a mimochodem, ta veřejnost se shromažďuje u brány...“

„Viděl jsem je, když jsem projížděl,“ řekl Jamieson.

„Podle nich je špitál obrovská žumpa plná infekce a my, nemocniční personál, se jen ze všech sil snažíme to krýt.

„Pozastavili jste operace na gynekologii?“

„Ovšem.“

Na Crichtonově stole začal zase zvonit telefon a Jamieson se zvedl k odchodu. „Na shledanou,“ zašeptal Crichtonovi, který už držel v ruce sluchátko.

Jamieson a Sue se usadili v ubytovně ve svém starém pokoji.

Nepotřebovali si nic vykládat, ale na oba ten návrat působil depresivně. Někdo zaklepal na dveře a Jamieson otevřel.

Stál tam Clive Evans.

„Viděl jsem váš vůz,“ vysvětloval a drbal se na hlavě.

„Takže ono to všechno začalo znovu?“ zeptal se Jamieson.

„Bohužel, a je to pokud možno ještě horší.“

„Napadá vás něco?“

„Víme, že zdrojem byly tentokrát láhve s kapačkou fyziologického roztoku. Přišel na to doktor Morton a díky bohu dřív, než se mohly nakazit další pacientky.“

„Crichton mě už informoval, že je to zas nějaký další bacil?“

„To je fakt. Tentokrát je to Proteus a ...“

„Nepovídejte. A zase je tak rezistentní na antibiotika jako ty předešlé dva?“

„Bohužel ano,“ přisvědčil Evans.

„Dělali jste testy na synergické působení?“

„Pracuje se na tom. Ještě nemáme výsledky.“

„Předejte laskavě materiály na Sci Med. Pustí se do toho také.“

„Dobře.“

„Dal jste udělat kompletní biochemické vyšetření toho mikroorganismu?“ zeptal se Jamieson.

„Ještě ne. Zatím jsme na to neměli čas.“

„To také provede Sci Med. Pošlete jim vzorky co nejdřív a pak se musíme podívat na všechny tři zprávy.“

„Tři?“ zeptal se překvapeně Evans.

„Aha, to jsem vám ještě neřekl. Moira Lippmanová nechala analyzovat v laboratoři Sci Med toho stafylokoka. To nám asi chtěla tehdy před svou smrtí říct.“

„Myslíte?“ řekl Evans. „A co se v té zprávě zjistilo?“

„Existuje řada nesrovnalostí mezi tím, co se udává ve zprávě, a mezi normálním chováním stafylokoka, stejně jako tomu bylo s tím prvním mikroblem.“

„Měli k tomu ti vaši lidé nějaký komentář?“ zajímal se Evans.

„Ještě jsem se jich neptal. Nechal jsem se ukonejšit přesvědčením, že celá ta věc skončila. Ale jestli bude tahle zpráva zase podobná, musí v tom už něco vězet. Něco, nač jsme doposud nepomysleli.“

„Kdybyste chtěl, mohl bych zajet do okresní laboratoře a požádat je, aby nám toho posledního mikroba otestovali.“

Možná že by to bylo rychlejší,“ navrhl Evans. „Ušetřili bychom den.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Jamieson. „Ale udělejte obojí. Chci, aby se na to Sci Med podíval z hlediska terapie.“

Já teď budu muset vystopovat, co se dělo s těmi lahvemi fyziologického roztoku, a pokusím se zjistit, jak mohlo dojít ke kontaminaci. Ty se o sebe dokážeš postarat, Sue?“

„To víš, že ano. Nemohla bych vám taky s něčím pomoci?“

„Ted momentálně o ničem nevím,“ řekl Jamieson. „A vy, Clive? Nepotřebujete pomocníci?“

„Kdybych na něco narazil, zavolám,“ slíbil Evans. „Zatím děkuju.“

Evans a Jamieson se rozloučili se Sue a vydali se spolu do laboratoře, Evans k telefonu, aby připravil okresní laboratoř na vzorky, které jim hodlá přivést, a Jamieson do svého starého kamrlíku, aby se pustil do své práce.

„Shromáždil jsem vám o tom infikovaném roztoku všechny informace, které asi budete potřebovat,“ oznámil mu Evans, když sestupovali ze schodů k mikrobiologickému oddělení. „Nechal jsem vám to na stole, ale pochybuji, že byste tam našel něco nového. Sám jsem všechno už důkladně probral.“

Kdybyste ještě něco potřeboval, obraťte se na někoho v laboratoři.“

Jamieson za sebou zavřel dveře své minipracovny a sundal si sako. Pomalu se usadil do otáčivé židle a na ramena mu jako olověný krunýř ulehla tíživá deprese. Jako by se znovu vrátil do říše děsivých snů. Před sebou na stole měl lepenkový šanon; rozevřel jeho desky. Věděl, že bude muset rutinním způsobem prostudovat všechny mate-

riály, které se týkaly kontaminovaného fyziologického roztoku, ale měl pocit, že už to všechno kdysi zažil. Věděl už předem, že všechny papíry budou v naprostém pořádku, tak jako byly i ty minulé.

Po hodině práce se ukázalo, že měl pravdu. Sterilizační postupy byly zřejmě bez chyby; byly provedeny všechny ověřovací zkoušky a zdálo se, že neexistuje žádný způsob, jak by mohl být roztok čímkoli kontaminován, natož pak smrtelně nebezpečnou bakterií. Dotyčná baterie lahví byla dodána přímo na gynekologii, a tentokrát do ní pochopitelně už nemohl zasáhnout Thelwell. A přesto všechno ke kontaminaci fyziologického roztoku došlo a následkem toho už zemřela jedna žena.

Ve snaze objevit nějakou alternativu zkusil Jamieson uvážit i možnost zásahu do roztoku v době, kdy byl uložen na gynekologii. Co když jim nakažený roztok zanechal jako své hnusné dědictví sám Thelwell? Nemohl ho kontaminovat ještě před svou smrtí? A od té doby ho prostě nikdo nepoužil?

Jamieson prověřil data sterilizace a předání na oddělení.

Odpověď byla jasná. Nebylo to možné. Když byl roztok sterilizován a dodán na gynekologii, byl už Thelwell dva dny po smrti. Pokud někdo roztok kontaminoval ve skladu, zcela určitě to nebyl Thelwell.

Jamieson zaměřil pozornost na předběžnou zprávu o nové infekci a usoudil, že si o té bakterii potřebuje najít víc informací.

Zašel do vedlejší laboratoře a požádal jednoho z laborantů o nějakou odbornou literaturu. Muž se natáhl, sáhl za sebe do přihrádky a vybral z ní McLennanovu Lékařskou mikrobiologii. „Tam byste měl najít všechno, co potřebujete,“ řekl a knihu mu podal.

„Hned vám ji vrátím,“ řekl Jamieson.

„To nepospíchá.“

Jamieson se podíval do rejstříku a vyhledal si stránky, o něž mu šlo.

„PROTEUS: gramnegativní, laktosu nefermentující organismus, vyskytující se často v odpadních vodách, v půdě a hnoji. Běžně se nachází při infekcích močových cest, ale byl také prokázán u jiných infekcí, často velmi závažných. Je pojmenován po řeckém mořském bohu Proteovi, protože při kultivaci dokáže velmi rychle měnit své charakteristiky.“

Další oddíl uváděl kultivační a biochemické údaje o mikroorganismu. Následovala kapitola o terapii. Volba antibiotik zahrnovala čtyři preparáty. Jamieson zjistil, že na kmen, který se v nemocnici v současné době vyskytoval, z nich nezabral ani jeden.

Právě si snažil vydolovat z paměti ještě nějaké další vědomosti z řecké mytologie o Proteovi, když mu spojili hovor.

Byl to vrchní inspektor Ryan.

„Slyšel jsem, že jste se vrátil,“ pravil Ryan. „Nemohl bych s vámi prohodit pár slov?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Jamieson. „Zůstanu ještě nějakou chvíli v laboratoři. Tak sem za mnou přijďte.“

Když se Ryan za patnáct minut dostavil, potřásli si rukama a vyměnili pár zdvořilostí. „Jak pokračuje vaše pátrání?“ zeptal se Jamieson.

Policista pokrčil rameny: „Jestli vás zajímá, zda jsme dokázali přišít Thelwellovi posmrtně ty rozparovačské vraždy, tak odpověď je záporná. Pořád ještě nemáme ani jediný přesvědčivý důkaz, který by ho s tím zabíjením spojoval.“

Všechno to jsou nepřímé dohady. Ale slyšel jsem, že i vy tu zase máte problémy?“

„Ano, zase se nám objevila pooperační infekce a my zase nevíme proč,“ přisvědčil Jamieson.

„A tentokrát to nemůže mít s Gordonem Thelwellem nic společného, že?“ konstatoval Ryan.

„Ne,“ přisvědčil Jamieson. „Tenhle fakt mi neunikl. A co vy, měli jste úspěch při zjišťování Thelwellových aktivit v době zkoušek sboru?“

„Nepodařilo se nám dokázat u všech údajů přímou souvislost,“ připustil Ryan. „Jedna z vražd se stala v noci, kdy Thelwell neměl zkoušku, ale na druhou stranu je fakt, že byl mimo dům.“

„A zjistili jste, co dělal?“

„Ano,“ přikývl Ryan. „Měl se zúčastnit jakési schůze ve městě jako funkcionář klubu rotariánů.“

„No a?“

„Byl tam,“ řekl Ryan.

„Takže tu noc nemohl žádnou vraždu spáchat?“ vyptával se Jamieson.

Ryan si povzddechl: „Ani to nemůžeme bohužel s jistotou vyloučit. Bylo by se mu mohlo podařit vyklouznout odtamtud na dostatečně dlouhou dobu, aby to stihl. Shromáždění se konalo v oblasti, kde se vražda stala. Půlhodinová nepřítomnost by asi stačila. Ale z toho je těžké něco vyvozovat.“

„Předpokládám, že Thelwell nevlastnil ani si nepronajal byt v některém z domů, kam jsem ho sledoval?“

Policista zakroutil hlavou. „Bohužel ne. Prověřovali jsme všech sedm bytů, vyslyšali jejich vlastníky a nájemníky, ale na žádnou souvislost s Thelwellem jsme nepřišli. Byl bych vám to mohl říct už dřív, ale čekali jsme ještě, až se poslední majitel bytu vrátí ze zahraničí. Teprve dnes ráno jsem dostal hlášení.“ Na potvrzení svých slov podal Ryan Jamiesonovi složený list papíru. „Sečteno a podškrtnuto, nikdo z nich nepřiznal, že by Thelwella znal.“

„To je smůla,“ uvažoval Jamieson. „Takže pořád nemáme tušení, co tam tenkrát v noci dělal?“

„Nemáme.“

„A co si o lom myslíte vy?“ zeptal se Jamieson.

„O Thelwellovi? Nejsem si úplně jistý. Myslím, že nám nezbývá než čekat, jestli je už tomu vraždění konec.“

„Stejně jako u naší infekce,“ řekl ironicky Jamieson.

„Přesně tak,“ souhlasil Ryan. „Jen čekáme, co se stane.“

„Ale jestli nebyl tím vrahem on, proč si bral život a co měl znamenat ten jeho dopis?“

„Máte pravdu,“ připustil Ryan. „Ale je těžké si to nějak jinak vysvětlit. Dokonce i jeho žena má pochybnosti o tom, co vlastně dělal.“

„Ale kdyby se vyskytla nová vražda...,“ nadhodil Jamieson.

„V tom případě bychom si byli jistí, že máme co dělat s psychopatem, a toho honit, to by byla pro policii katastrofa. Takový člověk by zřejmě neměl žádný systém ani žádný zřetelný motiv, kromě nějakého neurčitěho nesmyslu, který má význam výhradně pro něj. Tihle zabijáci jsou svou povahou samotáři, takže nemají ani rodinu ani kamarády, kteří by je mohli prásknout. A hlavně a především, bývají chytrí.“

„Chytrí?“

„Bývají prohnání a nevyzpytatelní; libují si v tom, v čem vidí jakousi soutěž, hru, souboj mozků. Ale ironií osudu právě tohle vět-

šinou vede k jejich dopadení. Začnou být příliš troufalí, přeženou svou sebedůvěru a příliš spoléhají na své štěstí. A v takové chvíli uklouznou a my je dostanem.

Ale čekat na takovou příležitost a zachovat si pevné nervy je k nevydržení.“

„To vám věřím,“ uznal Jamieson.

„Usoudil jsem, že jestli je to někdo jiný než Thelwell, dal by o sobě už nějak vědět, ale zatím nic.“

„Jak myslíte, že by o sobě dal vědět?“ zeptal se Jamieson.

„Tihle šílenci se baví tím, že navazují kontakt s policií.

Rádi přihrají nějaké vodítko nebo klíč, tak abychom se k nim dostali blíž, ale samozřejmě zase ne moc blízko. Tohle je svým způsobem vzrušuje. Vnáší to do hry napětí.“

„Já jen doufám, že ho brzy dostanete,“ řekl Jamieson.

„To víte, že ho dostanem,“ ubezpečil ho Ryan. „Ale nechtěl bych vsadit svůj plat na to, že to bude brzy. Tohle město se může ještě pěkně zapotit, než k tomu dojde.“

„A co ten druhý cvok?“ zeptal se Jamieson.

„Jaký druhý?“

„Ten, co unesl mou ženu.“

Ryan odpověděl: „Ani tam jsme neměli štěstí. Zdá se, že to byla sólo akce, a není nám jasný ani motiv zločinu. Vy sám jste na nic nepřišel?“

Jamieson zakroutil hlavou. „Sue přijela se mnou,“ dodal.

„To jsem nevěděl,“ řekl Ryan překvapeně. „Chcete, abych vám ji nechal trochu ohlídat?“

„Pokud možno nenápadně,“ požádal Jamieson.

„Zařídím to.“

Jamieson si v duchu napsal poznámku, že to nesmí zapomenout Sue oznámit, a když se Ryan zvedl k odchodu, podali si ruce.

Jamieson se právě rozmyšlel, do čeho by se měl pustit, když mu padl do oka papír, který zůstal ležet na jeho stole.

Vzpomněl si, že ho tam položil Ryan poté, co ho vytáhl z kapsy.

Jamieson ho sebral a začal číst. Už se mu vybavilo, co o něm Ryan říkal. Bylo to hlášení o rozhovoru s posledním majitelem bytu, s tím, co byl v zahraničí.

Po celý měsíc, kdy ta žena byla v cizině, na Tenerife, v jejím bytě nikdo nebydlel. Na otázkách a odpovědích nebylo nic zvláštního, ale když si Jamieson přečetl jméno majitelky, rozbušilo se mu náhle srdce a v kůži pocítil mravenčení.

Majitelka se jmenovala Jennifer Blaneyová!

To snad nemůže být náhoda, usoudil. Jméno Blaney nebylo zas tak běžné. Mezi Jennifer Blaneyovou a vrchním ošetřovatelem Blaneyem, který se ve sterilizačním oddělení Kerrovy nemocnice staral o dodávky materiálu, musela být prostě nějaká spojitost. Jamieson usilovně přemýšlel o Blaneym a měl stále silnější pocit, že se přibližuje k šokujícímu závěru. Blaney se k němu choval nepřátelsky od chvíle, kdy se Jamieson začal zajímat o Thelwellovu účast na práci sterilizačního oddělení. Jenže tehdy to u Blaneyho považoval jen za projev profesionální uraženosti. Vůbec ho nenapadlo, že by mezi Blaneyem a Thelwellem mohlo být něco jako vztah.

Ještě stále se mu to zdálo nepochopitelné, ale na druhé straně on oba ty muže znal jen tak, jak se jeví na veřejnosti.

Jak tak o tom uvažoval, napadla ho myšlenka, z níž ho až zamrazilo. Blaney byl přece silný, urostlý chlap. Takovému popisu by odpovídal člověk, který unesl Sue.

Když si Jamieson uvědomil, jak do sebe začíná řada událostí zapadat, zrychlil se mu puls. Jestli mezi sebou Blaney a Thelwell měli nějaký „vztah“, at to znělo jakkoli nepravděpodobně, pak ovšem bylo možné, že ho Blaney považoval za osobu, která zavinila Thelwellovu smrt. A jestli to tak bylo, pak objevil možný motiv únosu Sue. Pomsta, říkal ten chlap. Oko za oko. Zub za zub. Milenka za milence?

Zavolal do vrátnice a chtěl mluvit s vrchním inspektorem Ryanem. Dozvěděl se, že už odjel. Odložil telefon, ale stále na něm držel ruku, zatímco uvažoval, co dál. V žilách mu stoupala hladina adrenalinu a v hlavě mu vířila záplava nápadů a motivů, protože cítil, že vyřešení celého případu je na dosah ruky.

Blaney stál v čele centrálního oddělení, zabezpečujícího dodávky sterilního materiálu. To mu poskytovalo veškeré možnosti zasahovat do sterilních balení nástrojů a obvazů a všeho dalšího. Co když byl Thelwellovým vědomým komplicem?

To by vysvětlovalo, jak by mohly být kontaminovány obvazy a roztoky poté, co evidentně prošly řádnou sterilizací. Blaney je mohl

infikovat ještě před distribucí na oddělení. Nebo že by v tom jel po celou dobu právě jenom Blaney? A Thelwell že by neměl s infekcí vůbec nic společného?

Jamiesonow myšlenky pádily úprkem. Potřeboval trochu přibrzdit a to se také stalo, když se snažil vymyslet způsob, jak se mohl Blaney dostat k smrtónosným mikrobům, kterými by provedl vlastní kontaminaci. Při řešení tohohle rébusu se Jamiesonovy teorie zadrhly. Ale jedna věc byla jistá, Blaney mu bude muset zodpovědět pár otázek, a jestli se ukáže, že v pozadí toho, co se přihodilo Sue, stál on, Jamieson si to s ním osobně vyřídí.

Jamieson dobře věděl, že by se neměl utkat s Blaneyem na vlastní pěst. Uvědomoval si, že u takové akce není emocionální přístup rozumné východisko a že by bylo lépe počkat, až se objeví Ryan, a sdělit všechna fakta jemu. Jenže osobní motiv byl přece jen mocnější. Vstal od stolu, navlékl si sako a vydal se do sterilizačního oddělení.

Kráčel tam s chladnou rozhodností. Provázela ho myšlenka na to, co musela vytrpět Sue, a na dítě, které oba ztratili.

Neměl konkrétní představu, co vlastně Blaneymu řekne, ale to ho nedokázalo zastavit. Rozrazil postupně oboje létací dveře a vstoupil do horké páry přístupové chodby.

Pulty v přípravně, kde zřízcenci balili nástroje, byly opuštěné. Jamieson se podíval na hodinky a zjistil, že je čas oběda. Možná že na obědě bude i Blaney. Prošel kolem řady rozpálených sterilizačních přístrojů ke dveřím Blaneyho pracovny. Prudce je otevřel.

Blaney seděl uvnitř a cpal se sendviči. Když spatřil Jamiesona, ustrnula mu ruka se sendvičem na půl cesty k ústům.

Jeho výraz svědčil o tom, jak je překvapený a nemůže uvěřit svým očím, že před ním stojí opravdu Jamieson. „Co je?“

Jamieson na něj jen zíral. Představoval si ho s parukou a falešnými vousy. Hleděl na jeho silné zavalité ruce, které přivázaly Sue za vlasy k motoru dveří.

„Co chcete?“ koktal Blaney.

Jamieson mu z tváře vyčetl špatné svědomí a cítil, jak v něm stoupá vztek. „Ty parchante!“ řekl s mrazivou odhodlaností.

Blaney se pomalu zvedal ze židle a couval zpátky, jenže neměl kam. „O čem to mluvíte?“ ptal se a koutkem oka si chystal cestu k útěku.

„Spadla klec, Blaney. Ale dřív než tě dostane policie, chci si tě podat za to, cos provedl Sue.“

Blaney rázem přestal předstírat nevinu. Horní ret se mu roztrásl. „To ty jsi zabil Gordona Thelwella!“ rozkřikl se na něj. „Tys ho k tomu dohnal! Uštvál jsi ho tak, že si sáhl na život. Tys ho zabil! Jsi za něj zodpovědný On byl pro mě všechno a tys mi ho vzal. Zasloužil sis taky něco vytrpět!“

Zasloužil sis trpět jako já!“

Blaney se svou rozběsněnou obžalovací řečí dostal tak do varu, že popadl hrnek ležící na stole a kávu z něj vychrstl Jamiesonovi přímo do obličeje.

Káva sice nebyla moc horká, ale tekutina Jamiesona přece jen na okamžik oslepila. Blaney využil příležitosti a vrhl se kolem něj ke dveřím. Jamieson mu nastavil nohu a Blaney sebou řízl mezi otevřené dveře do sterilizačního sálu. Než si však Jamieson stačil otřít oči a prohlédnout, byl už Blaney zase na nohou a popadl plechový džez plný nástrojů naložených v dezinfekčním roztoku.

Jamieson zvedl ruce na ochranu před krupobitím skalpelů a kleští, které se na něj řítily. Ucítil řezné rány na hřbetech rukou a na hlavě, ale ignoroval je a znovu se vrhl za Blaneyem. Zarazil se však, když spatřil, že Blaney uchopil pitevní nůž. Zíral fascinovaně na dlouhé ostří vybíhající z černé kostěné rukojeti, kterou Blaney pevně svíral v ruce.

To, že se Jamieson zastavil, dodalo Blaneymu sebejistoty.

Zašklebil se a zakličkoval před ním. „Tak pojď, ty zatracenej vychcanej doktůrku Jamiesone. Na co čekáš? Ted si zahrajeme na jinou notu, že jo?“

Jamieson opravdu musel změnit notu. Jeho šílený vztek a bezhlavé odhodlání vrhnout se na Blaneyho sám se mu teď vracely jako bumerang. Zíral na Blaneyho ruku s nožem, jehož nabroušené ostří bylo důvěrně obeznámené s lidskými útroby.

„Kdo to prováděl, Blaney?“ zachroptěl. „Kdo infikoval všechny ty nástroje a obvazy a roztoky? Ty? Nebo to byl Thelwell? Nebo oba dva společně? Ty všivej parchante!“

Na Blaneyově tváři se objevil zmatený výraz. „Co to tady sakra meleš?“ zeptal se.

„Takhle jste se vy dva rajcovali? Páreček dvou starejch teploušů podnikal tažení proti ženským, co?“

„Ty ses zbláznil,“ vyrazil ze sebe Blaney. Namířil na Jamiesona nůž. Byla to reakce vzteku, do které ho Jamieson úmyslně vehnal. Jamieson hbitě uskočil stranou a přitom prudce chytil ruku s nožem, až Blaney ztratil rovnováhu.

Zkroutil mu ruku dozadu a snažil se přimět Blaneyho, aby nůž pustil, jenže Blaney se stále držel pevně na nohou.

Jamieson se příliš soustředil na nůž, a když Blaney náhle padl na zem, nečekal to. Blaney ho tak připravil o pevný bod, kam soustřeďoval svou sílu, a pak už pro něj byla hračka přehodit si Jamiesona přes rameno a praštit s ním na kluzké dlaždice, až odletěl ke stolu při zdi. Stůl se převrátil a Jamieson měl uprostřed řinčení nerezových nádob co dělat, aby se zase zorientoval.

Vzpamatoval se ještě včas, aby postřehl, že se na něj Blaney řítí s nožem nad hlavou a s nepřičetným vztekem v očích. V zoufalé snaze ochránit se před ním sebral Jamieson poslední síly, zvedl obě nohy a odrazil Blaneyho uprostřed výpadu. Rána ho zasáhla v letu až nad Jamiesonem a pak se ozvalo děsivé zaprašštění, když hlava vrchního ošetřovatele narazila do kachlíkové stěny.

Jamieson zůstal chvíli bez hnutí. Nabíral dech. Bylo jasné, že teď už mu od Blaneyho nehrozí žádné nebezpečí. Taková rána do hlavy ho musela přinejmenším omráčit, jestli ne zabít. Jamieson se pomalu vyškrábal na nohy a přešel k Blaneymu. Snažil se nahmatat mu puls a snadno ho našel; tep byl silný a pravidelný. „Musíš mít palici jako skála, Blaney,“ sdělil chlapovi, který byl stále v bezvědomí, když mu fákem spoutával ruce za zády. S jistotou, že Blaney je pro tuto chvíli neškodný, šel zavolat policii.

Jamieson odhadoval, že mu do příjezdu policie zbývá při nejmenším pět minut, možná i trochu víc. Pohlédl na ležícího Blaneyho a byl v koncích. Potřeboval by se od něj dozvědět tolik věcí, ale to by ten chlap musel být při vědomí. Ocelové dřezy na podlaze mu vnukly nápad. Natočil do jednoho studenou vodu a vchrstl ji Blaneymu do obličeje. Ani se nepohnul. Jamieson to tedy zopakoval, až konečně dosáhl svého.

Jakmile se Blaney se sténáním probral k vědomí, začal ho Jamieson ihned vyslýchat. „Tak ven s tím, Blaney, jak jste to prováděli? Jak jste dostali infekci do těch nástrojů a obvazů?“

Blaney se začal omámeně rozhlížet kolem sebe. Jamieson zopakoval otázku.

„Nebud'te blázen,“ zasténal Blaney. „Já jsem s tím neměl vůbec nic společného.“

„Takže to byl Thehvell?“

„Ty jeden parchante blbej. Tohle si teda myslíš? Ty si fakt myslíš, že jsme, Gordon a já, zabíjeli pacientky?“ Blaney si odfrkl a hořce se zachechtal. „Kristepane, tobě ale musí strašit ve věži!“

„Předal jste nástroje pro gynekologii Thelwellovi, místo abyste je poslal na oddělení po zřízenci. Proč?“

„To přece sakra víš! Gordon ti to sám řekl. Báł se, že by s nástrojema mohl někdo něco provádět, tak je sebral hned po sterilizaci a měl je pod zámek tak dlouho, dokud je nepotřebovali.“

„Nebo dokud je neinfikoval smrtícími bakteriemi,“ doplnil Jamieson.

„Smrtícíma bakteriema!“ zasupěl zase Blaney. „Kde by ksakru Gordon splasil smrtící bakterie? Dyt' byl chirurg, prokristapána!

Jamieson pominul otázku, kterou nebyl sám schopen zodpovědět.

„A ted mi řekněte, jak to bylo s Thelwellovými zkouškami ve sboru?“

„My jsme se tak jednou do týdne s Gordonem scházeli.

Kdyby to bylo častěji. mohlo by to vzbudit podezření. Obvykle jsme zajeli do nějakýho hotelu, ale když mi sestra odjela za hranice, pučil jsem si klíče od jejího bytu a ten měsíc, co byla pryč, jsme chodili tam.“

„Proč se Thelwell zabil, když to nebylo kvůli těm vraždám?“ naléhal dál Jamieson.

„Protože se báł, že to na nás všechno praskne! A když jste ho pronásledoval až do sestřinýho bytu, tak už věděl, že se tomu nevyhne.“

„Jak to věděl, že jsem ho tam sledoval?“ zeptal se Jamieson.

„Vždyt jsme vás ten večer oba slyšeli na schodech. Vyvolával ste tam jeho jméno. Byl přesvědčeněj, že o nás víte všechno, a vy jste zatím věděl houby.“

„To je pravda,“ souhlasil Jamieson.

„Takovej pán, jako byl Gordon, by si prostě neuměl poradit se skandálem a výsměchem. Von to byl moc citlivej člověk, víte.“

„Neříkejte,“ řekl suše Jamieson.

Jestli se předtím Blaneymu zarosily oči dojetím, tak teá zase zajiskřily zlobou. „Samozřejmě, ty hajzle! Jemu nikdo pořádně nerozuměl!“ Blaney začal zápasit se svými pouty, ale bezúspěšně. Právě dorazila policie.

Blaney byl formálně obžalován a odveden pryč, nejdřív na rentgen s poraněnou hlavou. Vrchní inspektor Ryan zůstal, aby si promluvil s Jamiesonem.

„No tak, zase jedna záhada je vyřešená,“ pravil. „Aspoň teď víme, proč byla napadena vaše paní, a jakmile si budeme moct s panem Blaneyem pohovořit, tak se nám snad vyjasní i další věci.“

Jamieson přikývl, ale hlavu měl pořád ze všeho zamotanou.

„Copak se děje?“ ptal se Ryan, když viděl, že Jamieson jeho nadšení nesdílí.

„Než jste přijeli, dal jsem s Blaneyem řeč o tom, jak byl s Thelwellem zapletený do těch úmrtí ve špitálu,“ řekl Jamieson. „Blaney trvá na tom, že ani on, ani Thelwell s tím neměli nic společného.“

„No, to se snad dalo čekat, ne?“

Jamieson na Ryana pohlédl: „Ano, ale průšvih je, že já mu to věřím. On tvrdí, že se Thelwell zabil, protože se bál, že mu zničím reputaci vyzrazením jeho homosexuálního poměru s Blaneyem. Myslel si, že o něm vím...“

Jamieson na Ústředním sterilizačním oddělení osaměl.

Když pomalu usedal za psací stůl vedle autoklávů a začal namátkou probírat hromádku registračních karet, zaslechl, jak odjíždí Ryanovo auto. I když mu byl Blaney odporný, musel uznat, že to, co vrchní ošetřovatel vypověděl, zní věrohodně. Ale pokud v šíření infekce neměli prsty ani Blaney, ani Thelwell - a Thelwell dokonce podle svého tvrzení nástroje naopak hlídal - kde se tedy vzala? Pokud ovšem nepřipustíme možnost, že by věci sterilizací vůbec neprošly.

Ale to bylo absurdní. On sám přece viděl záznam sterilizačního procesu z toho dne, kdy si Thelwell odnesl nástroje, a vlastně i všechny ostatní záznamy.

Jamieson vstal a přešel k autoklávu. Postavil se před mlčící ocelový přístroj, který, jak tvrdil Blaney, se používá ke sterilizaci materiálů pro gynekologii. Nejenže měl v pořádku zapisovač, ale každý týden ho před použitím kontrolně testoval Clive Evans. Jamie-

son pomalu obešel boční stěnu přístroje až dozadu k přírodním trubkám a lehce přešel rukou po hladkém měděném potrubí.

Speciální potrubí na tomto přístroji umožňovalo zasunout testovací termočlánky, které zaznamenávaly podmínky uvnitř sterilizační komory. Jamieson sledoval průběh těch trubiček a pak si všiml několika menších, které vedly zpět do přístroje. Na chvíli ho zmátly, protože nechápal jejich účel. Dobrou minutu na ně zíral a pak se porozhlédl po nějakém šroubováku, aby sejmul postranní panel. Šroubovák našel v zásuvce označené NÁŘADÍ.

Když sundal kovový kryt, spatřil, že malé trubičky obcházejí zvenku sterilizační komoru a jsou pak napojeny k manometrům na přední straně přístroje. Ale proč? Proč bylo třeba přenášet údaje monitorovacího zařízení na manometry v přední části? Jamieson cítil, jak mu v uších začíná pulsovat krev, zatímco znova prověřoval průběh trubek a snažil se přijít na logiku ventilů.

Fascinovaně se zahleděl na dva červené ventily v levém horním kvadrantu. To snad není pravda. Znovu sledoval celý okruh a došel k témuž ohromujícímu závěru. Na tomto přístroji bylo možné izolovat sterilizační komoru od přírodních trubek a přitom přenášet údaje o tlaku a teplotě ze zadní části přístroje dopředu na manometr a zapisovač. Na teploměru komory se mohlo objevit třeba sto třicet stupňů, a sterilizátor přitom mohl zůstat úplně studený.

„Pane na nebesích,“ zašeptal Jamieson, když zjistil, jak to bylo zařízené. Nástroje a obvazy byly kontaminovány dřív, než se dostaly do sterilizátoru, prošly fingovaným procesem a pak byly distribuovány. Blaney se právem ptal, jak by se on nebo Thelwell mohli dostat k smrtícím bakteriím. To si vyžadovalo specialistu... Jamieson cítil, že se ho při té poslední myšlence začíná zmocňovat lehká třesavka. O jakém typu specialisty je tu vlastně řeč? Přece o mikrobiologovi!

Musel by to být mikrobiolog! Osoba, která by se důvěrně vyzнала v zacházení s bakteriemi a viry, která by je dokázala kultivovat, manipulovat s nimi a... mutovat je!

V této hře figurovali jen tři rozhodující aktéři s takovými schopnostmi a dva z nich, John Richardson a Moira Lippmanová, už byli mrtví. Takže zbývá jen ten třetí, Clive Evans!

Jednotlivé prvky do sebe náhle začaly přesně zapadat a skládat obraz jakési přízračné skládačky. Richardson a Moira byli zavražděni, protože jejich specializovaná erudice je dovedla k poznání pravdy

o kontaminujícím mikroorganismu. Dokonce i Sue to takhle nějak naznačovala. Evans nejenže působil v první linii laboratorního výzkumu, ale byl také zodpovědný za monitorování sterilizátorů!

Evans docházel do Ústředního sterilizačního oddělení, naoko aby testoval přístroje, ale ve skutečnosti aby infikoval jejich obsah! Po celou tu dobu to byl právě Clive Evans!

Evans byl tím vrahem!

Jamiesonovi se zatočila hlava, když došel k poznání, jak mistrovsky dokázal Evans soustředit podezření na toho nešťastníka Thelwella. Musel to být Evans, kdo zfalšoval výsledky Thelwellových stěrů, kdo věděl, jak to zapůsobí na beztak už napjaté vztahy mezi Thelwellem a Richardsonem.

Byl to Evans, kdo rozsypal přístroje na podlahu v sále, ale zařídil to tak, aby to vypadalo jako Thelwellův úmysl.

Chytrý... ale šílený. Dokonale šílený.

Tahle myšlenka připomněla Jamiesonovi Costello Court, psychiatrickou léčebnu, kam volal před svou smrtí Richardson.

Popadl telefon a vyžádal si spojení s londýnským Sci Med.

„Musím urychleně dostat následující informaci! Opakuji, urychleně! Byl někdy pacientem léčebny v Costello Court nějaký Clive Evans, a jestliže ano, tak s jakou diagnózou?

Potřebuji o tom všechny podrobnosti. Zavolejte mi zpátky na...“ Udal číslo své linky v nemocnici.

Trvalo to jen dvanáct minut, než se Sci Med ozval. Volal sám Macmillan.

„Právě jste mě dostal do překérní situace, Jamiesone.

Doufám, že jste měl opravdu vážný důvod, abyste po nás takovou informaci požadoval.“

„To jsem opravdu měl.“

„Doktor Clive Linton Evans byl hospitalizován v léčebně Costello Court od třetího července minulého roku do čtrnáctého března tohoto roku pro opakované mentální poruchy.

Tyto stav u něj vyvolala okolnost, že se nakazil neléčitelnou pohlavní chorobou od jakési prostitutky. Nejdřív se myslelo, že už nebude schopen pracovat, ale jeden altruistický primář jakési nemocnice na severu si ho vzal pod svá ochranná křídla a zavázal se, že si nad ním vezme dohled během jeho postupné rehabilitace. Lékařská dobrozdání o Evansově případu byla v Costello Court zřejmě před-

mětem ostrých kontroverzí. Jeden z posudkových psychiatrů pojiš-
ovny dokonce zašel tak daleko, že vyslovil podezření, že to Evans na
ně na všechny jenom hraje. Padlo i slovo psychopat, ale ten lékař byl
přehlasován. Předpokládám, že jste na dotyčného doktora Evanse
narazil?“

„Je to jeden ze zdejších lékařů,“ odpověděl Jamieson.

„Proboha!“ vykřikl Macmillan. „A vy se domníváte, že...“

„Já to vím jistě a právě jsem přišel i na způsob, jakým to pro-
váděl. Ted bych měl raději zavěsit a spojit se s policií.“

„Můžeme vám nějak pomoci?“

Jamieson už chtěl říct, že ne, ale pak ho něco napadlo a zeptal
se: „Kdo byl v řecké mytologii Proteus?“

„Panebože.“ vykřikl Macmillan. „Počkejte... byl to mořský
bůh, který mohl podle své vůle měnit svou podobu, jestli mi ovšem
dobře slouží paměť.“

„Přesně to jsem chtěl vědět,“ odpověděl Jamieson a zavěsil. V
tichu místnosti slyšel svůj vlastní těžký přiškrcený dech a měl pocit,
že něco tak ohavného, jako je Evansův zločin, už jeho představivost
neunese. Infekční řádění Protea posloužilo Evansovi jako krutý žert!
To Evans záměrně měnil vlastnosti mikrobů! Prováděl na bakteriích
libovolné bioinženýrské zásahy. dříve než je použil k zamoření ob-
vazů a dalších prostředků určených pro oddělení. Vyvolal u nich ta-
kové mutace, aby odolávaly léčbě. To, že pro poslední epidemii pou-
žil právě kmen Proteus, v jehož jménu se skrývá nárážka na řeckého
boha, to byla prostě arogance, jak o ní mluvil Ryan. Arogance doko-
nalého psychopatického šílence!

Ted Jamieson také pochopil plný význam výsledků dřívějších
biochemických testů. Sledování mikrobi se proto tak drasticky lišili
od učebnicových norem, protože byli uměle zmutováni. Evans plá-
novitě zasáhl do genetiky bakterií.

Provedl to, aby zvýšil jejich virulenci a jejich faktickou neléči-
itelnost, ale celá ta procedura musela zároveň v těch mikroorganis-
mech způsobit ještě řadu jiných mutací. A k tomu zřejmě došel jak
Richardson, tak později také Moira Lippmanová!

Jamieson konečně dostihl Ryana. „Můžete se vrátit na sterili-
zační oddělení Kerrovy nemocnice? Je to urgentní.“

Ryan se vrátil během deseti minut a Jamieson mu všechno vy-
ličil. Ukázal mu, jakou instalaci objevil na zadní stěně sterilizátoru.

Postranní kryt nechal otevřený, aby si Ryan mohl přímo vyhmatat průběh trubiček, a tak si udělat představu o tom, co se stalo, když se ventily zaměnily!

„Ten šílený parchant,“ zamumlal Ryan.

Jamieson pověděl Ryanovi i o zprávě z Costello Court.

„Proč ho teda k čertu nedrželi bezpečně pod zámkem?“ rozčilil se Ryan. „Když měli sebemenší pochybnost o jeho duševním stavu, tak by přece bylo lepší přiklonit se raději k opatrnější variantě.“

„Co se mě týká, vřele s vámi souhlasím,“ řekl Jamieson.

„A nám nezbyde než věnovat polovinu svého úsilí honbě na lidi, kteří by vůbec neměli volně běhat po ulicích.“

„V Evansově případě se lékařské názory rozcházel,“ namítl Jamieson.

Z Ryanova výrazu se dalo vyčíst, co si o takových lékařských názorech myslí. „Jo, a pak takový prevít skončí jako vedoucí nemocniční laboratoře! To je teda nádherna! Kerrova nemocnice poskytuje možnost zaměstnání každému bez rozdílu. A jestli je někdo psychopat, to přece není žádná překážka!“

Ani Jamieson nemohl v hloubi duše připadnout na rozumnou obhajobu takového systému. Chápal Ryana a sdílel jeho pobouření.

„Dá se vystopovat původ všeho nakaženého materiálu zpátky až k téhle mašině?“ zeptal se Ryan.

Jamieson přikývl: „Prověřil jsem to, když jsem na vás čekal.

Nástroje, obvazový materiál i infikovaný fyziologický roztok - všechno se sterilizovalo tímhle přístrojem, a to vždycky bezprostředně po tom, co Evans prováděl jeho testování.

„No tak to bychom měli,“ podotkl Ryan.

„Úplně všechno ne,“ namítl Jamieson. Pověděl Ryanovi o geneticky pozměněných bakteriích. „Nevím, kde a jak to dělal, ale hrozně rád bych to odhalil.“

„Jak se, prosím vás, takové mutace bakterií můžou provádět?“ zeptal se Ryan.

„Na to je řada metod. Můžete na ně působit chemikáliemi nebo je můžete ozářit rentgenem či ultrafialovými paprsky.

Ve skutečnosti to není ani tak obtížné...“ Najednou se Jamieson uprostřed slova zarazil a vykřikl: „Žádné puchýře!“

„Prosím?“

„Víte, žena Johna Richardsona mi vyprávěla, že její manžel byl těsně před svou smrtí něčím strašně rozrušený. Slyšela, že si pořád a pořád pro sebe opakoval: Žádné puchýře.

A on mluvil o Evansově ruce!“

„Lituju. Ale pořád ještě nerozumím.“

„Když jsem sem přijel poprvé, měl jsem takovou nehodu spojenou s elektrickým radiátorem v koupelně, i když teď začínám trochu pochybovat, jestli to byla nehoda. Evans totiž bydlel ve vedlejším pokoji a je docela možné, že celou tu věcičku nastražil. Ale tehdy se Evans objevil na scéně jako můj zachránce a já si později všiml, že má na ruce spáleninu. Předpokládal jsem, že k ní přišel, když mi pomáhal, a upozornil jsem na to i Johna Richardsona. Ale puchýř tam nebyl. Jenom rudá skvrna. Ve skutečnosti to musela být spálenina z ozáření! Richardson se musel dovtípit, že infekce byla způsobená mutantními bakteriemi, a pak si uvědomil i význam té skvrny na Evansově ruce.“

„Takže asi na Evanse uhodil a Evans ho zabil,“ řekl Ryan a už vstával. „Je teď Evans ve své laboratoři?“

„Ne, jel do okresní laboratoře. Přijede nejdřív tak za hodinu.

Ryan chvíli uvažoval a pak řekl: „Ted by nemělo cenu nějak ho vyplašit. Zatím nemá žádné podezření. Počkáme, až se vrátí, a pak se na něj vrhneme.

„Rád bych si ještě prohlédl jeho laboratoř a pracovnu, jestli tam nenajdu nějaký radiační zdroj,“ oznámil Jamieson.

„Pošlu sem ještě pár svých lidí,“ slíbil Ryan.

Laborant, který Jamiesonovi půjčil svou příručku lékařské mikrobiologie, vešel do Evansovy laboratoře, kde Jamieson prohledával jednu ze skříní.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptal se, ale znělo to trochu jako výtky.

„Je tady v laboratoři nějaká ultrafialová lampa?“ chtěl vědět Jamieson.

„Není, a proč?“

„Nebo nějaký zdroj rentgenových paprsků?“

„Taky ne.“

„A máte druhý klíč k pracovně doktora Evanse?“

„V kanceláři je klíč zástupce vedoucího.“

„Tak mi ho, prosím vás, sežeňte.“

„Víte jistě, že si tohle můžete dovolit?“ zeptal se asistent, když Jamieson otevřel Evansovu pracovnu a začal prohledávat zásuvky a skříně.

„Naprosto jistě,“ odpověděl Jamieson a dodal: „Kdybyste chtěl, můžete mi pomáhat. Hledáme nějaký zdroj radiace, ale možná taky ultrafialovou lampu.“

Technik pokrčil rameny a dal se do otvírání skříní.

Po deseti minutách byl Jamieson v koncích a posadil se do Evansovy židle. „Sakra, nic,“ konstatoval.

„Taky nic,“ přidal se laborant a zavřel poslední skřínku.

„Co s tím kčertu udělal?“ zamumlal Jamieson.

Laborant mlčel. Jamieson otevřel ještě zásuvku psacího stolu a už už ji chtěl zase zavřít, když si všiml malé hnědé lahvičky, která stála na jakémsi starém domácím účtu za

270 271

elektřinu. Sebral lahvičku a čekal, že to bude aspirín.

Podíval se na nálepku. Bylo na ní napsáno N-nitrosoguanidin.

Přečetl to nahlas a zeptal se: „Na co tu tohle používáte?“

„My to nepoužíváme,“ odpověděl technik. „Ale zacházejte s tím opatrně. Je to velmi účinný mutagen.“

„Tak to byla moje druhá otázka,“ řekl Jamieson. „Ale pořád jsme ještě nenašli žádný zdroj té radiace.“

„Chtěl byste, abych se podíval i do ostatních laboratoří?“

„To bych vám byl vděčný. A kdybyste snad něco našel, okamžitě mi dejte vědět, ano? Budu v ubytovně.“

„Co mám říct doktoru Evansovi, až se vrátí?“

„Ten už se nevrátí.“

Jamieson vyběhl po schodech do svého pokoje a byl zklamaný, že tam nikdo není. Na malém stolku ležel nějaký papír.

Když si ho Jamieson přečetl, zbledl jako stěna. Stálo tam:

„Jedu s Clivem do okresní laboratoře. Uvidíme se potom. Líbám tě, Sue.“

Ze všech sil se snažil vzchopit. Není žádný důvod k obavám, říkal si. Clive Evans nemá ani potuchy, že po něm jdeme. Není pravděpodobné, že by Sue nějak ublížil a tím na sebe upozornil. Fakt, že si Sue vyjela ve společnosti psychopatického zabijáka, který zvláště nenáviděl ženy, není ještě důvodem k panice. Houby není! V žaludku

se mu jako kámen usadil strach a už letěl dolů po schodech a pádil zpátky do sterilizačního oddělení, aby informoval Ryana.

„Tak se uklidněte,“ přesvědčoval ho Ryan a začal mu vykládat přesně tutéž věci, které si předtím říkal sám.

„Chci, abyste ho sebrali!“ prohlásil Jamieson. „Hned teď!“

„Když se mu ve zpětném zrcátku najednou objeví policejní auto a začne ho pronásledovat, tak bude vaše paní ohrožená daleko víc než takhle,“ přesvědčoval ho Ryan.

Tenhle argument musel Jamieson uznat, ale rozumové důvody na něj moc nezabíraly. Přál si nějakou akci. Byl jako kočka na rozpálené střeše.

„Já vám něco poradím,“ řekl Ryan. „Zavolejte okresní laboratoř, a jestli tam Evans pořád ještě je, požádejte, zda byste nemohl mluvit se svou ženou. Mohla by si vymyslet nějaký důvod, proč nechce, aby ji odvezl zpátky. Řekněte třeba, že musíte jet také tím směrem kvůli něčemu jinému a že si ji tam vyzvednete.“

„Dobrý nápad,“ chytil se toho Jamieson. Popadl telefon a požádal centrálu, aby ho spojila s okresní laboratoří.

Podíval se na Ryana, a zatímco čekal na spojení, netrpělivě bubnoval prsty na stůl.

„Okresní laboratoř.“

„Tady je doktor Jamieson z Kerrovy nemocnice. Je u vás ještě doktor Evans a moje paní?“

„Prosím?“ podivil se hlas.

„Doktor Evans k vám vezl na analýzu nějaké bakteriální kultury. Ráno si to s vámi telefonicky domluvil. Myslel jsem si, že tam třeba ještě pořád je.“

„Počkejte chvíli, prosím.“

„Co se děje?“ šeptal Ryan.

„Nevím,“ pokrčil Jamieson rameny. Ale uvnitř mu bylo nanic. Slyšel, jak někdo na druhém konci zase zvedl sluchátko.

„Nemáme tu žádný záznam o tom, že by se s námi spojil nějaký doktor Evans,“ řekl hlas.

Jamieson měl pocit, jako by mu hlava začala plout vzduchem.

„Jste si tím zcela jistí?“ zachraplal.

„Samozřejmě.“

„Takže tam vůbec nebyl?“

„Ne.“

Jamieson položil telefon a chvíli nebyl vůbec schopen promluvit.

„Tak co je?“ naléhal na něj Ryan. „Co se stalo?“

„Evans tam není. A vůbec tam nebyl. Ani jim nevolal. On vůbec neměl v úmyslu tam jet. Musel vytušit, že už mu začínám šlapat na paty, a tak se zmocnil Sue.“

„Dobrá,“ řekl Ryan. „Dám po nich vyhlásit pátrání. Nemějte strach. My je najdem.“ Ryan se probudil k činnosti, zatímco Jamieson se sesunul na židli a vyrovnával se s další úděsnou hrozbou. Kam jen ji Evans mohl odvézt? A co s ní udělá? Na první otázku neměl žádnou odpověď, ale když si položil tu druhou, propadal hlubokému zoufalství.

Snažil se přemýšlet logicky a vyhodnotit všechno, co se do té chvíle o Evansovi dozvěděl, pro případ, že by v tom našel nějaký klíč. Jediné, k čemu to vedlo, byla stále se prohlubující úzkost. Zdravý rozum už ho téměř opouštěl, a tu si vzpomněl, že vlastně zjistil ještě jednu věc. Pátrání po nějakém radiačním zdroji v mikrobiologické laboratoři bylo nakonec neúspěšné, z čehož nutně vyplývalo, že Evans musel provádět své laboratorní pokusy na bakteriích někde jinde!

Musel mít své náhradní pracoviště někde ve městě! Jen teď odhalit, kde!

Běžel do laboratoře a vyptával se personálu, jestli o nějakém takovém místě nevědí. Neuspěl. Pokud jim bylo známo, Evans bydlel v ubytovně. O žádné jiné adrese nevěděli.

„Nikde v laboratoři jsem žádnou ultrafialovou lampu nenašel,“ hlásil mu laborant, který mu předtím pomáhal hledat.

Jamieson přikývl.

„A tohle mám dát zase zpátky?“ ukazoval technik na malou hnědou lahvičku, kterou Jamieson našel v Evansově zásuvce.

Jamieson nepřítomně přikývl, ale technikova otázka v něm vyvolala vzpomínku na nějakou souvislost s tou lahvičkou. V duchu ji viděl, jak leží v zásuvce na ... ano, na účtu za elektřinu! Kde sebral Evans účet za elektřinu, když bydlel v nemocniční ubytovně?

Jamieson vyskočil a prolétl chodbou. Vpadl do Evansovy pracovny a odstrčil užaslého laboranta, aby mohl otevřít zásuvku psacího stolu a zmocnit se účtu. Byl zaslán na Evansovo jméno a na adresu ve městě.

Když projížděli městskými ulicemi, Sue zmlkla, protože jí to připomnělo onu děsivou jízdu taxíkem. Pohlédla na davy, hemžící se u vchodu do obchodního domu Marks and Spencer, a zamrazilo ji v zádech.

„Je vám zima?“ zeptal se Evans a natáhl se k páčkám topení na přístrojové desce.

„Ani ne,“ odpověděla Sue. „Někdo se asi prošel po mém hrobě.“

„To je zvláštní úsloví,“ řekl Evans.

„Hm.“

„Víte, odkud to pochází?“

„Bohužel ne.“

„Povídejme si o hrobech, červech a epitafech.“

„Cože?“

„Shakespeare, Richard II“

„Opravdu?“ řekla Sue.

„Doufám, že vám nebude vadit malá zajíždka. Potřebuju se pro něco zastavit v bytě.“

„Ale vůbec ne. Jenom žasnu, že máte byt!“

„Je to ve skutečnosti jen takový ateliér.“

„Vy jste taky výtvarník?“ zeptala se Sue.

„Rád předstírám, že jsem.“

„To je zajímavé,“ řekla Sue.

Auto zpomalilo, zahrnulo z hlavní ulice a pomalu se plazilo vedlejšími uličkami, až konečně zastavilo.

„Mám tady suterénní byt,“ wsvěttil Evans.

„Suterénní?“ zvolala Sue. „Já myslela, že umělci potřebují hodně světla?“

Evans se na ni chvíli mlčky díval a pak pravil: „No, člověk se musí spokojit s tím, co si může dovolit.“

„To jistě,“ usmála se Sue.

„Nechtěla byste se třeba podívat na některé z mých skromných pokusů?“

„To bych hrozně ráda, Clive,“ řekla Sue. „Strašně obdivuju každého, kdo dokáže kreslit a malovat.“

„Bojím se, že moje výtvary nejsou moc dobré.“

„Určitě jste jen příliš skromný.“

Evans ji zavedl dolů po schodech. Sue čekala, zatímco on zápasil se zámky na dveřích a nakonec je otevřel. Vzduch uvnitř byl chladný a vlhký a Sue na okamžik pocítila jakýsi varovný signál, aniž věděla proč. Vešla dovnitř.

Bylo tam málo světla a ještě ho ubylo, když za nimi Evans zavřel dveře. „Budu muset zapnout hlavní vypínač,“ řekl.

„Nemám roztáhnout záclony?“ zeptala se Sue a přistoupila k těžkým závěsům.

„Ne. Nedělejte to,“ řekl za ní Evans. Jeho hlas se změnil.

Byl teď klidný, autoritativní a nějak jiný.

Když se světlo rozsvítilo, Sue se otočila a spatřila, že se Evans opírá o dveře a dívá se na ni. „Tak nevím,“ poznamenala.

„Kde vlastně máte ty obrazy?“

„Nejsou tu žádné obrazy,“ řekl Evans suše a bezvýrazně.

Sue na něj pohlédla a zjistila, že se mu změnily i oči.

Vypadaly, jako by byly vyrobeny z šedého bezvýrazného skla, a také si všimla jeho dýchání. Jak dýchal přes zataté zuby, vydával při vdechu a výdechu syčivý vzduch.

„Má to snad být nějaký kanadský žertík?“ zeptala se, ale v útrokách jí už začal hlodat strach.

„Žádný žertík,“ zašeptal Evans. „Je to myšleno smrtelně vážně.“

Sue udělala krok ke dveřím, ale Evans trochu uhnul, aby jí zastoupil cestu.

„Pusťte mě přece odsud!“ naléhala Sue. Strachem se jí začal třást hlas.

„Nikam nepůjdete,“ pokračoval stále tím změněným hlasem.

„Nejdřív skončuju s vámi a pak s tím drzým zmetkem, vaším mužem. Už mě začíná děsně otravovat.“

„Drzým? Proč je drzý?“

„Moc se mi plete do práce, to je ono,“ řekl Evans a tentokrát zvýšil hlas.

Sue se zděsila proměny, která se s Evansem stala. Jeho oči se náhle naplnily nepřičetnou nenávistí a hlasem připomínal náboženského fanatika. Ze strachu se jí udělalo až špatně. „Co tím chcete říct, tou vaší prací?“ vypravila ze sebe.

„Chci tím říct, že mám povinnost zbavit tohle město ženské spodiny a vyhubit ten mor, který tu šíří. Všechny vypadáte napovrch

pěkně, ale to je jenom vnější šlupka. Vevnitř jste úplně zkažené. Špinavé a zkažené!“

Sue zaječela a Evans k ní vykročil. Couvala s rukou tápající dozadu, aby se vyhnula překážkám, ale přitom se neodvážila spustit z toho šílence, který se k ní blížil, oči. Zakopla, když nohou narazila na stůl, a honem změnila směr, aby ho obešla.

„Ty kurvo!“ zasyčel Evans. „Odtud neutečeš!“

Sue stále Evanse sledovala a snažila se, aby měla mezi ním a sebou stůl, ale bylo jí jasné, že s touhle taktikou dlouho nevystačí.

Evans to viděl také a odstrkával překážky nohama. Skočil po Sue a ona ve snaze uniknout mu zavravorala dozadu a skácela se na zem. Snažila se zase vyškrábat na nohy a přitom se chytla kliky u dveří lednice. Magnetická západka však povolila, dveře se otevřely a ona znovu spadla na podlahu. Do šera suterénu pronikavě zazářilo světlo z lednice.

Sue zahlédla, co tam uvnitř leží, a její představivost odmítla vzít na vědomí další hrůzy. Omdlela.

Přišla k sobě s úlevou, že se probudila z ošklivého snu, ale vzápětí zjistila, že je tentokrát skutečně účastnicí děsivé scény. Ležela na polním lůžku s rukama a nohama pevně přivázanýma k jeho rámu. Ústa měla něčím ucpaná a ještě pro jistotu převázaná kapesníkem. Když pohnula hlavou, chomáč látky se jí v ústech sunul dále do krku a hrozil, že vyvolá dávicí reakci. Náhle dostala strach, že by se mohla udusit, a znovu pohnula hlavou, aby se jí nezablokoval přívod vzduchu. Hrůza, kterou prožívala, však pracovala proti ní, protože zrychlený oběh krve zvyšoval také nároky na kyslík. Slyšela, jak jí v uších hlasitě pulsuje krev. Její pohyby přilákaly k lůžku Evanse.

Z lůžka, na kterém Sue ležela, vypadal Evans, jako by měřil aspoň dva metry. Měl na sobě gumovou zástěru a v ruce držel skalpel.

„Tak už jsme vzhůru? To je dobře. Je důležité, abyste mohla sledovat průběh své očisty, okamžik, kdy z vašeho zkaženého těla bude vyříznut dábel.“

Sue se rozšířily oči hrůzou, když se nad ní Evans sklonil a začal na ní rozřezávat šaty. Viděla, jak mu oči spočinuly na jejích řadrech. Zdálo se, že prožívá nějaký hluboký vnitřní boj. Na horním rtu mu vyrazily kapky potu a podobená tvář mu smrtelně zbledla. Něco si pro sebe tiše mumlal.

Ruce se chvíli nad řadry jakoby vznášely, ale pak je strhl zpět a pohlédl vzhůru ke stropu, jako by čekal na nějaký pokyn shůry. Potom jí začal svlékat zbytek šatů.

Jak Sue v hrozném úzkosti trhla hlavou, zapadl jí roubík hlouběji do úst, až měla pocit, že bude zvracet. Kdyby k tomu došlo a ona měla ústa stále ucpaná, patrně by vdechla vlastní zvratky a udusila se. Kdyby o tom byla schopná chladně a bez emocí uvažovat, dala by možná takové smrti přednost před tím, co pro ni chystal Evans, jenže pud záchrany života nezná, co je to uvažovat chladně a bez emocí.

Divoce škubla hlavou dopředu v zoufalé snaze zbavit svůj dech překážky.

Vtom se u vchodu ozvaly rány na dveře. „Sue?, Jsi tam uvnitř?“ volal Jamieson za dveřmi.

Evans se vztyčil a mlčky zůstal stát, v očích se mu objevila nejistota, ale v ruce pořád třímал nůž. Sue stále zápasila o dech.

„Sue! Evansi! Slyšíte mě?“

Evans stál jako socha a kroky se nakonec vydaly zpátky po schodech. Pomalu spouštěl ruku s nožem a ulehčeně vydechl.

Nůž přitom vytáhl ve vzduchu neviditelnou stopu.

Evans znovu pohlédl na Sue a jeho podobaná tvář vypadala jako nenávisťná maska. „Tak on už to ví!“ zasípal. „Ten idiotský štouřal už to ví, jenže přišel pozdě!“

Když Sue spatřila, jak se jí skalpel v Evansově ruce opět začíná přibližovat k tělu, přestala úplně dýchat. Její přidušený výkřik přehlušila hromová rána a tříštění skla z vykopnutého okna. Následovaly další kopance, aby se z rámu vysypalo všechno sklo. Evans nechal Sue být a doběhl přes pokoj k oknu právě včas, aby se střetl s Jamiesonem, který prolézal vyraženým otvorem. Máchl nožem a sekl Jamiesona do levého ramene, odkud mu přes látku saka okamžitě začala prosakovat krev. Svalstvo však nezasáhl.

Oba muži kolem sebe začali kroužit a Evans přitom pravidelným máváním nože držel Jamiesona v šachu.

„Ty šílený parchante,“ šeptal Jamieson. „Bláznivej, šílený parchante!“

„Ty mi nerozumíš,“ ujišťoval ho Evans. „Ona je ďábel. Je v nich ve všech ďábel. To tě jenom mate její larvička. Ale nakonec tě zničí.“

Jamieson zakroutil hlavou, jako by nemohl uvěřit, jak hrozně je muž, jehož má před sebou, duševně vyšinutý. Odvážil se vrhnout letmý pohled na Sue a barva její tváře, promodralé z nedostatku kyslíku, ho vyděsila tak, že se už nedokázal pořádně soustředit. V rozčilení a panice, s jakou Sue sledovala zápas mezi Evansem a svým mužem, jí totiž roubík v ústech zapadl až do krku.

Evans okamžitě využil Jamiesonova zaváhání. Sebral z pracovního stolu ultrafialovou lampu a mrštil ji po Jamiesonovi. Zasáhla ho nahore do spánku a srazila ho na zem omráčeného bolestí.

Jamieson si však přece jen uvědomoval, že se k němu Evans zase blíží. Zoufale okolo sebe šátral, zda nenajde něco, co by se dalo proti šílenci použít jako zbraň. Podařilo se mu uchopit dlouhý skleněný střep, který vypadl z vyraženého okna.

V okamžiku, kdy se na něj Evans vrhal, Jamieson zvedl špičatý střep kolmo před sebe a pevně ho sevřel oběma rukama.

Evans na něj dopadl plnou vahou a v tváři se mu objevil výraz ohromeného překvapení. Tělo se na okamžik napjalo a pak ho smrt pomalu uvolnila.

Jamieson však byl vahou Evansova mrtvého těla doslova přibit k zemi. Zoufale se snažil dostat k Sue. Než se mu podařilo vysvobodit se zpod bezvládné mrtvolky, zdálo se mu, že uplynula celá věčnost. Posledním zoufalým vzepřením to dokázal a vrávorál k Sue, aby jí pomohl. I když jí strhl kapesník a odstranil jí roubík z úst, byla v bezvědomí a zcela promodralá. Zkusil jí puls a necítil nic. V zoufalství ji začal pomalu křísit vlastním dechem. Ale Sue stále nereagovala.

Byl ještě zaměstnán resuscitací z úst do úst, když dorazila policie a do bytu vešel vrchní inspektor Ryan. Ten hned odhadl situaci a ze všeho nejdřív zavolal sanitku. Pak přistoupil ke stolu a tiše se postavil vedle Jamiesona. „Sanitka už je na cestě. Jak jí je?“ zeptal se mírně. Jamieson zavrtěl nad tou zbytečnou otázkou hlavou a pokračoval ve svém úsilí, jako by se pohyboval v jakémsi jiném světě. Vzadu v místnosti otevřel strážník lednici a začal zvracet.

Sue se konečně rozkašlala a Jamieson, kterému to připadalo jako nejkrásnější zvuk na světě, mohl s ožíváním přestat. Pohlédli s Ryanem na sebe, a když pozoroval, jak Sue opět začíná samostatně dýchat, rozechvěly se mu svaly na bradě. Po několika minutách otevřela Sue oči. Zdálo se mu, že se na něj podívala, ale pak zase oči

zavřela. Ryan věděl stejně dobře jako Jamieson, že záleží na tom, jestli Sue nebyla bez kyslíku příliš dlouho, protože by eventuálně mohlo dojít k poškození mozku.

„Už je po všem, zlatíčko,“ šeptal jí Jamieson. „Teď už jsi v bezpečí. Už ti nikdo neublíží.“

Po nekonečné pauze nakonec Sue promluvila: „Tak se mi zdá, že tohle jsem už někde slyšela.“

Jamieson si hlasitě oddechl a Ryan se na něj usmál. Sue bude v pořádku.

„No tak, drahoušku,“ řekl Jamieson. „Pojedeme domů.“

O dva dny později opouštěli Jamieson se Sue Kerrovu nemocnici definitivně. Snad pod vlivem zářícího slunce se jim oběma zdálo, že nemocnice vypadá o poznání přátelštěji.

Jako poslední přišel dolů Phillip Morton, aby se s nimi rozloučil, a přinesl jim ještě dobré zprávy, že všechny čtyři zbývající pacientky s infekcí protea dobře reagují na jedno z antibiotik, zaslaných z laboratoří Sci Med. Dalo se předpokládat, že se brzy úplně zotaví.

Když projížděli bránou, nepocítili ani Sue ani Jamieson touhu se ohlédnout. Sue raději zapnula rádio, kde vládní mluvčí právě ujišťoval reportéra, že prověřovací testy nemocničního personálu jsou naprosto přiměřené a není vůbec žádný důvod, aby se veřejnost plašila. Jamieson natáhl ruku a zase rádio vypnul.

KEN McCLURE
CHAMELEON

Z anglického originálu CHAMELEON,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster v Londýně roku 1994,
přeložila Libuše Chocholová Vydal Columbus v Praze roku 1995
Redaktoři českého vydání Radka Páleníková a Ivo Šmoldas Typogra-
fie a technická redakce Hana Drobná Fotografie na přední straně
přebalu Grant and Vincent Photoworks Ze sazby zhotovené studiem
FOTOTYPO MD vytiskla Neografia, a. s., Martin

COLUMBUS
Slovinská 9
101 00 Praha 10